

Thuần Linh Thời Đại

Contents

Thuần Linh Thời Đại	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	22
5. Chương 5	27
6. Chương 6	33
7. Chương 7	39
8. Chương 8	48
9. Chương 9	51
10. Chương 10	57
11. Chương 11	64
12. Chương 12	70
13. Chương 13	77
14. Chương 14	83
15. Chương 15	87
16. Chương 16	96
17. Chương 17	102
18. Chương 18	105
19. Chương 19	111
20. Chương 20	114
21. Chương 21: Ngoại Truyện	120

Thuần Linh Thời Đại

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ tiểu thuyết, hiện đại, cường công cường thụ. Dịch: Quicktrans kaka Biên tập: Phi

1. Chương 1

Tôi là 0, thuần túy là 0.

Tốt thôi, bạn hiểu cái gì gọi là 0, cái gì gọi là 1 mà.

Danh từ này không cần tôi giải thích nhiều, đồng tính luyến ái sớm đã không phải là bệnh, càng ngày càng được quần chúng công nhận, thậm chí còn trở thành lựa chọn phổ biến nữa kia.

Chứ bạn không hiểu thuần 0 là gì à?

Lịch sự mà nói, thuần 0 là tiểu thụ từ đầu đến cuối, trong mối quan hệ thể xác với bạn giường, thuần túy là bên nhận, tuyệt đối không tiến công: miêu tả có chút khiêu dâm ấy thì, bọn này chỉ có nhờ vào xxx căng cứng hùng hực mới khiến cơ thể như tan chảy, liên tục kêu la trên giường, còn một khi đụng tới bông cúc nhỏ mềm mại chật hẹp nào đó, hứng thú “quan hệ” toàn bộ không còn, trôi tuột như đồ đi.

Muốn bọn này tiến công người khác, là nhiệm vụ bất khả thi, cũng là đi ngược lại tâm sinh lý.

Dùng một câu thô tục tổng kết...

Bọn này chỉ bị cấm, chứ không đi cấm.

Cho nên ngoại trừ cùng thuần 1 hay cũng có thể là một 0.5 nào đó, bọn này đời này không có khả năng cùng người khác phái quan hệ tình dục. Bọn này từ cơ thể đến tâm hồn, vô cùng thuần túy, là Gay không thuốc nào cứu được!

Nhưng này cũng không coi là bi kịch.

Bi kịch nhất, cũng không phải ở chỗ bạn là thuần 0, mà là ở chỗ bạn tuy tâm hồn là thuần 0, nhưng lại không có cơ thể thuần 0!

Không hiểu hử?

Không sao, xem hết truyện này, bạn sẽ hiểu được thế giới của bọn tôi.

Ở trên tôi, là thiên đường.

Ở dưới tôi, tất nhiên là địa ngục.

Giữa thiên đường cùng địa ngục, không có ranh giới.

“Silence Forest” không phải là phim khoa học viễn tưởng kinh dị hay cảnh tai nạn, mà là tên một quán bar.

Một cái tên kì lạ.

Mỗi lần bước vào, sẽ cảm thấy như ánh mặt trời rớt lại phía sau để nhường cho âm phủ tối tăm.

Bên tai tràn ngập tiếng nhạc chất chúa, ánh sáng đèn flash khiến hai mắt đau nhức, đám thanh niên trẻ khoảng hai mươi người đầu tóc vàng chổi, miệng xỏ khuyên, đều giống như cắn nhầm thuốc mà hươ tay hươ chân trên sàn, lắc eo uốn éo mỏng, giống như bách quỷ xuất hành, yêu ma quỷ quái...

“Anh chàng đẹp trai, đi một mình à?”

Mùi nước hoa nồng nặc phủ vào mặt, chùm ánh sáng lập lòe chiếu rọi bóng một người xuất hiện với đôi mắt ám màu xám khói, với đôi môi xăm...

Đưa mắt nhìn bộ quần áo da bó sát của người đó, khiến cho dưới háng phình một đống vô cùng bắt mắt, tổ hợp cùng khuôn mặt kia, hình thành một hình ảnh vô cùng quỷ dị.

“Thấy tôi có BF rồi không?” Tôi đưa tay chỉ chỉ người con trai tuấn tú bên cạnh.

Người kia giương mắt nhìn, sắc mặt thay đổi. Hừ lạnh một tiếng, hất quay đầu lắc mông bỏ đi, rất nhanh hòa vào một đám 0 đang la hét giống như họ sắp đạt đến cao trào vậy...

Rất vất vả mới bò được đến quầy bar, mới thở dốc ngồi vào chỗ, bồi bàn AB liền đưa đến một ly cocktail màu hồng, “419*** này là của khách ngồi bên kia mời.”

“Oa, cho tớ hả? A ha ha, không ngờ mới vừa ngồi xuống đã có người mời tớ uống rượu, có khi đã phá kỉ lục gần đây của gái này ấy nhỉ!” Nhạc Gia trầm trồ, cười đến rạn rở.

“Ày, anh Gia, ngại quá. Ly này không phải cho anh, mà là cho anh Ngụy kia.” AB khó xử nhìn cậu ta rồi lại nhìn tôi.

Hoa tươi đột nhiên hóa thành phân bò xú ối, Nhạc Gia dẩu mồm hừ hứ, nâng ly đẩy qua tôi, “Sớm biết tớ đã không thèm đi cùng bạn, chỉ biết cướp sân của gái này thôi.”

“Ghen cái gì. Fan của cậu với tôi đâu có giống nhau. Mời cậu uống rượu đều là tiểu 1, mà mời tôi uống rượu chả có ai ngoài tiểu 0 cả á.” Tôi nâng ly, gật đầu với cậu trai không quen biết ngồi bên kia, nhìn qua cũng biết là số 0, uống một hơi cạn sạch ly “419”

Mặc dù là một gã Gay hai mươi lăm tuổi, giống như một bông trà mi đang mơn mớn nở rộ, lúc nào cũng có thể sẽ tan cành gãy nhánh, nhưng đến quán bar mà có người mời, chung quy cũng không phải chuyện xấu gì.

Dù cho hắn là một tiểu 0, dù cho thứ hắn mời là “419”.

“Ày, Ngụy Dương, ngồi mười phút rồi mà vẫn không có người qua đây, hay là về tao nhà của tớ bay đầu mất rồi?”

Nhạc Gia sờ sờ hai gò má mềm mại vừa được đắp mặt nạ, ánh mắt ai oán. Dưới ánh đèn cậu ta trông rất đẹp, rất hoạt bát, mặc dù tác phong khá là đàn bà, nhưng tôi lại thấy có chút đáng yêu.

Cậu ta thuộc nhóm bạn thân nhất của tôi, quen biết nhau đến giờ đã có mười mấy năm, lúc quan hệ khăng khít dùng chung đôi đũa, lúc tởm tộ thì dùng quyền cước đánh nhau đến mặt mũi bầm dập. Nhưng tôi biết, mặc kệ chúng tôi có chửi mắng khó nghe đến đâu, kết quả vẫn là bạn bè thân thiết nhất.

Có lẽ giữa Gay với nhau có một thứ tình bạn bọc thép.

“Ừa, nếp nhăn đây kìa.” Tôi mặt không đổi sắc mà nói.

“Lượn đi!” Nhạc Gia xì xì.

Tôi cười cười, lấy một điều thuốc, châm lửa, hướng qua cậu ta nhả một ngụm khói.

“Nhạc ồn quá đi.” Nhạc Gia oán giận nói.

“Tôi đã nói trước là đi HILL hay hơn, là cậu cứ muốn tới đây. Tuy HILL cũng chỉ toàn tiểu 0, nhưng ít ra nhạc nhẽo còn biết thưởng thức hơn chỗ này.”

“Chớ má. HILL là cái xó toàn 0, đào ba mét cũng tìm không ra một bạn 0.5, ” Silence Forest ” ít nhất còn có thể kiếm vài bạn 1 á.”

Tôi thấy khó đấy.” Tôi ngậm điều nhìn quanh, lẩm bẩm nói: “Một tháng không có đến, thêm không ít 0 mới, yêu khí tăng lên rồi.”

“Cái gì mà yêu khí tăng lên, quả thật yêu khí bốc lên tận trời ấy chứ!” Nhạc Gia cong tay hoa** mà phì nhổ.

Cậu ta nói đúng lắm, bà nội nó chứ, toàn là 0!

Tôi biết thế giới Gay luôn 0 nhiều 1 ít, cũng biết thuần 0 lại càng quá nhiều mà thuần 1 chỉ đếm được trên đầu ngón tay, bạn sẽ phải giật mình khi biết thành phố này ẩn giấu nhiều 0 đến vậy.

0 nữ tính, 0 lẳng lơ, 0 gầy, 0 lẻo lẻo, 0 xinh đẹp, 0 văn phòng, 0 kì cựu... Các thể loại 0 hội tụ về cùng một đại dương mệnh mông mà mãnh liệt khao khát. Tôi giống như có thể nhìn thấy trong mắt bọn họ phát sáng xanh lè, thèm muốn đến mức nhỏ dãi, như sỏi sỏi vồ vồ, tìm kiếm đám 1 hợp khẩu vị.

Nếu bạn là 1, như vậy " Silence Forest " là thiên đường; nếu bạn là 0, như vậy " Silence Forest " dĩ nhiên là địa ngục; nếu bạn là 0.5, chúc mừng, bạn cùng lúc đã ở cả thiên đường lẫn địa ngục rồi.

"Shit, hần ta sao lại đến đây?" Đột nhiên, Nhạc Gia ôm lấy cánh tay tôi, đầu ngón tay run khẽ.

"Ai?"

"Tự bạn xem đi."

Lúc này tiếng nhạc Rock đã thay bằng nhạc trữ tình, áp lực đỉnh tai như óc nhất thời được giảm bớt. Không ít các đồng chí có đôi có cặp chậm rãi tiến vào sàn nhảy trung tâm quán bar, ngọn đèn lóa mắt trở nên mờ ảo.

Giữa những hình bóng, một bóng người to khỏe, tách đám người ra, hướng về phía chúng tôi.

"Con gấu cơ bắp của cậu ấy hả?"

Bạn trai trước của Nhạc Gia, huấn luyện viên thể dục, cao lớn thô kệch, có một thân hình rắn chắc như tượng điêu khắc.

Nhạc Gia lần đó chết mê chết mệt hần, dù sao thì trên đời này, thuần 1 vừa cởi mở vừa Man, cũng quý giá tựa như gấu trúc sắp bên bờ tuyệt chủng. Nhưng lòng người dễ bị tổn thương, dù cho có say đắm sâu đậm đến thế nào cũng không chịu nổi thương tổn liên tiếp. Lần thứ N bắt tận tay bạn trai ngoại tình, Nhạc Gia rốt cuộc hết hy vọng mà chia tay hần. Không ngờ, người này cư nhiên lại đuổi đến tận đây.

"Nhạc Gia, quả nhiên em ở đây!"

Kẻ cơ bắp kia hai mắt sáng lên nhào về phía Nhạc Gia, tôi đột nhiên đứng dậy chắn trước mặt cậu ta, Nhạc Gia thì lại như con thỏ con hoảng sợ mà lui sau lưng tôi.

"Cưng à, theo anh về đi, trước kia đều là sai lầm của anh. Là anh không tốt, em cứ đánh mắng anh đi, nhưng đừng bỏ anh, được không? Anh thật sự... Thật sự rất yêu em."

Qua tôi, kẻ cơ bắp kia ăn nói khép nép cầu xin Nhạc Gia.

Sớm biết hôm nay bị coi thường, lúc trước sao còn làm?

"Cưng à, đừng trốn tránh anh."

"Ông anh, nam tử hán đại trượng phu, dứt khoát một chút. Nhạc Gia đã muốn chia tay anh, cần gì phải cố đánh chết cũng không buông thế?" Tôi dang tay ra ngăn lại.

"Ngụy Dương, cậu tránh ra, đừng xem vào chuyện của bọn tôi!" Kẻ cơ bắp hỗn hển gào lên.

"Nếu tôi không tránh?"

"Cậu muốn đánh nhau?"

Kẻ cơ bắp xắn tay áo, phùng mang trợn mắt, dán mũi vào tôi, đáng vẻ kiêu ngạo ngút trời.

Hần không lùn, một mét tám, đáng tiếc, còn thấp hơn tôi một chút, tôi một mét tám lăm cơ; hần đáng người cường tráng, so với tôi thì to lớn hơn, cả người cơ bắp gồ ghề, nhưng cũng đáng tiếc thật, tám múi cơ trên người tôi cũng không phải là vô ích, mặc dù gây chướng mắt nhưng đầy sức mạnh, động tác võ thuật so với hần còn đẹp và mạnh mẽ hơn.

Người xung quanh thấy tình thế không ổn, đều dạt ra. Xã hội vốn bo bo giữ mạng, cũng không bắt nạt gì.

"Ngụy Dương, xem ông nội đánh cho mày răng rơi đầy đất thế nào!"

Giữa tiếng hét hung hăng ấy, tôi thoải mái tránh cú đâm thẳng của kẻ cơ bắp kia, cùng hai cú đâm mạnh vào mạng sườn.

Tiểu tử này là huấn luyện viên thể dục, thân thủ tốt, ra quyền vừa dữ vừa nặng, rất có kinh nghiệm đánh nhau, đáng tiếc, gặp phải tôi, có kinh nghiệm cũng chẳng là gì.

"Sủa sớm quá đấy."

Tôi lạnh lùng nói, hất mạnh chân, chỉ nghe một tiếng tru cực kì thê thảm, kẻ cơ bắp ôm lấy bụng nửa nằm nửa quỳ trên mặt đất; sau đó tôi vung tay, một tiếng kêu thảm thiết còn thê lương hơn, hất liền chân tay co quắp, giống như lợn béo xụi lơ nằm đó.

“Đau đau đau... Tha mạng...” Kẻ cơ bắp ở dưới chân tôi nghẹn ngào kêu cứu.

“Lần sau nếu còn quấy rầy Nhạc Gia, thì sẽ phế bỏ một cánh tay của mày, nghe hiểu chứ?” Tôi nén giọng, tăng thêm lực, kẻ cơ bắp lại gào lên như lợn bị chọc tiết.

“Hiểu... Hiểu rồi, Ngụy Dương... Anh à, em không dám nữa...”

“Cút!” Tôi một phát đá mông hắn, hắn té lăn ra cửa.

Trong lúc đánh nhau, miệng vẫn ngậm điều thuốc như cũ, tôi lấy xuống kẹp giữa hai ngón tay, từ từ nhả khói.

“Ngụy Dương, bạn đẹp trai quá đi!” Nhạc Gia thét lên chói tai, ôm chầm lấy tôi.

“Hạ giọng, hạ giọng...” Tôi run rẩy kẹp chặt điều thuốc, đề phòng cậu ta làm rơi mất.

Ầm ỉ một hồi, bên người tôi là một vòng tiểu 0 tung hô, ánh mắt sói của họ sáng ngời nhìn chằm chằm tôi, khiến người khác không rét mà run.

“Ai vậy nhỉ?”

“Ngụy Dương, người có tiếng ở ” Silence Forest “, cao thủ võ thuật đã đánh bại quán quân Judo cửu đẳng đó. Trước kia quán bar bị lưu manh gây chuyện, đều là anh ấy một mình giải quyết.”

“Oa, nhìn anh ấy siêu đẹp trai siêu cool, có BF chưa?”

“Chắc là người bên cạnh à?”

“Không giống mà, mình chắc vẫn còn cơ hội...”

“Sợ cái gì, thích thì chơi! Có BF cũng cho cậu ta vào luôn!”

Này này, loại chuyện này không nên thảo luận trước bàn dân thiên hạ chứ?

“Ngụy Dương, cậu mỗi lần đến, kiểu gì cũng phải gây xôn xao một phen.” Đám đông tách ra, một người đàn ông đeo kính mắt sâu mày đậm tiến lên, bên cạnh có vài nhân viên.

Tôi cười khỏ, “Gây loạn làm ảnh hưởng đến khách, ông chủ đừng trách nhé.”

Là ông chủ của ” Silence Forest ” tới, gọi là Lão Tây. Kì thật thì không già, mới ngoài ba mươi, khí chất trầm tĩnh, tên không đẹp nên không tiện xưng ra.

“Thôi nào, đừng văn vớ với tôi, vào phòng hát nói chuyện đi.”

Lão Tây vỗ tôi bôm bốp, lúc này, một thân hình mảnh khảnh hơn hở nhào lên, cả người cơ hồ treo trên người tôi, “Anh Ngụy, đã lâu không gặp, em rất nhớ anh đó.”

Tôi ôm lấy cậu ta, áng chừng, “Tiểu Kinh, em nặng hơn trước rồi.”

“A? Có sao? Em gần đây ăn kiêng mà.” Tiểu Kinh suy sụp cúi đầu, vô cùng đau đớn.

“Giảm cái rắm á, giảm nữa mông sẽ không mẩy nữa đâu.” Tôi nhéo cái mông nhỏ của cậu ta một cái.

“Thật á?” Tiểu Kinh sờ sờ mông mình.

“Dốt, đương nhiên tròn tròn đáng yêu hơn.”

“Anh Ngụy...” Lại có người khép nép ra chào hỏi tôi.

“A Định cũng qua đây.”

A Định, Tiểu Kinh là “Bạn gái” giống như tôi với Nhạc Gia. Không giống vẻ tuấn tú thuận mắt của Tiểu Kinh, cậu ta diện mạo vô cùng bình thường, hơi gầy bé, giống hòn sỏi trên đường đi, không hề thu hút.

“Vâng, anh Ngụy khỏe không.” A Định gật đầu, lộ ra nụ cười ngượng ngùng. Thái độ của cậu ta luôn thế, im lặng mà nghe lời.

Một tay khoác vai Tiểu Kinh, một tay ôm A Định, đang lúc tôi cao hứng nghênh ngang tiến về phía phòng hát, có một giọng nói run rẩy từ góc nào đó truyền đến...

“Ngụy, anh Ngụy, xin... Xin đừng bước...”

Một đôi mắt sáng, dưới ngọn đèn càng sáng thêm. Một tia bất an, vài phần sợ hãi, cùng tràn đầy sự kính yêu.

“Ấy, lại có một người xin chết bạn rồi bạn ơi.” Nhạc Gia quay đầu nhìn tôi một chút, cười gian.

“Gọi tôi có việc gì?” Tôi tự nhiên đi qua đó, người nọ chỉ tới vai tôi, dằng gầy, tiểu 0 điển hình đây mà.

“Em... Anh... Em...” Người nọ bắt đầu nói lắp.

“Cám ơn ly 419 của cậu.” Tôi thản nhiên nói.

“Đừng khách sáo, không ngờ là... Anh Ngụy còn nhớ...” Người nọ mặt hơi hơi đỏ lên.

“Như thế nào không nhớ, tôi chưa phải người mù nha, AB, mời quý ngài đây một ly “886***.” Tôi cao giọng nói.

“Dạ, anh Ngụy.” AB lập tức đáp.

“Hả? Không, không cần, em đã uống nhiều rồi...” Người nọ lắp bắp kinh hãi.

“Nhất định phải uống, đó là đáp lễ của tôi.”

“Làm... Làm bạn cũng không được sao?” Người nọ cúi đầu, ánh mắt buồn bã.

“Duyên bèo nước mà thôi, sao phải kết bạn?”

“Nhưng, nhưng mà...”

Tôi từng bước đem cậu ta áp lên tường, đưa tay nâng cái cằm mềm nhũn, nhìn thẳng,” Cậu là thuần 0?”

Người nọ mở to hai mắt, đại khái không dự đoán được tôi lại thô lỗ như thế, ngẩn ngơ, mặt đỏ như tôm, lại ngẫm có chút vui mừng.” A... Ừm... Em là...”

“Đáng tiếc.” Tôi thở dài, lắc đầu.

“A?” Cậu ta khó hiểu, đôi mắt sáng tràn ngập sự vô tội.

“Hoa thơm cỏ lạ nơi nào cũng có, tôi không phải người cậu tìm đâu.”

Tôi buông cậu ta ra, không chút lưu luyến mà bỏ đi.

Tiến đến phòng hát, Lão Tây liền kêu bồi bàn đưa một đồng hồ ăn lên. Có được người bạn làm chủ quán bar như này thật tốt, lúc nào cũng được ăn được uống.

“Bi kịch a...” Lão Tây nhìn tôi ca thán.

Nhạc Gia cầm lấy mic KTV, dạt dào cảm xúc, than thở khóc lóc mà ngâm thơ tình, “Các đồng chí, chuyện bi thảm nhất trên đời này, đều không phải bởi bạn là Gay, mà là bạn rõ ràng có khuôn mặt siêu đẹp giai siêu Man, một thân hình cường tráng khỏe đẹp của siêu công, thế mà nội tâm lại là của một thuần 0 tuyệt vời cần được che chở chăm sóc, thật khiến người ta đau khổ... Đau đau đau...”

“Nổi hết gai ốc lên rồi.” Tôi một tay túm Nhạc Gia, đem mic quảng cho Tiểu Kinh.

“Nào, bốn người vừa đủ một bàn mạt chược, A Định đi châm trà cho bọn anh nào.” Lão Tây cười nói, A Định ngoan ngoãn gật đầu. Cậu ta cùng Tiểu Kinh đã từng làm nhân viên tạp vụ một thời gian ở quán bar này, nên rất nghe lời Lão Tây.

“Anh chỉ nghĩ được thứ buồn chán như vậy thôi à?” Tôi liếc sang anh ta.

“Cậu không muốn nói chuyện thì đến “Forest” làm chi?” Lão Tây hỏi lại.

“Đây là giải trí của người già mà.” Tôi lại nói.

“Chắc, qua hai trăm tuổi, là một gã Gay già rồi, cậu còn tưởng mình vẫn còn là một tiểu thụ tuyệt thế, làm bộ tao nhã cao quý làm gì nữa?” Lão Tây lạnh lùng nói.

Đúng là đồ thối mồm, thật tức chết người mà.

Tôi đầu hàng, bốn người bắt đầu xáo bài.

A Định qua châm thuốc cho tôi, ân cần hầu hạ.

“Lão Tây, có đàn ông không?” Nhạc Gia lần lần mở bài, đi thẳng vào vấn đề. Đều là người trong nhà, cậu ta không gò bó nữa, nửa người lười biếng ôm lấy bàn, cong tay hoa uống trà, còn không thì lấy phấn son ra dặm lại.

Người khác cũng chả khác hơn, Lão Tây thì đưa tay đỡ đầu làm bộ Tây Thi nhăn mặt; Tiểu Kinh ngồi khép nép luyên đàng thực nữ; A Định thì ngồi cạnh tôi, lấy kim bấm móng tay cẩn thận sửa móng, thậm chí còn lấy chai sơn bóng cao cấp không biết từ chỗ nào ra để cọ quẹt... Lúc trước còn miễn cưỡng giả bộ vài phần khí khái nam nhi, giờ phút này như trút sạch lớp mặt nạ, lộ ra vẻ nữ tính ông ọ sùng nước.

Một phòng tiểu 0, quá là ấn tượng.

“Đàn ông? Forest toàn đàn ông đó thôi.” Lão Tây ngáp một cái, đẩy đẩy gọng kính.

“Biết rồi còn nói.” Nhạc Gia trừng mắt liếc anh ta.

“Cậu nói 0, quơ được một bó to; cậu nói 1, thì dùng cuộc đào ba ngày ba đêm cũng không có nổi một cây.” Qua ngữ khí cũng thấy Lão Tây vô cùng ai oán đối khát.

“Xi, gái này đúng là bị trúng tà rồi!” Nhạc Gia sừng cồ nói: “Đám đàn ông chết hết đâu rồi? Các người có biết là gần đây âm thịnh dương suy không? Đừng nói là Gay bar, đến ngay cả đi ngoài đường đâu cũng thấy trai CC*. Cơ thể thì bé nhỏ, dáng dấp thì mảnh mai vô lực, kiểu con trai gió thổi cũng bay ấy, không phải nhuộm tóc thì cũng bấm lỗ tai rồi tự cho mình cool, nhưng kì thật chỉ là đám mamaboy mà thôi... Tôi đôi khi rất mơ hồ, đó đều là straight đúng không? Bọn họ thậm chí còn có bạn gái, thế vì cái gì còn yếu hơn cả một cô gái hử? Đó có còn là đàn ông nữa không? Đám con gái thế mà cũng chịu được à? Ngay cả gái này thuần 0 mà còn chịu không nổi nữa là!”

“Đúng vậy, anh Gia nói đúng lắm. Khi em đi đến phòng tập thể hình, phát hiện nơi đó cũng đông nghẹt tiểu Gay. Trong phòng thay đồ em đụng phải ba người, một thì trên cổ sực mùi nước hoa, một thì nháy mắt với em, một thì néo mông em... Ai ngờ khi đẩy cửa ra ngoài, sặc, ba người đều ôm bạn gái, em thiếu chút nữa học máu.” Tiểu Kinh ra sức gật đầu đồng ý.

“Tuyệt vọng, tôi với cái thế giới đồng bóng dữ dội này rất tuyệt vọng!” Nhạc Gia như ngửi thấy mùi hôi thối, sắc mặt càng khó coi.

“Bình tĩnh, nhiều 0 ít 1 đã là sự thật rồi, dân đồng tính toàn cầu đều phải đối mặt với vấn đề này mà.” Lão Tây lại đẩy đẩy kính, vẻ thâm trầm, giống như đang phát biểu luận văn ở hội nghị khoa học vậy.

“Thế là ý gì?” Tôi hỏi.

“Một người bạn Gay của tôi đã du lịch khắp năm châu bốn bể, nói thế giới bên ngoài cũng là nhiều 0 ít 1. Thật khó khăn mới câu được một người, lại phát hiện bản thân chỉ có thể làm 1. Khi anh ta đeo bao cao su, nhìn thấy người nước ngoài vạm vỡ kia nằm sắp chờ anh ta tiến vào, tự nhiên phát sinh ra cảm giác mình đã làm vẻ vang cho đất nước...”

“Ha ha ha...” Nhạc Gia cười như nắc nẻ.

“Không bị kịch lắm, ít nhất anh ta có thể làm 0.5.” Tôi chớp chớp mắt.

“Vốn thuộc nhóm thiểu số cực đoan, hầu hết mọi người đều sống trong cảnh cô đơn, nay có thể vừa công vừa thủ đúng là hạnh phúc của 0.5.” Lão Tây trầm ngâm, “Cậu nói xem, vì cái gì chúng ta không tự làm 1 được? Vì cái gì không thử xem sao? Nói không chừng bông cúc nhỏ lại có view đẹp thì sao?”

Tôi trầm mặc một chút, phác ra một hình ảnh, dương vật cương cứng của mình, nhắm ngay bông cúc non mềm kia của đám 0...

Ặc... Cực kì buồn nôn, không thể tưởng tượng nổi!

Nhìn qua Lão Tây, cũng là sắc mặt xanh mét, xem ra cũng đã trải qua hình ảnh khủng bố giống tôi.

“Quên đi, vẫn là không nên làm trái với thường thức sinh lý.” Lão Tây nghiêm mặt nói.

“Đúng vậy, vẫn nên làm một thuần 0 cho tốt. Thoải mái mà nằm không cần cố sức, việc vận động pittong giao hết cho tiểu 1; bình thường có bờ vai rắn chắc dựa vào, nghĩ muốn có người để tùy tiện làm nũng, không cần băn khoăn thể diện đàn ông mà cần rằng chịu khổ, cuộc sống thoải mái lại không có gánh nặng.” Nhạc Gia đầy hiểu biết.

“Nhưng mà hiện tại đàn ông ít, đàn ông tốt ít, thuần 1 tốt lại càng ít.” Tiểu Kinh thở dài thườn thượt.

“Mấy cô nương 0 ơi, tỉnh lại đi, thành phố này hết 1 rồi!” Tôi nghiêm mặt lạnh lùng đưa ra kết luận, vung tay lên, “Sao?”

“Khốn!” Nhạc Gia giận dữ.

“Sặc!” Tiểu Kinh dẩu mồm.

“Cái con c*c ấy!” Lão Tây nghiêng răng nghiêng lợi.

A, chửi bậy như này lại thành đàn ông chân chính rồi.

“Anh Ngụy xịn quá!” Chỉ có A Định nhảy lên vỗ tay, lập tức bị sáu con mắt cùng truy sát, thôi cười mà sợ hãi ngồi xuống.

Tôi xoa đầu cậu ta, cố an ủi.

*0, 1, 0.5: 0 là chỉ thụ, 1 là công, 0.5 là ng có thể đổi vai được. Thuần 0, thuần 1 là chỉ ng chỉ có thể làm thụ hoặc công mà thôi.

**tay hoa: Lan Hoa Chỉ- là chỉ cách ngón cái và ngón giữa chụm vào, ba ngón còn lại cong lên, hay thấy trong kịch Trung Quốc á :”D Nói chung là hành động các bạn Gay mà hướng nữ quá(bóng á) thường làm khi nói chuyện.

***419 : for one night

***886 : you r not my cup of tea. Mình cũng ko rõ lắm, cách jải thik này là vốn trong raw đã có, nhưng mình trước đó lại thấy một cách jải thik khác là 886 cũng jống 88, là cách đọc trại của “Bye bye”, nói chung kiểu gì thì đây cũng là một ly rượu có ý nghĩa cự tuyệt;))

* CC: còn được gọi là “em gái”, đề cập đến hành vi, tính khí, cách ăn mặc nữ tính của Gay.(theo zhidaobaidu)

2. Chương 2

Chém giết đèn tận sáng, tôi đại thắng mà ra về.

Tiêu hết một tháng tiền ăn, không khỏi vừa lòng thỏa chí, dưới ánh mắt oán hận của bọn Lão Tây, từ bước lác lư ra khỏi phòng hát.

Đèn trong quán đã tắt, một khoảng vắng vẻ, âm thanh ồn ào trước đó đã giống như một giấc mộng kê vàng*.

Nhà xây rồi nhà lại đổ, khách đến rồi khách lại đi.

Cùng bọn Lão Tây lần lượt chia tay, hẹn ngày nào đó tái chiến. Nhạc Gia tiễn tôi về nhà, tiểu tử này lái một chiếc Mini Cooper* màu đỏ, như sợ thiên hạ không biết cậu ta là một gã trai bao vậy.

Tôi từ chối, “Ánh trắng như nước, vừa vặn muốn đi dạo.”

“Ánh trắng như nước tiểu ý hả, bạn muốn đi dạo ý hả? Ồi thôi, hộp sọ vỡ rồi à?” Nhạc Gia đưa tay sờ sờ cái trán tôi.

“Bò nhai hoa mẫu đơn, không hiểu thú vị là cái gì sắt.”

Nhạc Gia run lên, gơ tay đầu hàng, “Được được, tớ đi trước, bạn một mình từ từ mà thú vị đi.”

Mini Cooper biến mất một cách rất phong độ trước mắt tôi, dọc theo con phố dài yên tĩnh, tôi chậm rãi bước đi, hít thở không khí mát lạnh.

Vừa nãy thuốc hút khá nhiều, rượu uống cũng không ít, đầu óc có chút hỗn loạn, vẫn nên thanh tỉnh lại một chút.

Đột nhiên, di động kêu.

Nghe được nhạc “The Moment”, tôi cả người cứng ngắc, khoảng chừng năm giây, mới nghe thấy “Ngụy Dương.”

“Là tôi.” Đầu bên kia, truyền đến giọng nói thận trọng.

Thản nhiên hai chữ, lại như cuồng phong bão táp đột nhiên ập tới, trong lòng rối ren.

“Anh Hoa.” Tôi há miệng, rốt cuộc nói ra hai chữ khô khốc. May là đang nói qua điện thoại, không gặp người thật, nếu không tôi sẽ rất thất thố.

“Muộn rồi, còn chưa ngủ sao?”

“Anh cũng chưa ngủ?”

Giờ thối, cảm giác say dâng lên, tôi có phần đứng không nổi, đành từ từ ngồi xuống ghế đá bên đường.

Ghế đá thấm lạnh, đêm dài thấm lạnh.

“Ừm, có chuyện phiền lòng thôi.”

“Chuyện gì, em có thể giúp không?”

Quả nhiên, không có chuyện không lên Tam bảo điện. Nếu không có việc gì, Cô Kiện Hoa bình thường tuyệt đối không gọi điện cho tôi, càng không thể vào lúc này.

“Cậu có biết cậu em vợ của tôi không nhỉ?”

“Độc đinh duy nhất của của Việt thị, gia tộc Hoa kiều giàu có nhất, là thái tử gia sinh ra đã ngâm chắt thìa vàng phải không? Không phải đang ở Mỹ sao?”

“Gần đây là kì nghỉ hè, đã quay về nước. Cả ngày gây chuyện sinh sự, không lo học, hành vi thô lỗ, cử chỉ ngạo mạn vô lễ. Cha mẹ Y Na ở tận bên Mỹ, tôi là người giám hộ duy nhất của nó, lại có chút rào cản, dạy dỗ không được, mặc kệ không lo cũng không phải. Đêm nay nó lại cùng một đám chơi bởi trác táng ở khúc sông phía Tây tụ tập bão xe*, Y Na rất lo lắng. Nếu xảy ra chuyện gì, tôi cũng không biết giải thích thế nào với cha mẹ cô ấy.”

“Anh muốn em đi ngăn cậu ta lại?”

“Không chỉ như thế, tôi còn muốn cậu đảm nhiệm việc dạy dỗ, cưỡng chế cải tạo nó. Nếu tôi ra mặt, nó chỉ biết ngỗ nghịch chống lại; cậu là người ngoài, ngược lại có thể thiết diện vô tư. Cứ tiếp tục thế này, chỉ sợ nó sẽ đâm đầu vào con đường sai trái, phơi bày trên phố mất.”

“Cường điệu quá không?” Tôi nhúu mày, “Anh tốt nhất nên mời người cao siêu nào đó đi, chỉ sợ em không đảm nhận nổi.” Tôi muốn tránh mọi chuyện liên quan đến anh.

“Ngụy Dương, tôi chỉ có cậu.”

Tôi ngừng thở...

“Tôi tin cậu, ngoài cậu ra, không còn lựa chọn nào khác.”

Tôi khẽ cắn môi,” Được, chỉ một lần này thôi.”

“Không biết nói gì để cảm tạ, tôi xin ghi nhớ.”

Ngắt điện thoại, tôi gọi taxi, đến thẳng khúc sông phía Tây.

Khúc sông phía Tây, mạn Tây là bãi nước, mạn Bắc là núi non trùng điệp.

Núi uốn lượn hơn hai mươi dặm, gần ngoại ô, nhưng không được kiểm soát nghiêm ngặt, dần dà, đã thành thánh địa tốt nhất cho đám bão xe.

Tiếng huyên náo cùng tiếng nhạc chất chứa từ xa truyền đến, một đám lỗ nhỏ đen đen, như vây hãm. Tiếng động cơ như sấm rền đến chân trời, bảy, tám chiếc Ferrari Porsche đời cao đang đỗ ở điểm xuất phát nóng lòng chờ tỉ thí.

Cờ xuất phát chợt phát, lòng tôi biết là không ổn rồi.

Quả nhiên, chiếc Ferrari màu bạc ở giữa lao ra dẫn đầu, dưới ánh trăng có thể lơ mơ thấy được biển số xe xẹt qua như chớp. Những chiếc xe còn lại ở phía sau, nháy mắt biến thành mấy chấm đỏ, chỉ để lại khói xe vẩn vút.

“SHIT!” Tôi xoay người túm một gã trong đám người xem náo nhiệt, “Xe của cậu đâu? Cho tôi mượn dùng một chút!”

“Anh là... Anh lớn Ngụy Dương?” Người nọ nhân thần sáng lên, nhìn thấy tôi vừa mừng vừa sợ.

Mới hai mươi, tôi đã tung hoành ngang dọc khúc sông phía Tây này, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Kể lục bốn mươi giây như bão gió mà về đích cho đến nay không ai phá nổi. Sau này chán ngán mà rửa tay chậu vàng, về nhà ở ẩn.

“Xe hỏng tôi đền.” Tôi lên xe khởi động máy, như tên mà phóng đi.

Khúc sông phía Tây địa thế nhấp nhô, đường xe đi hẹp, khúc quanh rất nhiều, lái xe là một thử thách lớn lao.

Có thách thức, mới kích thích.

Đối với đoạn đường này tôi nhắm mắt cũng có thể phóng như bay, tự nhiên như là lái xe đường quen. Xe dù cũ, nhưng cũng thoải mái vượt người khác, dần tiếp cận chiếc Ferari màu bạc kia.

Tiểu tử này kỹ năng lái xe không tồi, cũng không phải lính mới.

Con nhà giàu số tốt, không có việc gì thì đua xe tán gái loạn cào cào, cuối cùng còn khiến người khác khổ sở đuổi theo để đảm bảo cho tấm thân quý giá của đại thiếu gia được an toàn nữa chứ.

Phía trước là một góc hiểm, có ba khúc cua, vòng cua lớn. Dù cho có là lái xe kinh nghiệm dày mình, không cẩn thận thì cũng lật xe rơi xuống sông, chìm ngấm.

Tôi đã nhiều lần dựa vào địa thế hiểm yếu này mà chiến thắng đối thủ, rất hiểu chỗ này lợi hại như nào.

Ferrari gầm rít, không có chút giảm tốc độ.

“Ngu!” Tôi thầm mắng một tiếng, nhấn mạnh ga.

Một tiếng phanh chói tai, Ferrari tăng tốc không thành, ở khúc quanh ngoài tầm kiểm soát, xoay tít theo lực ly tâm cực lớn, có thể thấy sắp đâm gãy rào chắn, lao xuống sông!

Tôi bẻ tay lái, nhả ga liên tục, xe chạy dọc theo rào chắn, “Rầm” một tiếng kẻ sát bên phải Ferrari, xẹt ra những tia lửa rực rỡ...

Tốc độ xe quá nhanh, khí thế quá lớn, hai xe nhất thời như xoắn lấy nhau, giống như con quay hồi chuyển. Cả thân xe chấn động mạnh, khói mù mịt, không thấy nổi phương hướng.

Tôi bằng cảm giác mà nắm chặt tay lái, xoay một vòng thuận thể mà thoát khỏi quán tính, từ từ đưa xe rời khỏi vách núi, từ từ dừng ở khoảng đất trống...

Bà nội nó thích thật đấy, đã lâu không kích thích như vậy rồi!

Tôi xuống xe, thoải mái mà lấy thuốc ra châm.

Những chiếc xe khác lần lượt xẹt qua.

“Xe của bố!”

Tiếng gào vỡ tim truyền đến, chủ xe Ferrari cố đẩy cửa xe bẹp rúm đi ra, cửi mũ bảo hiểm, gào khóc một trận thảm thiết cho em xe yêu.

“Cậu nên thấy may là đã nhặt lại được cái mạng nhỏ của mình.” Tôi lạnh lùng nói.

“Mày là thằng đầu b*** nào hả?” Cậu ta trợn mắt nhìn tôi. Trải qua phút sinh tử xong, còn có thể sửa ăng ăng, e là nghe con mới sinh không sợ hổ, vẫn là dây thần kinh to.

Việt Triển Bằng, tôi nhớ tên tiểu tử này rồi đấy.

Độc đinh duy nhất của gia tộc Việt thị, cực kì được cưng chiều.

Năm nay mười bảy, môi hồng răng trắng, mày kiếm mũi thẳng, tuổi trẻ vô địch.

Tai phải đeo khuyên bạc lấp lánh, mái tóc nâu được chăm sóc kĩ càng, khuôn mặt tuấn mỹ ngạo mạn. Nếu ở “Silence Forest”, nhất định là một tiểu 0 tuyệt thế cực được hoan nghênh. Nhưng mà giờ phút này đã sợ đến hai má trắng bệch, vậy mà vẫn còn có khí lực mà sửa dậy, coi như cậu ta có gan.

“Chú ý cách dùng từ của cậu, càng chú ý thái độ đối với ân nhân cứu mạng của cậu.” Tôi nhú mày.

Xuất thân thế gia, sống an nhàn sung sướng, khó trách hai mắt dòm ngược lên trời, lỗ mũi nhìn người như thế, dáng vẻ khệnh khạng kiêu căng đến quá là kiêu ngạo. Loại được cưng chiều đến thành ăn chơi trác táng như này, tuyệt đối là kiểu người tôi liếc một cái là thấy ghét, nếu không có Cô Kiện Hoa, bình thường đã sớm né xa rồi.

“Cái gì mà ân nhân cứu mạng, mày còn dám trắng tráo nói thế với bố à?” Việt Triển Bằng tức đến lé mắt vẹo mũi, một ngón tay trở thẳng tôi. Dùng từ nuốt đó, xem ra Việt thị cũng không phải không biết dạy con.

“Nếu không phải mày cứ can lấy bố không tha, bố cố nhún ga có khi còn không chế được khúc cua này? Mày rõ ràng là người ngăn cản, vậy mà còn dám nhận là ân nhân cứu mạng của bố nữa, fuck you!”

Cư nhiên còn dám giơ ngón giữa, bà nó, tôi cảm nhất là đứa nào dám giơ ngón giữa với tôi.

Được lắm, tiểu tử này giẫm đúng huyệt rồi!

“Xem ra cậu thích xuống sông bơi thì phải.”

Tôi một phen nắm lấy cổ tay cậu ta, cậu ta giãy giụa muốn quẫy ra, tôi sao có thể cho phép cậu ta thoát ra như thế. Chỉ hơi dùng chút lực, liền khiến sắc mặt cậu ta xanh mét, từ từ cúi xuống.

“Miệng khó ngửi quá, cần phải súc cho sạch.” Tôi từ từ phả một hơi khói về phía cậu ta. Tôi ghét trẻ con, càng ghét trẻ con miệng lưỡi thô tục.

“...” Cậu ta mặt đỏ tai hồng, trừng tôi một lúc lâu.

Đang lúc tôi nghĩ cậu ta có chút tỉnh ngộ, cậu ta hé miệng, “lời hay ý đẹp”* không ngừng tuôn cuộn cuộn như Hoàng Hà mà cũng dạt dào như Trường Giang vậy, “Đ*t con mẹ mày &*※\$#@&*... Cư nhiên dám đến dạy đời bố mày chứ, có biết bố là ai không, gặp phải bố là mày đen rồi, bố nói cho mày biết...”

Mười phút sau, nước sông đổi dòng, ngừng công kích.

Tôi chăm chú nhìn cậu ta, ước chừng một phút.

“Làm gì, biết sợ chưa?” Cậu ta rụt cổ, ưỡn ngực.

“Hôm nay là lần đầu chúng ta gặp mặt.” Tôi nói từng chữ từng chữ một.

“Bố xui xẻo mới bị thằng b*** nhà mày phá rồi, bằng không quán quân tối nay nhất định là bố rồi.” Sắp chết rồi mà cậu ta còn không tự biết.

“Cho nên, tôi cho cậu thêm một cơ hội.”

“Cơ hội cái gì?”

“Tử tế xin lỗi tôi, cùng nói lời cảm ơn, nếu không nói vậy, cũng không tiếp tục bố này bố nọ nữa, tôi có lẽ sẽ có thể tha thứ cho cậu.”

Cậu ta trợn mắt nhìn tôi một lúc lâu, thấy tôi không giống nói đùa, nhin không được mà cười ha hả, “Tha thứ? Còn muốn mày tha cho bố à? Mày điên à, đầu óc có bình thường không đó? Nếu không bình thường bố đây đưa mày đi bệnh viện tâm thần, dù sao tiền bố cũng có cả đống... Này này, làm gì? A... Đau đau đầu... Mày rốt cuộc muốn làm gì bố hả...”

Tôi quăng cậu ta vào ghế sau Ferrari, một tay kéo cậu ta nằm ngang trên đùi mình, một tay giữ chặt cậu ta...

“Đau quá... Buông bố ra...” Cậu ta giãy giụa trên đầu gối tôi.

“Cậu còn nói thêm một câu bố nữa thử xem?” Tôi lạnh lùng.

Còn chưa có râu, còn đang là vị thành niên, miệng đã đầy bố với chả fuck, còn ra thể thống gì nữa?

“Bố cứ nói ấy, lí nào bố lại sợ mày, biết điều thì mau quỳ xuống dập đầu không chừng bố còn có thể tha cho mày.”

Tôi mím môi, lột quần cậu ta...

Cậu ta thét lên chói lói, giọng cao quãng tám thiếu chút nữa xé rách màng nhĩ, đồng thời giống ếch bị trúng nước sôi mà liều mạng giãy giụa, “Làm gì đó? Biến thái! Cứu với, rape trẻ con này!”

Mặt của tôi thiếu chút nữa nứt ra, vung tay lên, “Bốp” một tiếng, đánh thật mạnh lên cái mông trắng nõn...

“A... Mày, mày dám tát mông bố!” Cậu ta vừa sợ vừa giận, trên mặt thoát xanh rồi lại trắng.

Con trai độc nhất của Việt thị, từ nhỏ được bảo bọc, nâng niu trong tay, mọi người khúm núm, nhất mực lấy lòng, hẳn là chưa bao giờ bị đối xử thế này.

“Hừ thì phải dạy, tôi giờ đang thay cha cậu đó.”

“Biến thái, ai cần mày lo chuyện đó, mau buông bố ra!” Cậu ta tiếp tục tru lên, tôi không hề khách khí, liên tục xuống tay, bốp bốp bẹp bẹp, năm phút sau đã đem một khúc thịt luộc đánh thành thành thị ba chỉ*.

“Biến thái... Khốn kiếp... Buông ra...”

Tiếng khóc la dần yếu đi, tôi xuống tay vô tình, lực rất nặng, đau đương nhiên không cần phải nói, cái mông trắng tuyết đã hơi hơi gợn tụ máu, đánh nữa chỉ sợ tróc da bong thịt thôi.

Cậu ta xem như cũng kiên cường, đánh như vậy cũng không mở miệng xin tha. Đánh cho đến khi cậu ta thở phều phào, không còn sức la hét, tôi dừng tay, nâng mặt cậu ta, tay cảm thấy độ lạnh, khuôn mặt ngấn nước.

Dù sao cũng chỉ là một thằng nhóc mười bảy tuổi.

“Còn dám xưng bố nữa hay không?” Tôi không mềm lòng, lạnh lùng nhìn cậu ta.

Cậu ta ngóc khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vẻ quật cường, ánh mắt thù hận.

Được lắm, khí phách lắm!

Đối diện mười giây, cậu ta rốt cuộc chịu thua, nghẹn ngào chậm rãi lắc đầu.

“Còn dám nói vậy nữa không?”

Cậu ta lần thứ hai lắc đầu, khóc thút thít. Như hoa lê ngâm mưa, tôi thấy có chút thương hại.

“Không chỉ trước mặt tôi, mà với người khác cũng không được phép nói.”

Cậu ta gật gật đầu, sịt sịt mũi.

“Tôi đưa cậu về nhà.”

Tôi chui vào chiếc Ferrari đã thành xe phở thả, xiêu xiêu vẹo vẹo hướng phía trước mà lái đi, cậu ta chỉ có thể ngồi ghế sau, miệng khe hít hít, nói chung là rất đau đi.

“Anh là ai?” Cậu ta khàn giọng hỏi, oán hận trừng tôi.

“Nguy Dương.” Tôi thản nhiên nói.

“Là người nào?”

“Người quản giáo cậu.”

“Tôi không cần...”

“Không phải do cậu.”

“Tôi ghét anh!”

“Hay, chúng ta có điểm giống nhau đấy.”

“Trận đòn này, một ngày nào đó tôi sẽ đòi lại!”

Tiểu tử này còn muốn ôm hận.

“Được, chỉ cần cậu thắng được tôi.” Tôi liếc mắt nhìn qua kính chiếu hậu, khuôn mặt trắng nhỏ của cậu ta, mày kiếm thanh tú, đôi môi mỏng hơi cong, vẻ mặt không cam lòng cùng uất ức... Tức giận không kể hết, nhe răng nhếch mép, giống như là con sói con kiêu căng bị thương nặng vậy.

Tôi mỉm cười, nhấn ga phóng đi.

Xe xé gió mà đi...

Trời, rất nhanh đã sáng.

Ferrari chạy đường dài, dừng lại trước một tòa biệt thự xa hoa.

Khiêng “cục nợ” như khiêng bao tải, tôi đi vào phòng khách, quăng lên sofa. Động đùng chỗ đau, Việt Triển Bằng thiếu chút nữa tru lên thảm thiết, nhưng giống như duy trì tia tự tôn cuối cùng, bướng bỉnh mà nhịn xuống.

“Ôi chào ôi tiểu thiếu gia, cậu làm sao vậy, là kẻ nào khiến cậu thành như này?” Quản gia già quá sợ hãi, người làm cuống quýt một bầy, vây quanh Việt Triển Bằng, hỏi han ân cần, dâng trà thượng hạng, như là ông vua con vậy.

Tôi thăm lắc đầu, phô trương như thế, cứng chiều như thế, không ăn chơi trác táng mới là lạ.

“Sao, sao lại thê thảm như kia?”

Giọng nói thanh nhã vững vàng truyền đến, tôi cả người cứng đờ, ngẩng đầu nhìn lên.

Một hình bóng thon dài, chậm rãi từ tầng hai đi xuống.

Trời đất trong nháy mắt mất hết sắc màu, chỉ còn có người đó, giống như điểm sáng, di động trước mắt tôi. Kì thật anh dung mạo không phải quá anh tuấn, khí chất không phải quá nho nhã, chỉ là khi nhìn thấy anh, cho dù người qua người lại tập nập, ánh mắt không cách gì rời khỏi được.

“Anh Hoa.” Tôi cảm thấy yết hầu khô khốc.

“Vất vả cho cậu rồi.” Cô Kiến Hoa đi đến trước mặt tôi, cười một cách ảm áp.

“Tên biến thái này cư nhiên dám tét mông tôi!” Việt Triển Bằng tru lên, bắt đầu tố cáo.

Cô Kiến Hoa ngăn ra, lập tức cười to.

“Em có cách quản giáo của mình.” Tôi mặt căng cứng, nói.

“Tôi không trách cậu, cậu là người duy nhất dám động đến người nó.” Cô Kiến Hoa cười nói.

“Cô Kiến Hoa, tôi muốn anh thay tôi giáo huấn tên đó.” Việt Triển Bằng vẫn kêu gào. Cậu ta không gọi “anh rể” mà lại gọi thẳng tên họ. Tôi không quan tâm nước ngoài quy củ thế nào, cậu ta đã là con cháu Viêm Hoàng, thì nên “tôn sư kính lão”.

“Em vi phạm lệnh cấm bảo xe, nếu không có Ngụy Dương, cái mạng nhỏ sẽ không còn, em rốt cuộc có biết lợi hại gì không? Nếu chị em cùng cha em biết em dính vào chuyện này, bọn họ sẽ tức giận và đau lòng biết bao nhiêu? Tiểu Bằng, có đôi khi nên nghĩ cho người khác nữa.”

Cô Kiến Hoa vẻ mặt vẫn nhu hòa như trước. Anh vẫn thế, Thái Sơn đồ trước mặt cũng không đổi sắc. Tôi chưa bao giờ thấy anh không khống chế được rồi ren: vĩnh viễn bình tĩnh tao nhã như vậy, chỉ một phong thái.

“Mới không cần anh xen vào chuyện người khác.” Việt Triển Bằng ra vẻ xem thường, lỗ mũi ngóc lên trời.

Đây đúng là chỗ tôi ghét nhất ở trẻ con, ngang ngược như cổ gà, cho đến khi người ta cắt tiết mới giật giật.

“Tiểu tử này cần nhét vào bụng mẹ cho cải tạo lại thôi.” Tôi thành thực.

“Cậu là hy vọng duy nhất.” Cô Kiến Hoa cười khổ.

“Em đã tét mông cậu ta nở hoa rồi, anh còn muốn thế nào nữa?”

“Để nó cùng ăn cùng ở với cậu...”

“Cái gì?” Tôi kinh hãi, trợn mắt hổ lên.

“What the fuck you are talking...” Việt Triển Bằng cũng kinh ngạc, dùng tiếng Mán gào lên, thu được ánh mắt cảnh cáo của tôi, nhất thời ngậm mồm.

“Nhét lại vào bụng mẹ không có khả năng, chỉ có thay đổi hoàn cảnh hoàn toàn, mới có thể rèn luyện con người. Tiếp tục được đối xử thế này, nó vĩnh viễn là Hỗn Thế Ma Vương*.”

“Em dựa vào cái gì mà phải làm bảo mẫu cho thằng nhóc này?” Mi mắt tôi giật cực lợi hại.

“Ngụy Dương...” Cô Kiến Hoa khẩn thiết nhìn tôi, lén thở dài, tôi chịu không nổi anh như thế.

“Họ Cô kia, cho dù anh có là chồng của chị tôi, cũng không thể tùy tiện giao tôi cho người khác. Tôi sẽ đem toàn bộ chuyện anh “ngược đãi” tôi nói cho cha tôi, xem anh chịu được không?”

“Xin ngài cứ tự nhiên.” Cô Kiến Hoa lạnh nhạt nói.

“Thiếu gia, uống miếng trà đi.” Người làm lúc này bưng trà lên.

“Cút ngay, đừng gây phiền ở trước mặt bố nữa.” Việt Triển Bằng vung tay lên, đánh đổ ly trà. Trà nóng hơn phân nửa hắt vào tay người làm, người đó kêu đau xong cổ tay đã một mảng đỏ.

“Là tự bà làm mình bỏng, ông đây vốn tâm tình không tốt, bà còn lượn lờ trước mặt tôi... Làm, làm gì...”

Tôi dùng một tay, đem khăn oải ma vương dựng dậy từ sofa...

“Ngụy tiên sinh, mau buông tiểu thiếu gia ra.” Quản gia sợ quá, Việt Triển Bằng hai chân rời khỏi mặt đất, giầy giữa giữa không trung, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, vẻ sắp tắt thở.

“Nói, xin lỗi đi.” Tôi lạnh lùng.

“Tôi... Còn... Lâu... Người làm... Vốn... Là để... Để hầu hạ... Là tôi tớ của tôi...”

“Nói đi, đừng để tôi phải lặp lại lần nữa.” Tôi siết tay đến nghe thấy răng rắc.

“Được... Được... Không... Thế nữa...”

Tôi buông tay, cậu ta nhất thời bò bò như chó mà úp sấp trên thảm.

“Tiểu thiếu gia, cậu có sao không... Ôi chào ôi tiểu thiếu gia của tôi...” Quần gia hải tới mức nước mắt già nua tuôn như bão.

Tôi thật không xem nổi, trong tiếng gào khóc ồm tỏi đó mà xách cậu ta lên, vác lên vai, “Coi như em không may, ma vương oắt con này em nhận.”

“Làm phiền làm phiền rồi.” Cô Kiến Hoa cười như hồ ly.

“Đừng để người thừa làm quần chân tay em.” Tôi dặn dò. Đến lúc cha hay chị cậu ta đau lòng, kêu khóc om sòm tìm tôi thì có mà đổ sông đổ biển.

“Yên tâm, có tôi chống đỡ rồi.”

“Xem như anh lợi hại!”

Sau đó, tôi sải bước rời khỏi biệt thự, trong lòng biết mình lại bị con cáo già Cô Kiến Hoa gài rồi. Tự do tự tại như tôi, tự nhiên lại đi rước lấy cục nợ đời từ đâu rơi xuống.

Mắc ói!

Nhưng mà, chỉ cần là chuyện của anh, tôi không thể từ chối, lần nào cũng vậy.

Bà nội nó chứ!

Tôi cầm giận đâm lên nóc xe, thiếu chút nữa là hỏng một lỗ. Mở cửa xe, đem thang oắt ma vương nhét vào, nhấn ga, kiên quyết rời đi.

*giấc mộng kê vàng: ví sự vinh hoa, phú quý ở đời chỉ như giấc mộng.

*Mini Cooper: Kiểu dáng nhỏ gọn mà sành điệu, nội thất rộng rãi, cảm giác lái ấn tượng, Mini Cooper là niềm mơ ước của nhiều người đẹp cá tính=))))))))))

*bảo xe: Đua xe thành dòng

*Lời hay ý đẹp: Nguyên văn là “ô ngôn uế ngữ” =))))))))))

* một khúc thịt luộc đánh thành thịt ba chỉ: à ừa, thịt luộc trắng trắng, bị tép tép tép tép...=))))))))tét đến biến thành thịt ba chỉ hồng hồng trắng trắng á=)))

*Hỗn Thế Ma Vương: ma vương chuyên hại đời

3. Chương 3

“Tôi muốn về nhà.” Ma vương oắt con ngã, lui vào một góc giường, run rẩy không ngừng.

“Chấp nhận đi.” Tôi nắm lấy cổ chân cậu ta, kéo lại, dùng người kẹp chặt, tuột mạnh quần cậu ta xuống, lộ ra cái mông đỏ ửng do bị tôi đánh.

“Biến thái! Cút ngay!” Giọng cậu ta thánh thót như chim muốn thổi tung nóc nhà.

“Ồn nữa là tôi rape cậu à!”

Cậu ta cứng đờ, không cử động nữa.

Tôi lấy thuốc mỡ từ tủ đầu giường, mở ra, một mùi hương mát lạnh tỏa ra. Dùng hai ngón tay quẹt nhẹ, khẽ xoa lên cái mông sưng đỏ...

Cơ thể của thằng nhóc xấu xa này không tồi, thon thả rắn chắc, các cơ mềm dẻo, mông dù bị tôi đánh đến biến dạng, nhưng cái sự “tụ máu” này có chút gợi cảm, là một mầm non tiểu 0 tuyệt thế.

“Anh...” Việt Triển Bằng quay đầu, ánh mắt lóe lên nhìn tôi, “Không cần anh giả mèo khóc chuột.”

“Nhóc con hư hỏng lại biết mèo khóc chuột sao?”

“Tôi không phải nhóc con, đã lớn rồi!”

“A? Không thể uống rượu đánh bạc, xem thoát y vũ, đòi lớn ở đâu?” Tôi chớp chớp mắt.

“Anh...” Việt Triển Bằng tức giận nắm chặt tay.

“Từ hôm nay trở đi, cuộc sống ăn chơi đàng điếm được mọi người ủng hộ của ông vua con cậu hoàn toàn OVER!” Tôi khoanh tay, nhìn xuống cậu ta, từng chữ nói rõ ràng: “Tôi đi đâu, cậu theo đó; tôi làm gì, cậu làm nấy; tôi ăn gì, cậu cũng ăn y như thế. Tôi mặc kệ cha cậu có bao nhiêu tiền, cũng không quan tâm gia tộc cậu có tiếng có quyền đến đâu, tóm lại, chỉ cần tôi ở đây, nhất định sẽ đem “lễ phép tôn trọng” bốn chữ này khắc sâu vào não cậu!”

“Tôi không tôn trọng ở chỗ nào?” Cậu ta gân cổ nói.

“Miệng lưỡi thô tục, đối với trưởng bối người làm có thái độ như thế, gọi là tôn trọng à?”

“Cô Kiến Hoa là anh rể tôi, còn người làm, chân tay vụng về, không vừa mắt, đương nhiên phải mắng chứ. Tôi là Việt Triển Bằng, từ nhỏ không giống người khác rồi.” Cậu ta ngạo mạn ném vẻ xem thường về phía tôi.

Khốn, là kẻ nào đem cái quan niệm giai cấp hủ bại ấy dạy cho tiểu tử đần độn này vậy?

Đáng ghét!

“Cậu thật chỉ nghĩ được là cậu may mắn, không giống người thường sao?” Tôi hừ lạnh, kéo cậu ta đến bancông, chỉ xuống, “Cậu xem đi!”

Dưới tầng là chúng sinh trăm họ...

Một ông lão tàn tật quỳ gối ăn mày trên vỉa hè, liên tiếp dập đầu, bát cơm cáu bẩn trong bóng tối, có chút tiền lẻ; mấy tên côn đồ choai choai, hút thuốc như ống khói, từ hàng game ra, mặt đối ma túy tràn ngập sự sa sút cùng chán ghét; có người vệ sinh đô thị, ở trên đường mồ hôi như mưa, khua chổi quét rác bẩn...

“Nếu đầu thai kiếp khác, cậu đầu thai phải một trong số họ, thì sẽ sao đây?”

Cơ thể cứng đờ, sa vào suy nghĩ sâu xa...

“Là vận mệnh chọn cậu, không phải cậu lựa chọn vận mệnh. Sinh ra không phải lo chuyện cơm áo, hô mưa gọi gió, đó là vừa khéo mà gặp may, số đẹp được phân chó*, đều không phải do cậu đặc biệt gì. Người sinh ra trần truồng, ra đi cũng lại trần truồng, ai cao quý hơn ai, ai dễ tiện hơn ai đây? Dù có là chim di cư, cũng có sự độc nhất vô nhị. Mà cậu, trong mắt tôi chính là kẻ ngốc hai đời tùy hứng làm bậy, miệng lưỡi thô tục. Việt Triển Bằng? Buồn cười, dưới bóng tổ tiên làm bậy, tôi phải thay cha cậu xấu hổ mất!”

“Anh nói cái gì?” Việt Triển Bằng đập bàn...

“Chẳng lẽ không đúng sự thật.” Tôi lạnh lùng nhìn cậu ta.

“Anh chờ đó, cha tôi nhất định sẽ đến tìm tôi, anh đối với tôi như này, cẩn thận đến lúc đó chịu không nổi!”

“Nếu không ý thức được mình không dạy nổi con, ông ta lại phải tống cậu đến bên cạnh Cô Kiến Hoa? Lại đóng băng hết tài khoản của cậu? Nhận ra sự thật chưa, tiểu thiếu gia không có một xu dính túi, phải ăn nhờ ở đậu?”

Việt Triển Bằng sắc mặt trắng bệch, không cãi nổi.

Tiểu tử hư hỏng này dù sao năng lực tiếp thu cũng mạnh, ma vương oắt con bắt đầu ý thức được tình cảnh của mình, bắt đầu quan tâm xem cậu ta sẽ vượt qua quãng thời gian dưới mái nhà này như nào.

“Đây là nhà trọ của anh hả? Khẳng định đây không phải chỗ cho dân chạy nạn ở đó chứ? Phòng khách bé như chuồng chim không nói, còn lại thì vừa bẩn vừa lộn xộn... Điều hòa hỏng rồi hả, như thế nào nóng muốn chết như này? Bên ngoài ồn kinh lên được, quả thực không phải chỗ người ở mà...”

Tiểu tử ngửa đầu, hếch mũi nhìn đông nhìn tây, như ruồi nhặng ong ong vo ve không ngừng, “Oa, chỉ có một phòng ngủ? Ở thế nào đây?”

“Đơn giản, cậu ngủ trên sofa.”

“Cái gì? Tôi là khách quý, anh mới nên ngủ sofa, nhường giường cho tôi mới đúng.” Đây không chỉ là một thằng oắt ma vương, mà còn là đồ trâu da dày.

“Cậu cảm thấy có khả năng như thế à?” Tôi ngoài cười mà trong căm cười nổi, nói.

“Tôi khát, cho tôi cốc nước.” Cậu ta hung hăng liếc mắt nhìn tôi, hếch mũi, kêu căng ra lệnh.

“Trong bếp có nước, mời ngài cứ tự nhiên. Cậu cũng không phải trẻ con ba tuổi, muốn tôi xi cậu nữa chắc?”

Cậu ta khề cấn môi, chạy thẳng vào bếp, một trận loảng xoảng leng keng... Nhưng đúng là tuyệt không sợ lạ lẫm, như vào chỗ không người.

“Tôi đói, nấu cái gì cho tôi ăn đi.” Cậu ta lại cao giọng.

“Mỳ ăn liền, trong tủ bát, ngâm nước sôi là ăn được.”

“Cho tôi ăn mỳ ăn liền? Loại đó có thể nuốt sao? Ăn rồi biến thành xác khô đó, anh ngược đãi tôi!” Cậu ta nghiêm túc kháng nghị, giống như con cún con cẩu kính đảm lẹ.

“Làm con sâu ăn châu ở chực đã không ra gì rồi, cậu còn muốn được hầu nữa à?”

“Quá đáng, tôi ở nhà, mỗi ngày đồ mặn mười hai đĩa, canh hai món sau đó còn đủ thứ điểm tâm ngọt, mẹ tôi còn nấu thuốc bổ cho tôi nữa. Tôi nếu không cao đủ một mét chín, tất cả đều là lỗi của anh!”

Tôi khước mắt giật giật, tiểu tử chết tiệt này.

“Giờ đã là ba giờ sáng rồi, cậu đừng quấy nữa, tôi mệt.”

Tôi lấy trong hòm ra một bộ chăn gối, đưa cho cậu ta, sau đó đi tắm.

“Oa, chăn cứng quá, gối hôi quá, ô... Sofa da kém chất lượng, không tốt cho làn da mẫn cảm của tôi... Anh còn “ngược đãi” như này tôi sẽ chết đó...”

Tôi thề, cậu ta còn léo nhéo nữa, tôi sẽ vật cổ cậu ta luôn. Hoặc là do cậu ta biết điều, hoặc là do sắc mặt tôi quá khó coi, Việt Triển Bằng rút cuộc thức thối mà ngậm miệng.

Chờ tôi từ phòng tắm đi ra, cậu ta đã ngủ khì trên sofa, đại khái móng còn rất đau, nên mới nằm sấp.

Tuổi trẻ chính là thế, đặt lưng là ngủ, khiến người khác phải hâm mộ.

Quần khăn tắm, tôi trở lại phòng ngủ. Chưa từng mặc đồ ngủ, thói quen ngủ trần, không có gì che đậy rất thoải mái.

Loảng ngoảng một ngày, dù rất khốn đốn, nhưng lại không hề buồn ngủ.

Tôi nằm trên giường, ánh mắt sáng ngời bình tĩnh của Cô Kiện Hoa, ả ả hiện hiện trước mặt. Mỗi lần nhìn thấy anh, tôi lại mất ngủ, lần này cũng không ngoại lệ.

Cảm giác đã lâu không thấy anh, lại giống như mới hôm qua.

Thân thiết, lại xa lạ như thế; quen thuộc, lại khiến người khác đau lòng như thế.

Mà tôi còn có thể cười, cùng anh nói chuyện vui vẻ. Giống như quá khứ tất cả chưa từng phát sinh điều gì.

Cứ như vậy, mà cũng chỉ có thể như vậy.

Những gì lưu trong trí nhớ, như tiếng gió thổi thì mà từng điều từng điều một tiêu tán.

Đột nhiên, di động kêu một tiếng, màn hình chớp lóe, là tin nhắn Nhạc Gia gửi cho tôi...

“Oh baby, gái này trên đường về nhà gặp được một thuần 1 tuyệt thế, siêu man siêu cool hơn cả bạn nữa á, hoan hô Chúa, đây quả thực là lương duyên trời ban, bỏ qua có mà chết.”

Tôi nhin không được mà nở nụ cười, nhấn lại, “Đồ phóng túng, thế đã mất tem chưa?”

“Sặc, bạn thật thô tục, không biết một cái gì cả! Gái này nói thế nào cũng phải chờ đến khi đôi bên hòa hợp, trắng lên đến ngọn, rồi lại củi khô lửa bốc đã chứ. Tớ đã rất hối hận, trước kia luôn lên giường trước rồi mới nói yêu đương, khiến cho thất bại thảm hại; hiện tớ thay đổi sách lược rồi, nói yêu đương cho nhuần rồi mới lên giường, cuối cùng sẽ mưa thuận gió hòa phải không?”

“Liệt nữ, tôi chờ coi cậu giữ được bao lâu đây?”

“Xi, đừng úm tớ xúi quẩy. Tớ đi ngủ, ngủ thật say để sáng dậy thật xinh đẹp mà đi gặp anh ý, không khiến anh ý hồn bay phách lạc mới là lạ.”

“Tiến lên, chàng võ sĩ!” Tôi cười gập di động lại, trở mình, nhắm mắt.

Nhạc Gia luôn như thế, vĩnh viễn không biết nói từ thất bại. Dù cho một giây trước đau buồn vì thương tổn, nhưng chỉ cần có một ánh rạng đông, thì có thể khiến cậu ta mặc kệ gió xuân tấp vào mặt, tiếp tục ngựa không dừng vó mà yêu đương.

Ý chí đáng ngưỡng mộ.

Còn cả Lão Tây, Tiểu Kinh, A Dịch... Nhóm thuần 0 bên cạnh tôi, tuy nói là chỉ “nhận”, nhưng lại là một nhóm chiến sĩ, đàn ông nhất trong số những người đàn ông.

Nhìn bọn họ, chỉ khiến tôi cảm thấy tang thương.

Thế giới này thật sự mâu thuẫn vô cùng, hắc ám như thế, rồi lại tươi sáng chứa chan đến kì lạ; làm tôi căm ghét, nhưng lại luôn có sức mạnh tái sinh; làm tôi cảm thấy thật yếu ớt; rồi trong phút không ngờ, lại khiến tôi nhận ra bản thân không phải kẻ hèn nhất.

Luôn luôn lay lắt giữa những thăng trầm, trái tim như bị xé đôi giữa thiên đường và địa ngục.

Không lên được tới thiên đường, cũng không quay về địa ngục được.

May mắn, hay là bất hạnh?

Tôi không biết.

“Ngụy Dương, bạn nuôi chồng nhỏ từ hồi nào vậy!” Giọng Nhạc Gia chói lói, đột ngột lôi tôi dậy từ trong mơ.

Tôi lơ đãng, mắt díp lại...

“Tiểu tử cậu cư nhiên “trâu già gặm cỏ non” hen, thực không đúng với anh em gì cả! Tối hôm qua tớ khoe cuộc gặp gỡ trong mơ với cậu đầu tiên, cậu thì chế giễu, vậy mà lại lén lút bẻ hoa, giết hại mầm non dân tộc, rắm cũng không xì một cái, bụng dạ khó lường.” Nhạc Gia đau lòng ôm ngực.

“Anh Ngụy, quá đáng lắm đó, quen BF cũng không nói cho bọn em biết, đám người ở “SilenceForest” sẽ tan nát cõi lòng mất thôi.”

Tiểu Kinh không biết từ xó nào hiện lên, hai mắt đắm lệ lưng trông ngời xồm đầu giường nhìn tôi... Tôi vẫn ngây ra, đầu óc còn chưa tỉnh táo.

“Họ Ngụy kia, hai tên Gay này là ai? Sáng sớm đã xô tới ồn ào không dứt vậy.”

“Mầm non dân tộc” Việt Triển Bằng hiện ra ở cửa, tóc ướt mem, nước hây còn nhỏ giọt, khiến khuôn mặt kiêu căng buông thả kia thêm vài phần ấu trĩ.

Thân trên cậu ta lỏa lồ, làn da màu ngà nhẵn nhụi chỉ có ở thiếu niên, thân dưới dùng một cái khăn tắm trắng quấn quanh.

Bắp đùi thon gầy, tỉ lệ hoàn mỹ, vẻ tinh tế hòa trộn giữa sự gợi cảm của đàn ông trưởng thành và cậu nhóc mới lớn.

Không thể không thừa nhận, tuổi còn trẻ đã có nét rõ ràng thế này, lớn lên nhất định là một kiểu đàn ông tuần mỹ.

“Cái gì? Gay? Thằng nhãi thôi không biết lễ phép mà đang nói gì đó hả?” Nhạc Gia vừa nghe thấy liền bùng nổ.

“Tshirt bó sát người, quần jeans cạp trễ, cả người sặc mùi nước hoa, nói chuyện thì ổng ẹo, không những là Gay, trăm phần trăm còn là tiểu thụ nữa kia!” Việt Triển Bằng liếc cậu ta một cái, khinh miệt hừ một tiếng.

Tiểu tử này kiến thức hơi bị “rộng” đó, toàn từ chuyên ngành mà nói lưu loát như vậy.

Sau đó, cậu ta chuyển qua Tiểu Kinh, “Nhìn như cậu trai thuần khiết, kì thực đã mất tem rồi. Mắt đã cận còn liều mạng đưa tình búa xua, này không phải đáng yêu mà là mắt lé đó! Đại ca, anh giờ nhiều tuổi rồi? Mắt đã đầy nếp nhăn còn giả bộ thuần khiết nữa chứ.”

Mắt tôi giật giật, tên tiểu tử chết tiệt này bản tính không biết chết là gì, sớm muộn có ngày bị người ta trộn ciment quảng xuống biển mất.

“Khốn kiếp, cái thằng nhãi con nói chuyện thối như phân này là ai?” Nhạc Gia hướng qua tôi gào rú.

“Anh Ngụy, cậu ấy nói em giả vờ thuần khiết, nói em là vàng rơm, thật quá đáng.” Tiểu Kinh run run nói, ôm ngực làm vẻ bị đá kích, hốc mắt ứ nước.

“Đều câm hết cho tôi!” Tôi sầm mặt quát. Vốn có tính cáu bẳn lúc tỉnh dậy, ngủ không kĩ đã bị bọn họ đánh thức: tâm tình xấu đến mức muốn giết người rồi đây này!

Ba người ngừng lên tiếng, thế giới lại yên tĩnh.

Tôi nhìn chằm chằm, lão đà lão đảo xướng giường, chân còn chưa có chạm đất, chợt thấy Nhạc Gia hô lên kinh hãi, “Ồi chao, thấy hết rồi nhá, bạn lúc ngủ không mặc đồ lót sao.”

“Anh Ngụy đáng đẹp ghê.” Tiểu Kinh chảy dãi nói.

Tôi lúc này mới ý thức được mình đang trần như nhộng, vội quơ chăn đắp. Ngủ trần tất nhiên là thích, nhưng cũng có chỗ dở, thỉnh thoảng đi loanh quanh cũng nguy hiểm, cũng may bên cạnh đều là tiểu thụ không hề có khả năng tấn công. Việt Triển Bằng là nhóc con, không coi là đàn ông.

“Nhìn cái gì?”

Việt Triển Bằng nhìn tôi trừng trừng, biểu tình vô cùng kì quái, nghe tôi hỏi mới đột ngột thu tầm mắt, “Tôi không nhìn anh đâu đấy, người có dáng đẹp hơn anh trên đời thiếu gì, có ai tự mãn như anh đâu.” Bướng bỉnh buông một câu, cậu ta liền quay đầu ra phòng khách.

Trong một giây, tôi nhìn thấy tai cậu ta hình như đỏ lên...

Tuy là cùng giới tính, nhưng có vẻ không được rồi, tôi còn lo sau này có khi mặc đồ ngủ tử tế để tránh kì thị hen?

Rửa mặt xong, tôi đem sự tình từ đầu đến cuối nói hết.

Nhạc Gia lúc đầu không tin, sau biết là Cô Kiến Hoa nhờ, mới thở dài bảo tôi có kiếp làm bảo mẫu, từ nay về sau lọt vào bể khổ khôn cùng rồi.

“Họ Ngụy kia, tôi đói rồi, nấu cơm cho tôi ăn.” Không an phận quá vài giây, liền nghe thấy Việt Triển Bằng sai từ bên ngoài.

Chẳng lẽ cái mông tiểu tử này đã khá lên rồi, dám cao giọng như thế?

“Tôi họ Ngụy Dương, không có tên, cậu hoặc gọi anh Ngụy hoặc anh Dương, hoặc gọi rõ là anh Ngụy Dương, không có lựa chọn thứ tư đâu đấy.”

“Ngụy Dương? Họ gì quái thế?” Việt Triển Bằng than thở.

Bố tôi họ Ngụy, mẹ tôi họ Dương, bọn họ đều là con giai con gái duy nhất trong nhà, nên cùng hy vọng đứa con sẽ theo họ mình, thậm chí còn vì thế mà chiến đấu.

Dùng chiến đấu, là nghĩa đen đó.

Bố tôi là cao thủ võ thuật nức tiếng xa gần, các loại quyền pháp không gì không giỏi; mẹ tôi lại là huấn luyện viên Judo, liên tục nhận được giải thưởng quốc tế. Hai người đánh nhau suốt ba ngày không phân thắng bại, đến đường cùng thì nảy ra kế hay, đem họ của hai người ghép lại, sáng tạo ra “Ngụy Dương” độc nhất vô nhị.

Được thôi, bọn họ thì thấy quá mỹ mãn rồi, chỉ khổ tôi, lần nào cũng phải giải thích cho người khác.

“Trong tủ lạnh có bánh mì có sữa, cậu có chân có tay, tự lấy đi.”

Cậu ta đại khái đối thật, vội chạy đi, mở tủ lạnh, cầm lên gói bánh mì, đưa lên miệng cắn, “Phì” một tiếng phun ra, nhứu mảy nói:” Cái này... Khó ăn muốn chết, quả thực không phải cho người ăn mà!”

Tôi cùng Nhạc Gia và Tiểu Kinh nổi hắc tuyến liếc mắt nhìn. Tiểu tử này ngoài tự đi vệ sinh ra, còn có thể làm quái gì đây.

“Em giúp mọi người làm điểm tâm vậy.” Tiểu Kinh xung phong làm, động tác thành thạo mà lấy tạp dề, mở bếp gas, rất bận rộn...

Tiểu Kinh thực sự là thiên thần của tôi, tinh tế đáng yêu lại có đức có tài, có thể nói là sắp tuyệt chủng rồi, ông trời mau phái 1 tốt tốt một tí nhanh đến quắp cậu ấy về nhà đi.

Chỉ chốc sau, Tiểu Kinh giống như ảo thuật gia, biến ra một bàn đầy bánh mì nướng thơm phức, trứng chiên, thịt xông khói...

Tôi cùng Nhạc Gia ăn như hổ đói, chỉ có Việt Triển Bằng, mới nhai một miếng, liền bắt đầu chê bai:” Ài, khó ăn... Oa, siêu khó ăn... A, siêu cấp khó ăn chịu không nổi... Dạ dày tôi chỉ có thể tiếp nhận sữa tươi vừa sánh vừa thơm vận chuyển theo đường hàng không từ Úc về, anh nấu sữa uống như nước tiểu ấy, cho dù không độc cũng dám chắc là hết date; dạ dày tôi cũng chỉ chấp nhận bánh mì làm theo đơn đặt hàng của tiệm bánh mì hàng đầu Manhattan, chả giống như của anh, cứng đến răng cửa cũng lung lay; dạ dày của tôi còn chỉ có thể chứa được thịt lợn xông khói cực ngon từ đồng cỏ Argentina...”

Nhạc Gia cũng là con nhà giàu, quen dùng tiền không tiếc tay, nhưng so với Việt Triển Bằng, quả thực là đã gặp sự phụ rồi. Cùng Tiểu Kinh liếc nhau rồi cùng đau khổ che mặt...

Tôi cầm dao ăn sáng lóa lên, hướng qua cậu ta cười tà mị, “Quân tử có đức ấy mà, ăn không nói, ngủ không nói.”

Việt Triển Bằng bị dao ăn chiếu ánh sáng lấp lóe làm cho shock, cảm giận nhìn tôi, muốn phản kháng, lại không dám cãi, đưa tay vơ đám bánh mì trên bàn, giống như ăn thuốc độc mà từng miếng từng miếng gặm gặm...

Vì thế, cả thế giới lại yên bình.

Ăn xong, tôi đưa Việt Triển Bằng đi làm.

“Cái gì? Muốn tôi đi làm?” Việt Triển Bằng trừng to mắt, giống như nghe được thuật ngữ mới của thế kỉ.

“Nói thừa, người nào cũng phải đi làm. Không làm việc, cậu ăn bằng gì?”

“Nhưng ở Việt thị tôi là...”

“Vâng vâng ở Việt thị cậu là độc đinh duy nhất giá trị trên một triệu nhưng cũng chỉ là một thiếu gia một gao vô tích sự không một xu dính túi thôi.” Tôi ngoáy ngoáy lỗ tai, “Tôi không nuôi một gao, cậu ban ngày làm chân chạy vặt ở công ty, buổi tối mua đồ ăn nấu cơm giặt giũ, quét tước dọn dẹp WC, phải hết bụi trên đồ dùng trong nhà...”

“Khốn, anh nghĩ tôi là hầu gái vạn năng à?”

“Cậu muốn ngủ trên giường to thoải mái không?” Tôi nghiêng nghiêng liếc cậu ta.

“Muốn.”

“Muốn ăn đồ ăn khoái khẩu không?”

“Muốn.”

“Muốn chơi game online lên mạng xem DVD nghe nhạc hưởng thụ các loại giải trí không?”

“Đương nhiên là muốn!”

“Vậy ngoan ngoãn làm việc đi!”

“Nhưng mông tôi còn rất đau!”

“Đau thì đau, vẫn khỏe là được rồi.” Tôi nhếch môi, cười rất chi là gian trá.

Mười phút sau, bọn tôi đi vào một tòa nhà cũ kĩ.

Đẩy cửa văn phòng để biển “Bảo vệ đặc biệt Tứ Hải”, chỉ nghe “kẹt” một tiếng, khung cửa đẩy nhện chẳng lóe lên ánh mặt trời.

Kéo rèm, bụi tứ tung. Văn phòng khoảng 20m vuông, hai bàn làm việc, ba máy tính, bốn ghế dựa, một bộ sofa, còn có một tủ hồ sơ, bốn bức tường sạch bong.

“Công ty dịch vụ bảo vệ đặc biệt Tứ Hải...” Việt Triển Bằng đọc tên công ty.

“Đây là công ty anh Ngụy cùng anh Gia hùn vốn mở đó, chuyên cung cấp các dịch vụ bảo vệ cá nhân có uy tín. Anh Gia có vốn, anh Ngụy có bản lĩnh giỏi, công phu hạng nhất, bọn họ là song kiếm hợp bích, thiên hạ vô địch.” Tiểu Kinh hai mắt sáng ngời giới thiệu với Việt Triển Bằng.

Sự dũng mãnh cùng nhanh nhẹn của tôi cũng nhờ ơn bố mẹ ban tặng, tôi chưa ra khỏi bụng mẹ đã bước chân trên con đường võ thuật này rồi.

Bắt đầu từ ba tuổi, tôi đã có tư chất võ thuật không ai ngờ nên bố đã dạy ngay trung bình tấn; tám tuổi đưa tôi lên núi Tung Sơn* Hà Nam, để tôi theo đám hòa thượng ăn chay niệm Phật, ăn đến nổi tôi mặt mũi xanh xao vàng vọt; mười tuổi bắt đầu luyện nội công; mười lăm thì cùng lúc học karate boxing taekwondo; mười tám theo ông bô lưu lạc giang hồ.

Sau vài năm chiến đấu trên giang hồ, ông bô về hưu dưỡng già, tôi cùng Nhạc Gia liền hợp tác thành lập công ty bảo vệ đặc biệt.

Hiện tầng lớp người giàu càng ngày càng nhiều, kẻ thù của người giàu cũng không ít, thỉnh thoảng có vụ bắt cóc tống tiền cướp giết đâm máu phát sinh. Vì an toàn, rất nhiều ông ty tập đoàn tài chính giàu có không tiếc tay mà vùng tiền như rác, tìm kiếm mọi cách phục vụ cho an toàn của mình.

Đây là một thị trường mới nổi, có tiềm lực rất lớn.

Tuy nói hiện tại cửa nhà vắng vẻ, nhưng công ty chỉ mới ở bước khởi đầu, sau này tất có khởi sắc. Huống chi đây chính là sở trường của mình, có thể tự do tung hoành. Còn để tôi giống như nhân viên văn phòng bình thường, ngày ngày đi làm, mặc âu phục đeo cà vạt, nghiêm chỉnh, không bằng giết tôi đi.

“A, đây không phải là kiểu vệ sĩ riêng, bảo mẫu cao cấp đó sao?” Việt Triển Bằng hiểu ra, nói.

Về cơ bản, chính là thế.

“Đây cũng coi là công ty ấy hả? Thật khó coi.” Việt Triển Bằng nhìn quanh bốn phía, cười nhạo.

“Dưới tay anh Ngụy có năm, sáu mãnh tướng, cung không đủ cầu, cực được săn lùng, lúc này đều đang làm nhiệm vụ rồi. Mọi người đều dùng di động hoặc máy tính xách tay liên lạc, thỉnh thoảng mới đến văn phòng, cho nên mới im hơi lặng tiếng thế này.” Tiểu Kinh bất mãn giải thích.

“Coi như anh là chủ công ty à? Thế thì vì cái gì lại ở một nhà trọ nghèo nàn, ngay cả kem đánh răng thừa cũng không có vậy?” Việt Triển Bằng khó tin mà nhìn tôi.

“Bởi vì tiền mặt của tôi mọc cánh bay đi rồi.”

Xấu hổ quá, tuy tôi coi như có chút sự nghiệp, nhưng lại không có tiền mấy.

Một mặt, tất cả lợi nhuận tôi đều dùng để mua thêm các trang bị mới như các loại súng ống, thiết bị liên lạc định vị GPS; mặt khác, tôi thật sự không giỏi quản lý tài sản lắm, chỉ cần cầm tiền trong tay, trong vòng ba ngày sẽ tiêu không còn một xu.

Đừng hỏi tôi tiêu vào đâu, tôi cũng rất muốn biết câu trả lời đấy.

“Được, mọi người làm việc thôi.” Tôi vỗ vỗ tay, mọi người thôi cười đùa, tìm tài liệu lại tìm tài liệu, gõ máy tính lại gõ máy tính.

Việt Triển Bằng dù bất mãn khi tôi giao cho cậu ta nhiệm vụ quét dọn, nhưng khi tôi lơ đãng nhìn qua, cũng không thể không ngoan ngoãn mó tay.

Một ngày, rất nhanh đã trôi qua.

*số đập được phân chó: theo quan niệm của người Trung Quốc, đập phải phân chó sẽ gặp được may mắn bất ngờ

*núi Tung Sơn: kyaaaaaaaaaaaaa

Nơi này có Thiếu Lâm Tự đó

4. Chương 4

Sáng sớm tinh mơ.

“Rời giường!” Tôi không chút khách khí mà dùng chân đá cái đồng trên sofa.

Không chút nhúc nhích...

“Mau đứng lên.”

Vẫn bất động...

Tôi dừng một chút, xoay người, tay nắm góc chăn, hung hăng lật lên, khiến cái chăn mỏng bay cái véo...

Việt Triển bằng hai tay kẹp giữa hai chân, cuộn thành một con tôm con. Không biết mơ thấy gì, khuôn mặt tỉnh tề như điêu khắc nhẵn nhụi, vậy là không phải mộng đẹp rồi.

“Đau đau đau...” Tôi xoắn tai cậu ta, hiệu quả tốt, cậu ta lập tức tỉnh táo kêu la.

“Rời giường, chạy buổi sáng.” Tôi nói ngắn gọn. Qua một tuần rồi, mộng cậu ta đương nhiên khỏi hẳn, đến lúc cần vận động rồi.

“Cái gì?” Cậu ta kêu lên thảm thiết, “Anh giết tôi đi!”

“Nhanh lên!”

Tôi mặc đồ thể thao, thoải mái chạy trên bờ đê, tốc độ chạy chậm hơn bình thường ba lần, cái tên lười biếng rách gười rơi xuống thì đang lê lét phía sau.

“Tôi... Tôi chạy không nổi nữa...” Việt Triển Bằng thở hổn hển như trâu, đầu đầy mồ hôi, xiêu xiêu vẹo vẹo, nhìn cũng thấy sắp lảo đảo rồi.

“Mới chạy có năm km cậu đã không chạy nổi? Còn mười km nữa đấy.” Tôi tính toán.

“Anh không phải người mà...” Việt Triển Bằng sắc mặt trắng bệch nói: “Tôi sẽ bị anh giết chết mất...”

Thật đúng là hoa trong nhà kính, thể lực kém quá, căn bản không giống thanh niên tí nào, hơi vận động chút là kêu đau lưng, kêu khổ không ngừng.

Ở tuổi cậu ta, tôi ngày nào cũng lên núi xuống biển, huấn luyện đến mười tiếng liền, cũng không rên một câu. Tuy nói cậu ta tương lai kế thừa gia nghiệp khổng lồ, bên người hẳn toàn vệ sĩ, không cần thể lực thật tốt, nhưng tôi không muốn cậu ta thành gà què. Vạn nhất có bọn cướp tấn công, cũng không đến mức chạy cũng không chạy nổi.

“Cậu còn trẻ, còn nhiều thời gian.” Tôi nhe răng cười, “Không chạy đủ mười km đừng mong ăn cơm.”

“Đồ cuồng “ngược đãi”!”

“Một gạo ăn không phải trả tiền không có quyền lên tiếng.”

“Tôi hận anh!”

“Tư tưởng lớn gặp nhau rồi đấy.”

Một phút sau tôi thoải mái về nhà trọ. Khoảng nửa tiếng nữa, mới nghe thấy tiếng chân nặng nề bước qua cửa...

Cả người Việt Triển Bằng đầm đìa mồ hôi, cơ hồ dùng cả tay cả chân để vào phòng, bò đến sofa thì cậu ta nhất thời tê liệt mà ngã xuống, không nhúc nhích.

“A, thất lực tôi muốn gãy rồi, a, người đau quá, ối, sao bay đầy trời nè...” Cậu ta yếu ớt rên rỉ, thật giống một tiểu thụ vừa bị bạo hành.

“Cố lên, cậu lát nữa còn phải làm bữa sáng, lau nhà với giặt quần áo nữa đó...”

“Anh là đồ bọ hút máu, ít bóc lột tôi một chút thì sẽ chết sao?” Cậu ta gào lên dữ dội, “Bố... Tôi từ nhỏ đến lớn còn chưa có ai dám đối xử với tôi như vậy! Hở vào đồng bằng bị chó bắt nạt, anh đừng cho là tôi chịu để yên...”

“Lại đây...” Tôi ngoắc ngoắc cậu ta.

“Làm gì?” Cậu ta vẽ mặt cảnh giác nhìn tôi, bày ra tư thế chiến đấu.

Tôi bước đến gần, kéo cậu ta, nắm lấy cái eo, đưa mặt lại gần sát... Hơi thở của nhóc con chính là đầy mùi vị thanh xuân, như mưa phùn lướt qua thảm cỏ xanh, tươi mát.

“Anh... Anh muốn làm gì?” Cậu ta có chút ngừng thở, lưng cứng ngắc.

“Cậu không cảm thấy mấy ngày nay đã cao lên sao?” Tôi tay phải xoa mớ tóc đen của cậu ta, so một chút, rồi buông ra ngay... Cậu ta hiện nay đã cao đến cảm tôi, hẳn là đã cao thêm một chút.

“Có vậy thôi, đừng vô duyên vô cớ động tay động chân được không? Tôi còn tưởng anh muốn đánh tôi chứ.” Cậu ta than thở, hai má có chút hồng, do vận động quá độ sao?

“Cậu sợ bị tôi đánh à?” Tôi cười.

“Không có.” Cậu ta phản bác.

“Vậy đừng nghĩ mình bị hại, vận động nhiều hơn đi, có ích đối với việc phát triển xương cốt của cậu đó, để khỏi thành quả bí đao lùn.”

“Hừ, tôi tuyệt đối sẽ cao hơn anh!” Cậu ta quyết tâm bưng bưng nắm tay nói.

“A? Tôi mỗi mắt mong chờ đó, vậy phải giữ chặt hết cơ hội rèn luyện đi thôi, làm việc nhà cũng là một loại vận động đấy.” Tôi cười gượng.

Thời gian trôi nhanh.

Tôi vốn tưởng bản thân căn bản không có nhẫn nại nổi, nhưng mà cho tới bây giờ, ngoại trừ ngày đầu nấu cơm, vị tiểu thiếu gia chưa từng vo gạo này thiếu chút nữa là đốt nhà tôi ra thì cũng gọi là bình an vô sự.

Cậu ta chỉ là bị làm hư, bản tính vốn không hư, là kiểu trẻ con dễ bảo.

Con người là giống loài có năng lực thích ứng mạnh. Cậu ta ở nhà mình, cơm đến thì há miệng, áo đến thì chìa tay, giống như cuộc sống của ông vua con vậy.

Đến với tôi, từ “vua” nháy mắt đã thành “thường dân”, lại không có ai hầu hạ, không thể không tự lập. Cậu ta cuối cùng hiểu được cuộc sống gian khổ, tiền không hề dễ kiếm, đáng về kiêu ngạo có chút bớt đi. Đồng thời bị “quyền uy” của tôi cường bức, bắt đầu miễn cưỡng làm chút việc nhà.

Tuy việc nhà cậu ta làm chất lượng vô cùng tệ hại, không nói đến việc thứ cậu ta làm căn bản không phải thứ người có thể ăn, chỉ nói đến lần đầu nấu cơm, cậu ta còn thiếu chút nữa là đốt nhà tôi; để cậu ta giặt đồ, có thể trực tiếp gây ra lũ lụt; thậm chí để cậu ta đổ rác, cũng có thể đá bay toàn bộ thùng rác, làm quản lý quận đến tận cửa mắng vốn, khiến tôi bị dạy bảo đến xám cả mặt...

Nhưng mà nhìn chung mà nói, ít nhất cậu ta còn bắt tay vào làm, không phải đã hết đường cứu chữa.

Đang lúc tôi cảm thấy thật vui mừng, đột nhiên bếp truyền đến một tiếng hét thảm...

“Làm sao thế?” Tôi đi vào.

“Dầu bắn lên tay rồi.” Việt Triển Bằng kêu ai á. Bếp mù mịt khói dầu, một đám lộn xộn. Để cậu ta tiếp tục, e cả cái nhà này của tôi không bị phá thì không yên.

Tôi vội tắt bếp gas, nắm lấy cổ tay cậu ta, đưa tới xả nước lạnh. Một phút sau, tìm thấy thuốc bỏng, thay cậu ta cẩn thận bôi thuốc.

“Có để lại sẹo không?” Cậu ta sốt ruột hỏi, thật là một tiểu tử vụng về.

“Cậu là con trai, sợ cái gì. Nếu quả thật không cưới được vợ, tôi sẽ chịu trách nhiệm.” Tôi cười nói.

“Thật hả?” Cậu ta hai mắt sáng lên, thật khó hiểu, có cái gì mà hưng phấn chứ?

Đại thiếu gia tương lai của Việt thị, còn sợ không ai theo ư?

“Anh Ngụy, cậu... Cậu ta quả nhiên là chồng nhỏ của anh!”

Cửa truyền đến tiếng kinh hô, tôi vừa quay đầu, chỉ thấy Tiểu Kinh cùng A Dịch con mắt như chuông đồng, miệng há như cái chậu, nhìn chăm chăm bọn tôi...

Tôi lúc này mới ý thức, bản thân cùng Việt Triển Bằng tư thế rất đen tối. Tôi cầm lấy cổ tay cậu ta không buông, cậu ta cả người lại ở trong lòng tôi. Thân hình cậu nhóc mềm mại thon thả, cùng tôi cơ hồ như dán lại một chỗ, giống như liếc mắt đưa tình chuẩn bị Kiss nhau đến nơi ấy...

“Không phải như thế!” Tôi buông vội Việt Triển Bằng ra, “Cậu ta bị bỏng, tôi giúp cậu ta bôi thuốc, các cậu đừng nói bậy.”

Từ sự kiện ngủ trần đến nay, tôi đã sớm nói với bọn Tiểu Kinh. Việt Triển Bằng không phải người trong giới, tôi cùng cậu ta quan hệ vô cùng đơn giản, bọn họ nên tự kiểm chế, đừng cứ yêu khí ngút trời như trước nữa. Ít nhất, khi Việt Triển Bằng còn ở đây, không đề cập đến đề tài đồng tính luyến ái, để tránh tạo nên “ảnh hưởng không tốt”.

“A...” Tiểu Kinh che mặt, vẫn rất ai oán, “Anh Ngụy đối với cậu ấy thật tốt.”

“Tôi đối với đám các cậu cũng tốt mà.” Tôi thở dài, “Tìm tôi có việc gì?”

“Còn không vì A Dịch, anh nhanh khuyên cậu ấy đi, anh Ngụy...”

Tiểu Kinh đẩy A Dịch đang cúi gằm đến trước mặt tôi, gò má phải hơi sưng đỏ, tôi trong lòng nặng trĩu, kéo mạnh cậu ta lại gần, nâng cằm lên cẩn thận xem xét, “Sao lại thế này?”

“Anh Ngụy...” A Dịch nhìn tôi, nước mắt cũng không hề rơi xuống...

“Vào phòng tôi.” Tôi hạ giọng, ôm lấy vai cậu ấy đưa vào phòng ngủ, Việt Triển Bằng cũng theo, tôi ngăn lại, “Chuyện người lớn, con nít ra chỗ khác.”

“Tôi không phải con nít, tháng sau thành niên rồi!” Cậu ta quát.

“A, tháng sau Việt tiên sinh mới trưởng thành cơ đấy, thế mời cậu trước tiên dọn dẹp sạch sẽ đám hỗn loạn ở bếp đã nhé.” Dứt lời, tôi “rầm” một tiếng đóng mạnh cửa lại.

Trong phòng ngủ, A Dịch cúi đầu trên giường, tôi nhú mào nghe Tiểu Kinh giận dữ kể lại đầu đuôi...

Không hề bắt ngờ khi chuyện có liên quan đến vị trai thẳng mà A Dịch thầm yêu.

Trai thẳng, ơi trai thẳng!

Đối với Gay mà nói, trai thẳng so với hồng thủy còn đáng sợ hơn, so với thú dữ còn hung bạo hơn; trai thẳng chính là cây anh túc chết người, kịch độc không có thuốc giải; trai thẳng không phải thứ chúng tôi nên chạm vào, phàm là đã yêu phải trai thẳng, khỏi phải nói cũng biết là xôi hỏng bỏng không, kết cục sẽ là phát điên mà chết.

Nhạc Gia đã nói rồi, cho dù có phải lòng một chú cún, cũng không được phép yêu trai thẳng! Tôi hoàn toàn đồng ý, tốt nhất là nên quần rơm lên đầu chống sét, thấy trai thẳng thì nên né cho xa. Nhưng mà, sự thật vẫn tàn khốc, nhóm tiểu 0 yêu trai thẳng, chính là người trước ngã xuống, người sau nhào lên, giống như thiêu thân lao vào lửa vậy.

Bất hạnh thay, A Dịch yêu, cũng là một trai thẳng.

Người đó là bạn cùng học đại học.

Tôi đã nhìn sơ qua người này, nghiêm chỉnh rần rở, đường nét rõ ràng, không thể phủ nhận, chính là đối tượng mà nhóm thuần 0 ưa thích. Bộ dạng không tồi, biết ăn chơi, khi học đại học tai tiếng không ít. A Dịch vẫn luôn là một nhánh cỏ vô danh bên cạnh anh ta, lặng lẽ như cái bóng.

Đàn ông nửa người dưới suy nghĩ như động vật, từ một lần uống say cùng A Dịch an ủi lẫn nhau, người con trai này liền quen hơi bén mùi, không lâu sau phát triển thành quan hệ thể xác. Chỗ đáng chết nhất là, anh ta không thừa nhận quan hệ với A Dịch, lại càng không cho rằng mình là Gay, chỉ cho là nhất thời xúc động.

Người này cực gia trưởng, tâm tình tốt thì lời ngon tiếng ngọt với A Dịch, không tốt thì trút hết, chân đá tay đâm, đối xử với cậu ta như người ở.

Ghê tởm hơn là, anh ta còn phản bội, qua lại với người phụ nữ khác. A Dịch lại chịu nhịn, miễn cưỡng nhân nhượng chỉ vì muốn ở bên anh ta.

Hai người dằng dai đã ba, bốn năm. Tuổi thanh xuân quý giá, cứ trôi dần.

Nhưng chuyện tình yêu, nào có ai nói được rõ ràng?

“Muốn tôi đi giáo huấn hắn ta một chút không?” Tôi hỏi A Dịch. Tình huống lần này so với phản bội còn nghiêm trọng hơn, nghe nói người đàn ông này đã mang “người thứ ba” về gặp bố mẹ, đang nói chuyện cưới xin.

A Dịch lắc đầu, “Dù có nói thế nào, đó cũng là người em yêu, vẫn cảm thấy là... anh ấy đối với em còn có tình cảm...”

Cậu ngốc à, hắn ta sắp kết hôn rồi còn nói cái gì mà tình cảm!” Tiểu Kinh nhảy dựng lên, tôi đưa tay ngăn cậu ta lại, Tiểu Kinh nhìn tôi, cố kiềm chế, khuyên: “A Dịch, mau tỉnh lại đi, hà cớ gì lại đưa đầu lên giá treo cổ vậy chứ?”

A Dịch cúi đầu không nói, hồi lâu sau, mới nói: “Tuần trước em sốt cao, anh ấy đã đưa em đi bác sỹ, sau khi về còn nấu cháo cho em, bận rộn đến sáng. Năm nay tuổi không còn nhỏ nữa, trong nhà vẫn giục anh ấy kết hôn, áp lực rất lớn.”

“Nếu muốn kết hôn, sao không dứt khoát chia tay, khiến cậu sống không được chết không xong, là thế quái nào?” Tiểu Kinh phẫn nộ nói.

A Dịch chớp mắt, không nói gì.

“Chẳng lẽ cậu muốn tận mắt thấy anh ta kết hôn, mới hết hy vọng?” Tôi thở dài.

“Không biết...” A Dịch nhỏ giọng.

“Đến lúc đó chỉ sợ tổn thương còn lớn hơn.” Tôi nhớ đến đám cưới thể kỷ rất sang trọng của Cô Kiến Hoa, trong lòng như bị chém.

“Trừ phi, anh ấy chính miệng nói với em, không bao giờ... muốn gặp em nữa.” A Dịch khàn giọng.” Lúc trước, em chỉ là một con vịt con xấu xí, nằm mơ cũng không dám vọng tưởng được ở bên anh ấy... Hiện tại đã trải qua nhiều như vậy, mặc kệ kết cuộc thế nào, em cũng sẽ không oán trách anh ấy...”

“Đồ ngốc, Đức Mẹ ngốc nghếch!” Tiểu Kinh cảm hận giậm chân, thật đúng là tiếc cho rèn sắt mà không thành thép*, “Đáng ghét, thật sự không công bằng mà!”

Công bằng, đúng vậy, công bằng...

Trong thế giới tình cảm, không có công bằng.

Trong cuộc sống, trong tình cảm, ai điều kiện không tốt, người đó nhất định phải chịu kém một bậc, nhất định phải âm thầm chịu đựng để mà yêu.

Ai mà chẳng trông mặt bắt hình dong, ai mà có thể hỏa nhãn kim tinh, chiếu rọi nơi sâu nhất của tâm hồn, huống chi, bề ngoài xấu xí thì nhất định sẽ có tâm hồn đẹp ư? Căn bản chỉ là một trò đùa tưởng như vô hại mà thôi!

Tôi cũng đã có thời gian rất lâu như thế, phải trả giá bằng máu và nước mắt, mới hiểu được: yêu một người, không phải đen trắng rõ ràng, mà là cuộc đời nào cũng thế, đều sống trên cùng một mảnh đất xám xịt.

Cái gì gọi là mảnh đất xám xịt?

Hoang mang, đau khổ, tiến thoái lưỡng nan, mâu thuẫn không chịu nổi, không chắc chắn.

Tôi cùng Tiểu Kinh giờ thật giống đứa trẻ năm tuổi đang tức giận, đau xót mà mắng gã kia là đồ cặn bã, nói không ngừng một đồng triết lý nhân sinh, cùng hò hét bắt A Dịch lập tức chia tay hẳn ta, đi tìm người bạn đồng hành khác.

Đời là thế, có ai mất đi ai đó mà không sống được đâu? Ếch ba chân khó kiếm, nhưng hai cái đùi đàn ông nơi nào chả có? Nhưng mà tuổi càng lớn, sẽ càng rõ ràng, một con đường bằng phẳng đâu có nghĩa là sẽ dẫn đến một con đường rộng lớn đâu. Chuyện tình cảm, rất khó phân định đúng sai.

Nói chia tay thì dễ, đau đớn hạ quyết tâm lại rất khó khăn, linh hồn và thể xác cùng kháng cự thì ai có thể làm cho rõ đây?

Tình cảm nhiều năm như vậy, có nhiều điều tốt đẹp như vậy, chính là cuộc sống lại quá ngắn ngủi, tất cả hỉ nộ ái ố, đã ngấm vào tận xương tủy. Cho dù thương tổn quá nặng, biết rằng đối phương đã có kẻ khác để mà ôm ấp, người biết rung động chứ nào phải cỏ cây, ai có thể vô tình, sao có thể nói rằng không hề có tình yêu? Nuôi chó ba tháng thôi cũng đã lưu luyến không rời, huống chi là gần gũi bên nhau.

“Cậu xác định rồi chứ?” Vì thế, tôi chỉ có thể hỏi A Dịch như vậy.

Loại chuyện này, chỉ có thể để chính cậu ta suy nghĩ cho cẩn thận, nghĩ đến thông suốt, người làm bạn như chúng tôi, chỉ có thể đứng bên mà bất lực thôi.

A Dịch nâng đôi mắt sưng đỏ lên nhìn tôi, kiên định gật đầu.

Được lắm!

“Tiểu Kinh, em về trước đi, A Dịch đêm nay ngủ với anh, ngày mai anh đưa cậu ấy về nhà.” Nếu lúc này về nhà, chỉ sợ sẽ khiến cậu ta nhìn thấy gã kia cùng “người thứ ba”, kích động này có phần quá lớn.

“Anh Ngụy, nếu không dạy dỗ cái tên khốn kia, chỉ sợ lại được đăng chân lên đăng đầu mất thôi!” Tiểu Kinh vẫn không cam lòng.

“Anh biết rồi, em về trước đi, A Dịch cứ giao cho anh.”

“Được, vậy em đi trước.”

*tiếc cho rèn sắt mà không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn

*hỏa nhãn kim tinh: phép nhìn thấu yêu tinh dưới bất cứ hình thức nguy trang nào, bạn Ngộ Không có cặp mắt như này đó;))

5. Chương 5

Đêm khuya thanh vắng.

Tôi rón ra rón rén lên giường, phòng ngủ chỉ có một giường lớn, A Định rất gầy, nằm cùng cũng không chút chật chội. Còn chưa chạm vào gối, tôi hoảng sợ, “Cậu còn chưa ngủ hả?”

Trong bóng tối, A Định mở to mắt, như hai ngọn đèn pha sáng quắc, “Anh Ngụy, em ngủ không được.”

“Muốn khóc thì cứ khóc đi.” Tôi xoa xoa tóc cậu ta.

“Anh Ngụy, anh có thấy em rất ti tiện không?” Cậu ta thấp giọng nói.

“Không, cậu rất dũng cảm.”

Người khôn ngoan biết giữ mình, nói chung trong chuyện tình cảm của bản thân ai mà chẳng ích kỉ? Không phải ai, cũng có thể như A Định bất kể kết cục, liều lĩnh mà yêu như thế.

“Trong lòng em rất rõ ràng, con đường cùng với anh ấy, có lẽ đã sắp đến đoạn cuối rồi.”

“Vậy hãy nói tạm biệt cho tốt đi thôi.”

Chia tay ngày ấy, cho nhau một cái ôm thật chặt, một nụ cười thản nhiên yếu ớt.

Để cho nhau biết, sau này gặp lại sẽ không sao.

“Anh Ngụy, anh có từng thất tình chưa?” Trầm mặc một lúc lâu, A Định lại hỏi. Cậu ta ngủ không được, tôi cũng thế.

“Anh?” Tôi cười khỏ, “Đương nhiên là có.”

“Hả? Anh Ngụy đánh đâu thắng đó, ai gặp cũng mê, mà cũng thất tình sao?” A Định giật mình kêu lên.

“Nói gì vậy, anh đâu phải thần thánh đâu.”

Chiến trường tình yêu, nào ai có thể mãi làm tướng quân bất bại; mà cũng chẳng có ai mãi thua thiệt cả.

“Người đó... Là anh Hoa?” A Định do dự hỏi.

“Chuyện cũ đừng nhắc lại làm gì.” Tôi cười, cũng không trả lời thẳng.

“Anh Ngụy, anh vẫn nên quen một BF ổn định đi, đừng cứ luôn chơi bởi kiểu 419 nữa.”

“Đêm nay cậu sao lại như bà mẹ già thế này?” Tôi kinh ngạc.

“Lần trước anh ở party sinh nhật của Tiểu Kinh có quen một giáo sư đại học, người ấy vẫn nhớ anh mãi không quên. Hôm trước theo Tiểu Kinh đi nộp luận văn, anh ấy cứ hỏi đến anh mãi, nói nhiều lần gọi cho anh, không có ai nghe máy, có phải hay không đã xảy ra chuyện gì? Em cảm thấy anh ấy cực quan tâm anh đó.”

“Ai là giáo sư? Bề ngoài, đặc điểm, cao bao nhiêu, số đo ba vòng?”

“Anh Ngụy, anh vô tình quá đi, cứ giải quyết xong chuyện trên giường là chẳng còn ấn tượng gì nữa.” A Định thở dài.

“Bàn giường của anh nhiều lắm, ai nhớ được ai với ai chứ.” Tôi ngoáy ngoáy ngoáy tai.

“Bộ dạng lịch sự, mang kính gọng bạc, ông chú hơn ba mươi đó đó...”

“A, hóa ra là cái nhà mô phạm nhiều lời hiếm có muốn chết đó hả!” Tôi vỗ đầu, cuối cùng cũng nhớ ra, “Trên giường thế mà lại có thể thảo luận ‘Tinh thần pháp luật’, anh thềm vào, cho dù Montesquieu có sống lại cũng sẽ lập tức liệt dương luôn!”

“Nhưng anh ấy đối với anh là chân thành.”

“Đó là vấn đề của anh ta, cũng là bất hạnh của anh ta thôi.”

“Anh Ngụy, bựa quá đi!”

“Từ này anh thích nghe đó.” Tôi nhếch môi.

Kì thật không phải không nghĩ tới tìm partner cố định, nhưng là quá mệt mỏi, quá tốn tâm lực, sẽ hại người hại mình mà thôi.

Mấy năm nay, cũng có duy trì vài bạn giường trong một thời gian ngắn, tình dục hài hòa, tôn trọng nhau, chỉ khi bọn họ bắt đầu mê muội, tôi liền nghĩ kế, trốn mất.

Để đến cuối cùng chửi rửa nhau, mất mặt nhau, chỉ bằng duy trì mối quan hệ bạn bè, dừng dừng như nước. Ngày sau gặp lại nơi nào đó, còn có thể mỉm cười, thăm hỏi nhau, hút với nhau miếng thuốc.

Thế mới tốt, đây mới là kiểu lý trí mà người hiện đại nên có. Bất cứ việc gì chỉ cần đầu tư quá nhiều tình cảm, tất sẽ thành một mớ hỗn độn, khó gỡ.

Nam nữ si tình nhiều như vậy, yêu là sai, không yêu cũng là sai. Thế giới này tự thân nó cũng có quá nhiều sai lầm, không cần có thêm một tôi nữa đúng không? Chỉ bằng cứ tự ôm lấy mình, là có thể ngủ yên.

Có một từ gọi là gì nhỉ?

Gánh nặng.

Đúng thế, thứ tôi muốn chính là không có gánh nặng cuộc đời.

“Ngủ đi.” Tôi nói.

“Ừm.” A Dịch ngoan ngoãn gật đầu.

Dần dần, mọi âm thanh đều yên lặng.

A Dịch nằm bên cạnh tôi, không biết đã ngủ chưa, hơi thở dần khê khàng... Giống như mèo con meo meo cả ngày rồi mệt mỏi, cảm thấy như không còn chút sự sống, như sắp hòa vào trong gió.

Tôi bắt đầu nghiêm túc lo lắng, có lẽ nên tìm một bạn giường ổn định đi thôi.

Sớm hôm sau.

Ngủ thẳng cẳng dậy, A Dịch đã đi mất, về rồi à?

Mới ngáp dài đi ra cửa, một giọng gầm lên gầm thẳng vào đầu, thiếu chút nữa đục thủng màng nhĩ tôi, “Anh là đồ mặt người dạ thú, cặn bã xã hội!”

Mới sáng sớm đã được nhận hai chữ “Top Hat”*, thật là bất ngờ.

“Tiểu thiếu gia, xin hỏi tại hạ đắc tội gì với cậu hả?” Tôi xoa cái tai hơi hơi đau.

“Háo sắc, biến thái, Gay hết thuốc chữa, ba vợ bốn nàng hầu, trái ôm phải ấp, anh căn bản là cặn bã mà... Đây cũng không muốn phải chịu sự “ngược đãi” của anh nữa, đây phải về nhà!” Cậu ta xoay người bỏ chạy, tôi dễ dàng tóm được, khê kéo lại, liền ngã vào lòng tôi...

“Chỗ của tôi không phải nhà vệ sinh công cộng, nói đến là đến, nói đi là đi.” Tôi siết chặt cổ tay cậu ta, tay kia thì giữ lấy thắt lưng. Cậu ta dù giãy giụa rất kinh, nhưng sao đọ được sức của tôi?

“Tôi biết thừa... Biết thừa”

Cậu ta cắn giận tròng mắt với tôi, hai mắt bốc lửa phừng phừng, sắc bén tỏa ra bốn phía, mỏng như đao gió, ngọn lửa đẹp không chịu nổi cơ hồ khiến tôi có một giây thất thần.

“Từ lần đầu gặp mặt anh tét mông tôi, tôi đã cảm thấy anh là kẻ biến thái, sau lại thấy Nhạc Gia với Tiểu Kinh hai cái người ông ọ đến chỉ còn thiếu mỗi nước tự khắc chữ “Gay” lên đầu kia, thì nghĩ ngờ càng lớn. Không ngờ tới hôm qua... Tới hôm qua anh cùng A Dịch ngủ chung giường, cả một đêm, cậu ta đều kêu lên thảm thiết, “Đừng mà, đừng mà”, tôi biết ngay... biết ngay...”

“Anh căn bản là một tên biến thái SM cuồng “ngược đãi”, hơn nữa còn là đồ bịp bợm, đồ ngựa giống ưa “rape”!”

Tôi nhin không được mà há họng.

“Anh á khẩu không nói được chứ gì. Tôi không phải chưa từng gặp Gay, cũng không kì thị bọn họ, nhưng ghét nhất là đám bội tình bạc nghĩa, đám dâm dăng bạ ai cũng yêu. Anh bựa như thế, còn có tư cách gì quản giáo tôi? Nếu để chồng chị tôi biết, anh ta nhất định sẽ không để tôi ở đây...”

“Chờ một chút.” Tôi khoe mắt giật giật không ngừng, dùng sự phàn nàn của cậu ta lại, “Cậu nói... A Địch cả đêm kêu thảm thiết, không phải ảo giác của cậu chứ?”

“Như thế nào là ảo giác được? Tôi giữa đêm dán chặt vào cửa, nghe được rành rành, anh nhất định đã ấy ấy cậu ta một ngàn lần,à, hơn ngàn lần ấy chứ!”

Tôi tối sầm...

Cái thằng oắt này nghe trộm bọn tôi làm gì thế, rảnh quá hay sao?

“Cái đó... Nói là một ngàn lần thì theo một mức độ nào đó, cũng là một kiểu khen ngợi năng lực của tôi. Nhưng sự thật thì...” Tôi cúi đầu tới gần, môi cách cậu ta trong gang tấc, cười nhạt, “Tôi nhiều nhất một đêm bốn lần ấy ấy, thỉnh thoảng thì một đêm bảy lần, đó là tình huống cực ít, trừ phi đối phương quá ngon lành, làm cho tôi kìm lòng chẳng được...”

Nghe con mới sinh quả nhiên rất non nớt, không quá vài giây, khuôn mặt tuần tú “bụp” một phát biến hồng, nói cũng bắt đầu lấp, “Anh... Anh anh... Háo sắc, hạ lưu, rác rưởi hủ bại!”

“Cậu dùng tính từ không thể sáng tạo hơn được à? Lật qua lật lại chỉ có mấy từ này, tai nghe muốn chai luôn rồi.”

“Ngoài A Địch, Nhạc Gia Tiểu Kinh bọn họ đều là hậu cung riêng của anh đúng không? Một chân leo lên ba thuyền, anh cố quá thành quá cố, cẩn thận Aids đó!”

“Cái này không nhọc cậu lo.”

“Anh là đồ chết tiệt... Bựa!” Việt Triển Bằng mặt xanh mét, tôi đoán cậu ta giây tiếp theo sẽ gào thét bùng nổ, không khỏi ung dung chờ đợi.

“Đàn ông... Đàn ông tốt như vậy sao?”

Không ngờ, cậu ta chẳng những không gào thét, ngược lại còn hỏi thế, giọng điệu hàm chứa một tia u oán? Tôi ngẩn ngơ, thành thật trả lời, “Nói chung tốt hơn phụ nữ.”

Chuyện tới giờ, đã không cần giấu nữa, tôi cũng không nhỏ nhen gì trong vấn đề này. Nhưng mà, với Việt Triển Bằng, tôi có chút ngậm lo lắng.

Tuy tiểu tử này kiêu ngạo ương ngạnh, thần kinh vô cùng gan dạ, nhưng mặc kệ thế nào, cậu ta trước kia chưa từng tiếp xúc thế giới này, vừa đúng lúc gặp phải thời kì phản kháng, vạn nhất cậu ta vô ý bước vào con đường không lối thoát, thì phải làm thế nào đây? Tôi bắt đầu nghi ngờ lúc trước đã quyết định qua loa khi nhận củ khoai lang nóng này.

“Anh quả nhiên là tên biến thái thối nát, tên đồng tính háo rape!” Cậu ta cuối cùng đã thét lên, vừa nhổ nước bọt vừa giãy giụa, “Buông, đừng tới anh thật ghê tởm...”

“Yên tâm đi, cậu không nằm trong phạm vi ưa thích của tôi, trình tiết không sao đâu. Cho dù có là biến thái thối nát, đồng tính háo rape, tôi cũng rất kén chọn đó,” tôi cười lạnh.

“Thế, thế là hay nhất!” Việt Triển Bằng sắc mặt hồng rực, rồi lại trắng bệch.

Đột nhiên, cửa bị ai đó mở ra...

“Anh Ngụy, anh với cậu ấy quả nhiên...” Tiểu Kinh một tay bắm cửa, một tay thống khổ che mặt...

“Không phải như thế!” Tôi mắt hồ rưng rưng, vội buông Việt Triển Bằng ra. Vì cái gì, vì cái gì năm lần bảy lượt bị người ta nhìn phải cái hình ảnh đen tối như này?

“Anh với cậu ta căn bản không phải loại quan hệ này, em nghe anh giải thích...”

“Không cần giải thích, bọn em đều hiểu được mà.” Tiểu Kinh hít một hơi, lộ vẻ vui mừng.

Cậu hiểu được cái chym ấy! Chờ một chút, biểu tình này là có ý gì?

Tôi biết ngay mà, bản thân có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

“A Địch đâu?” Tiểu Kinh hỏi.

“Sáng sớm đã không thấy bóng dáng rồi, hẳn là muốn về rồi.”

“Cái cậu này không có lộc ăn mà, làm em mua nhiều điểm tâm cho mọi người thế này.” Tiểu Kinh đem sữa đậu mới làm cùng cháo gà, quấy nóng, bày hết ra bàn ăn.

“Vẫn là Tiểu Kinh có đức nhất.” Tôi híp mắt, hưởng thụ sữa đậu và quấy nóng ngon lành.

Bữa sáng rất quan trọng, ăn uống đầy đủ, rồi mới có sức lực tràn trề.

Việt Triển Bằng vẻ mặt lo lắng ngồi xuống, ăn như hổ đói, thấy tôi lấy cái gì, cũng vồ lấy theo. Quả nhiên là con nít, ngây thơ quá đi.

“Tiểu thiếu gia hôm nay sao vậy?” Tiểu Kinh kì quái nhìn tôi, rồi lại nhìn cậu ta.

“Bạo loạn tuổi mới lớn, chú ý an toàn!” Tôi nhún vai, tiếp tục nhai quấy ngon lành.

“Anh Tiểu Kinh, anh có biết mình chính là đàn ông không?” Việt Triển bằng nhìn chăm chăm Tiểu Kinh, hai mắt tóe lửa.

“Có chứ, chị đây rất rõ ràng bên dưới cửa mình có đeo cái gì.” Tiểu Kinh hướng Việt Triển Bằng tung một cái nháy mắt rất chi là phản tác dụng.

“Anh cũng biết anh ta ngoài anh ra, còn có Nhạc Gia A Địch và một đồng hoa hoa cỏ cỏ đang châu chực không?” Việt Triển Bằng một ngón tay chỉ tôi, hai mắt cơ hồ phụt ra lửa.

“Đúng vậy, anh Ngụy luôn rất được hoan nghênh, vạn người mê đó. Chỉ tiếc, mê anh ấy toàn là đám tiểu thụ...” Tiểu Kinh cong tay hoa, nâng sữa đậu lên nhấp một ngụm rất tao nhã.

“Vậy đám các anh... Vẫn có thể bình an vô sự sao?” Việt Triển Bằng mắt to như cái chuông.

“Đúng, bọn anh quan hệ vô cùng thân thiết. Bình thường không có việc gì thì cùng nhau lêu lổng, uống quá chén thì ngủ cùng nhau. Sáng sớm tỉnh lại, thường thường chân anh gác lên bụng anh Ngụy, tay anh Ngụy để trên vai Nhạc Gia, mà đầu Nhạc Gia, lại tựa vào ngực A Địch, nửa người dưới của A Địch thì...”

“Đám các người, thật sự rất dâm loạn, không có chút tiết tháo! Đáng ghét, cái chỗ quái quỷ này, tôi không muốn ở nữa!” Việt Triển Bằng mặt xanh lè, “Rầm” một cái đập bàn, thiếu chút nữa đánh đổ cốc sữa đậu, sau đó chạy vù ra ngoài...

Tiểu Kinh choán váng, nửa ngày mới hoàn hồn, nghiêm mặt nhìn tôi...

“Anh đã sớm nhắc em, bạo loạn tuổi mới lớn, chú ý an toàn mà lại.” Tôi chớp chớp mắt, đem sữa đậu còn lại uống hết.

“Phụt ha ha ha...”

“A ha ha ha...”

Cười khặc khặc thật quái dị, chối tai quá đi.

“Đám các người, thật sự rất dâm loạn, không có chút tiết tháo...” Tiểu Kinh nhái lại, giống như thật mà bắt chước lời Việt Triển Bằng.

“Ha ha ha... Rất dâm loạn, không có tiết tháo... Tiểu thiếu gia thực sự có tài ăn nói...” Nhạc Gia cười run cả người, sao không run chết luôn đi?

Tôi mặt không đổi sắc nhấp ngụm rượu anh đào, thầm nghĩ đã sớm biết bọn họ tính cách như này, lại còn nói cho họ biết, đầu cua tai nheo cũng chính là do tôi óc bả đậu mà.

AB đưa tay đẩy một ly Sin đến. Tôi đặc biệt thích loại cocktail rất sáng tạo và độc đáo này của “Silence Forest”, cay xộc trong miệng, đắng khôn kể, nhưng chỉ cần chịu được ngậm thứ nhất, thì sẽ cực ngấm, vị thơm tích lũy, dần xâm nhập vào tận tim.

Tối nay là thứ hai, không giống cuối tuần, lượng người giảm hẳn. Lão Tây cứ thứ hai lại mời ban nhạc Jazz chính thống mà tôi thích nhất, thế nên tôi vẫn hay đến để cổ vũ.

“Cười đủ chưa?” Tôi lừ mắt nhìn hai người bọn họ.

“Ôi... Đau bụng quá... Anh Ngụy rất xin lỗi, em không phải cố ý... Thật sự rất buồn cười... Ha ha... Em dừng không được...” Tiểu Kinh xoa bụng, cười chảy cả nước mắt.

“Tiểu thiếu gia lại hiểu lầm bọn tớ đều là hậu cung của cậu, ày, kì thật bọn tớ cũng muốn thế, dù sao bạn cũng có dáng vẻ của tuyệt thế 1, đáng tiếc ghê... Bị kịch lớn nhất của thuần 0, không phải bị trỉ, cũng không phải bị bạo hành, mà là dòm thì như 1, vậy mà nhất định lại là... Lại là... Ai, chuyện bí hiểm như này, không nói tới cũng được.” Nhạc Gia giả bộ thống khổ che mặt.

Lời này nghe sao lại muốn như này kìa?

“Tiểu tử A Định kia, lần sau phải nhắc nhở cậu ta, nói mớ cũng đừng khoa trương như thế, nên đi gặp bác sỹ thôi. Lần trước chúng ta cùng nhau đi du lịch, cùng cậu ta ngủ chung phòng, khuya khoắt như thế cậu ta lại đem mặt khẩu tài khoản ngân hàng nhất nhất báo cho em. May là em, chứ nếu người khác, đã sớm cướp sạch bác rồi.” Tiểu Kinh cười nói.

“Anh biết rồi, nhất định là A Định như vậy, mới khiến tiểu tử kia hiểu lầm.” Tôi xoa trán.

“Nghe nói tiểu thiếu gia sáng sớm đã ra ngoài, đến giờ còn chưa về, hay là thật sự đã bỏ nhà ra đi rồi?” Nhạc Gia vuốt cằm đoán.

“Kệ cậu ta, cũng không phải con nít ba tuổi, chẳng lẽ thật muốn tôi làm bảo mẫu sao? Chờ đói bụng ắt sẽ tự về.”

“Anh Ngụy, anh có muốn giải thích rõ ràng cho cậu ta không?” Tiểu Kinh đề nghị.

“Nhiều, giải thích cái quái gì. Anh đây không rảnh đến thế, huống chi vừa rồi cậu ta còn mắng anh đến mất mặt ban đại diện kìa.”

“Không phải chỉ là hiểu lầm sao?” Tiểu Kinh mếu máo, “Anh Ngụy cứ thế thôi, ưa sắm vai tàn nhẫn. Rõ ràng một hai câu là sáng tỏ, vậy mà chỉ muốn lửa đổ thêm dầu.”

“Cậu ta có là gì của anh đâu.”

“Nhưng cậu ấy rất để ý bạn đó, bạn thực sự chỉ coi cậu ấy là phiên toái thôi sao?” Nhạc Gia hỏi lại, ánh mắt sáng lên, khiến tôi có chút chột dạ.

“Không thì còn là cái gì nữa?”

“Ai, em bỗng có chút thương cảm tiểu thiếu gia...” Tiểu Kinh thở dài.

Này, người đáng thương cảm phải là tôi chứ?

“Theo tớ thấy, tiểu thiếu gia phản ứng kịch liệt như thế, không phải đơn thuần là ghét cậu, mà là có chân tướng khác...” Nhạc Gia có vẻ suy nghĩ mà vuốt cằm.

“Chân tướng cái gì?” Tôi hỏi.

“Vâng, anh Gia nói đúng, em cũng cho là vậy.” Tiểu Kinh ra sức gật đầu.

“Có gì nói mau lên, mau xì ra coi.”

“Chân tướng chính là... yêu đó!”

Dừng một giây, Nhạc Gia cùng Tiểu Kinh trắm miệng một lời, về cuối bọn họ còn cố ý kéo dài giọng, cực kì khiến tôi buồn nôn.

“Phụt...” Tôi đem rượu trong miệng phun lên bàn...

“Tiểu thiếu gia thích bạn!”

“Khụ khụ khụ...” Tôi ho sặc sụa, thiếu chút nữa tắc thở.

Mẹ của tôi ơi, dù cho thế giới này chỉ còn toàn tiểu 0 cũng không kinh khủng thế này!

“Nhất định là thế!” Nhạc Gia vỗ đùi, “Khó trách lần đầu thấy bọn tớ, tiểu thiếu gia liền ăn nói nhảm nhăng, hóa ra bắt đầu từ đó, cậu ta đã có ý với bạn. Không ngờ, người iêu nhỏ ngang ngược của bạn lại căng thẳng thế, ghen nhảm, cho cả nhóm là hậu cũng của bạn. Khó trách vừa thấy bọn tớ thì mắt xám ngắt, hận không thể chém luôn bọn tớ, đúng không, Tiểu Kinh?”

“Đúng đúng đúng!” Tiểu Kinh gật đầu như mổ thóc, đổ thêm dầu vào lửa, “Tiểu thiếu gia lúc đó thật sự giống ông chồng ghen tuông bắt kẻ thông dâm trên giường á.”

“Ngụy Dương, cũng là do cậu có bản lĩnh, nuôi người ta từ khi còn là con nít, báai phục báai phục.” Nhạc Gia cười gian.

“Sặc, vô lý chết đi được!” Tôi chặt vật lau rượu trên môi, vừa ho vừa nói: “Đ*o mẹ... Tôi chẳng phải vạn người mê... Cậu ta càng không phải gay... Huống chi thằng nhóc ấy vẫn ghét tôi, tôi trong mắt cậu ta chính là tên háo rape, đâu có thể nào đảo mắt một cái đã say mê tôi được? Cũng không phải kịch ngôn tình chiếu lúc tám giờ à nha.”

“Chửi giỏi lắm! Măng ngoa gớm, càng chứng tỏ cậu ta thích bạn. Không có yêu, sao có hận hử?” Nhạc Gia cong tay hoa, cười khanh khách như gà cục tác.

Tôi lạnh tun, đột nhiên lúc ấy, đầu đau như muốn nứt ra, “Thôi, đừng nói chuyện này nữa, rượu thành nước đái ngựa rồi.”

“Tớ nói thật.” Nhạc Gia thu về đùa cợt, nghiêm mặt nói: “Tuổi trẻ lông bông, mối tình đầu khắc cốt ghi tâm, nếu cậu ta thực sự mê đắm cậu, làm sao giờ?”

“Không có khả năng!” Tôi quả quyết phủ nhận.

“Cậu thật chẳng thú vị gì.” Nhạc Gia trừng mắt với tôi một cái, rồi trôi về miền phóng túng, “Có điều đáng tiếc là, bạn cùng cậu ta vốn không có kết quả. Tiểu thiếu gia nhìn thế nào cũng là tiểu thụ, môi hồng răng trắng, so với bạn còn bé nhỏ tuổi hơn. Cái eo nhỏ, cặp đùi nhỏ, ngẩng đầu lên cũng chỉ đến cằm bạn... Làm sao đề được bạn đây? Tớ thấy, bạn nên làm 1 đi. Hai thụ gặp nhau, tất có một công. Tớ thích bạn như thế ấy, bạn yêu!”

“Đúng đúng, em cũng thấy anh Ngụy làm được đó.” Tiểu Kinh hưng phấn kêu lên.

“Mấy người ngựa à?” Tôi phẩy tay áo.

“Gái này thật sự muốn tính kế cho bạn á.”

“Tôi thấy cậu sợ thiên hạ chưa đủ loạn ấy. Lại nói, tôi cùng cậu ta chuyện gì cũng không có, các cậu đừng đoán bậy đoán bạ, làm vẩn đục hồ nước trong.”

“Sao có thể, chúng tớ một lòng vì bạn yêu mờ.”

Nhạc Gia mỉm cười nâng chén với tôi, qua màn rượu đỏ sậm, tôi nhìn thấy, chính là nụ cười ác ma lấp lóe của tiểu tử này.

*Tinh thần Pháp luật (tiếng Pháp: De l'esprit des lois) là một luận thuyết về học thuyết chính trị được Nam tước de Montesquieu xuất bản dưới dạng ẩn danh vào năm 1748. Montesquieu bỏ ra gần hai mươi năm nghiên cứu và viết cuốn sách này, bao quát các chủ đề về chính trị, luật, xã hội học, nhân loại học, và cung cấp hơn 3.000 trích dẫn. Trong luận thuyết chính trị của mình, ông đã bênh vực chủ nghĩa hợp hiến và thuyết tam quyền phân lập, bãi bỏ nô lệ, bảo vệ quyền tự do công dân và nhà nước pháp quyền, và ý tưởng rằng các thể chế luật pháp và chính trị phải phản ánh đặc tính địa lý và xã hội của từng cộng đồng riêng biệt(theo wiki)

*Top Hat: mũ của quý ông từ thế kỉ 18 đến giữa thế kỉ 20, là cái mũ mà mấy bác ảo thuật gia vẫn dùng để lôi chim, thỏ, cò... ra ấy;)))nói thế để bạn nào ko biết dễ hình dung. Kiểu mũ này thời đấy hay là đề tài của các nhà châm biếm, phê bình, đại loại thế ấy :”>

6. Chương 6

Sau khi nói cười vui vẻ, thoải mái ra về.

Theo lệ thường ngồi trên em xe bắt mắt Mini Cooper của Nhạc Gia về nhà, gió lạnh thổi qua, cảm giác say liên bốc lên toàn thân... Bình thường tửu lượng tôi không kém, nhưng gần đây vì muốn làm “gương soi sáng suốt” cho Việt Triển Bằng, liên tiếp mấy cuối tuần liên thành thói quen, không uống rượu, vất vả lắm mới có cơ hội, nên uống hơi quá.

Lắc la lắc lư về đến cửa nhà, vừa lấy chìa khóa để mở cửa, cửa đột nhiên bật ra, Việt Triển Bằng xì mặt cau có, hiện ra trước mắt.

Đây là cái vẻ gì hử, rất giống như tôi nợ cậu ta một trăm vạn vậy.

“Về lúc nào thế?” Tôi thở ra toàn mùi rượu. Quả nhiên, tiểu tử này mặt mày đối bụng, tự nhiên sẽ về.

“Không cần anh lo.” Việt Triển Bằng giọng cứng nhắc, nhú mày, “Anh say rồi hả? Người toàn mùi rượu.”

“Say chút mới vui.” Tôi cười ha ha, trượt chân, thiếu chút nữa ngã, không ngờ Việt Triển Bằng lại đưa tay đỡ lấy tôi.

Thân hình cậu nhóc mảnh dẻ, truyền đến một mùi hương nhàn nhạt thơm mát.

Cậu ta mặc rất đơn giản, một T-shirt trắng tinh, quần bò màu xanh, đi chân trần, tóc ẩm ướt, hẳn là mới tắm xong.

“Nhạc Gia đưa anh về?”

Việt Triển Bằng dìu tôi về phòng ngủ, tôi có chút say, mềm oặt mà tựa vai cậu ta. Đứng thấy thẳng nhóc này gầy, sức hơi bị dai đó, cơ thể cũng rất rắn chắc, xem ra mỗi sớm tinh mơ chạy bộ cũng có hiệu quả rõ rệt.

“Sao cậu lại biết là cậu ta?”

“Tôi ở ban công nhìn thấy.” Cậu ta quăng tôi lên giường, động tác thô bạo, có thể thấy cơn giận còn sót lại chưa tiêu hết. Ai, thanh niên bây giờ, vừa hiểu thẳng vừa láo quá.

“Nhiều người như thế, anh rốt cuộc thích ai hả?”

Tôi thở một hơi rượu, cười hì hì nói: “Tôi thích hết.”

“Cặn bã, sớm muộn gì cũng mắc AIDS!” Tôi nghe thấy tiếng Việt Triển Bằng nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tiểu thiếu gia, nếu cậu cũng muốn gia nhập hậu cung của tôi, tôi không phản đối đâu đó.”

Tiểu tử này biểu tình thật đáng yêu, khiến tôi nhìn không được mà muốn đùa cậu ta. A tội lỗi tội lỗi, bình thường tôi nhất định sẽ không như thế, đây hết thảy là tội của còn mà.

“Biến đi, tên biến thái anh đừng đụng vào tôi!” Việt Triển Bằng giận tím mặt, gạt mạnh tay tôi, quay đầu bước đi.

Được được, tôi thầm thở một hơi.

Nhạc Gia Tiểu Kinh bọn họ toàn nói chuyện gây shock, chán ghét rõ ràng rành rành như thế, làm sao có thể biến xấu thành tốt được? Nếu cậu ta thực sự có ý với tôi, đó mới là phiền toái, phiền toái to.

Tôi lười biếng xoay người, chẹp lưỡi, phả hơi ra sắc mùi rượu, sau đó, liền chìm vào cơn buồn ngủ trong hương rượu vẫn vút.

Đang lúc ý thức đang nửa tỉnh nửa mê, bỗng nhiên, có tiếng bước chân rất nhỏ, dần dần tiếp cận.

Tôi đã được luyện từ bé, chẳng sợ say đến mức nào, hơi có động là sẽ tỉnh ngủ ngay. Ý thức trong nháy mắt khôi phục, nhưng cơ thể vẫn chìm trong men rượu ngọt, ngại nhúc nhích, huống chi tôi nghe ra là tiếng bước chân của Việt Triển Bằng, liền thôi phòng bị.

Tiếng bước chân cuối cùng đứng bên cạnh tôi, vẫn không nhúc nhích.

Tiểu tử này làm trò gì vậy?

Tôi mơ mơ màng màng nghĩ, càng thả lỏng cảm giác càng nhạy hơn. Tôi giống như có thể thấy cậu ta đứng lặng bên giường chăm chú nhìn tôi, đôi mắt sâu trầm mặc tỏa sáng, làm lòng tôi chột thấy e sợ.

Ước chừng một phút, im lặng chết người.

Khi đang không biết cậu ta muốn làm gì, đột nhiên một luồng hơi thở xa lạ lướt nhẹ trên mặt... Quệt chút ẩm ướt, cảm giác mềm mại như đóa hoa, ở trên mặt tôi hơi dừng lại, giống như chuồn chuồn lướt nước, chợt vụt qua.

Tôi bất ngờ trợn mắt, cảm giác say tan thành mây khói.

Đôi môi mềm của cậu ta, cách gò má tôi trong gang tấc, còn chưa hoàn toàn thu hồi.

Ánh mắt giao nhau, Việt Triển Bằng ngạc nhiên đến cứng đờ, một giây sau, sắc mặt biến đổi nhanh, liền tụt lui về phía sau...

Vô ý đụng vào ghế, “phịch” một tiếng, người ngã nhào, cậu ta đặt mông trên mặt đất, chật vật vô cùng...

“Cậu vừa rồi làm cái gì?” Tôi theo bản năng xoa xoa mặt.

“Ừ... Cái đó... Anh đừng hiểu lầm... Tôi chỉ là... chỉ là...” Việt Triển Bằng, lắp bắp, nhất thời vòng vo nói dối không xong, vẻ mặt đỏ bừng, cụp mắt, căn bản không dám cùng tôi đối diện.

Nghe nói, người Mỹ lần đầu tiên có kinh nghiệm tình dục trung bình chưa đến mười lăm tuổi. Xét tình hình cậu ta, cho dù không phải cự chiến binh cũng nhất định không còn là trai tân, gì mà ngây thơ đến nỗi như thế kia?

“Cậu không phải vẫn rất ghét tôi à?”

“Tôi đúng là ghét anh!” Việt Triển Bằng giống bị ong đốt, mặt đỏ tai hồng nói: “Tôi biết anh là đồ cặn bã, đã man bạo lực, lăng nhăng phản bội, vừa gặp đã đem tự tôn của tôi giẫm bẹp dưới chân, làm nhục đủ kiểu... Không có ai dám đối với tôi giống như anh... Nhưng cũng không biết tại sao... Tại sao...”

Cậu ta trừng mắt nhìn tôi, giống như con sói con thua cuộc không cam lòng mà lý sự, “Đ*t mẹ, nhất định là bị mù rồi! Chuyện vừa rồi... Đều coi như tôi không có tự trọng đi!”

Tôi trong lòng lộn xộn, sông cuộn biển gầm.

Cũng may là đã chinh chiến nhiều năm trên giang hồ, chuyện lớn đến đâu, cũng có thể dù Thái Sơn đổ trước mặt cũng không đổi sắc, bởi vậy trước cậu ta vẫn không biểu lộ ra nửa phần dao động.

Việc đến nước này, lòng tôi đã sáng tỏ.

Nếu không tự trải nghiệm, tôi nằm mơ cũng không tin đây là sự thật. Đáng ghét, Nhạc Gia cùng Tiểu Kinh hai cái miệng quạ đen này, bị bọn họ nói trúng rồi!

Kì thật để tay lên ngực tự hỏi, tôi cũng không phải không hề hay biết, chỉ là không muốn đối mặt. Những mảnh vỡ của quá khứ thoáng hiện như ánh đèn flash, nỗi xấu hổ khó hiểu của cậu ta khi thấy tôi không mặc gì, những chất vẩn trần ngập đổ kị của cậu ta, ánh mắt lạnh lẽo rình rập phía sau lưng của cậu ta... Giống như những hạt ngọc trai rời rạc, nay từng việc từng việc xâu chuỗi lại với nhau.

Thoáng chốc bỗng tỉnh táo, thâm mắng bản thân quá ngu ngốc. Nếu sớm cảnh giác, có lẽ sẽ không rơi vào cục diện đáng xấu hổ ngày hôm nay.

“Đúng, cậu không tự trọng chút nào cả.” Tôi lạnh lùng nói, xoay người xuống giường, lại gần cậu ta.

Tôi ghét phiền toái, cuộc đời không muốn dính dáng gì đến phiền toái. Mà đối phó với phiền toái, thường chỉ có hai cách:

1. Trốn tránh,

2. Nếu trốn không được, thì chỉ còn cách... trừ tận gốc. Dùng thủ đoạn tàn nhẫn, đem bóp chết chồi non ngay từ trong nôi.

“Họ Ngụy kia, ngậm ngay cái miệng thối của anh lại, tôi không cần sự sỉ nhục của anh!” Đại khái không dự đoán được tôi lạnh lùng như thế, Việt Triển Bằng trong mắt thoáng vẻ tổn thương, máy móc buông một câu, quay đầu bỏ chạy.

“Còn muốn chạy? Không dễ vậy đâu.” Tôi dễ dàng một tay đã tóm lấy cậu ta, ném lên giường.

Không phải không thể thừa dịp mà giả ngu, ung dung cười cho qua được. Cắt cổ mà không đào tận gốc, gió xuân thổi tới lại sinh sôi, thời điểm này nên ra tay hết sức, tôi trong lòng âm thầm cười khổ.

“Tôi làm chuyện mà cậu muốn làm đây.”

Tôi xuống tay chưa từng lưu tình, không khách khí mà cười lên người cậu ta. Một tay nắm chặt hay cổ tay của cậu ta, tay kia xóc mạnh áo T-shirt của cậu ta lên, lén vào khuôn ngực nhẵn mịn, vuốt mạnh, thậm chí còn ác ý bóp chặt đầu ngực nho nhỏ của cậu ta, làm cậu ta kêu đau không ngừng...

“Buông...” Cậu ta liều mạng giãy giụa, cổ tay không thể nhúc nhích bị siết đến nổi gân xanh, nhưng vẫn cố lắc để thoát khỏi lực tay tôi.

“Vì sao lại phản kháng? Đây chẳng lẽ không phải điều cậu muốn sao?”

Ngón tay tôi đi xuống, tìm thấy khóa quần jeans của cậu ta mà kéo, lôi kéo một hồi, quần liền bị tôi lột tới mắt cá, lộ ra quần lót màu trắng bao bọc lấy thứ trẻ trung kia... Mặc dù được ẩn giấu, nhưng cũng không thể xem nhẹ sự tồn tại của nó.

Tiểu tử này trưởng thành nhất định không tồi.

“Ngụy Dương, anh buông ra!” Việt Triển Bằng hai chân đá loạn xạ, tôi ép toàn thân, thân hình dẻo dai vững vàng phủ lên, khiến cậu ta không cách gì phát lực được.

Gặp chuyện vô cùng nhục nhã như này, cậu ta xấu hổ giận dữ không chịu nổi, khoe mắt muốn rách ra, đôi mắt đen sáng ngời tựa như sắp phun lửa, xem ra là hận không thể cắn nát thịt tôi rồi.

“Cậu có biết Gay lúc ấy làm kiểu gì không?”

Tôi sờ sảng xoa mông cậu ta, ngón giữa tìm tòi, cách lần vải mỏng quần lót, liên tục chạm vào những nếp gấp nhỏ của cậu ta, chỉ dùng chút lực, là có thể đâm thẳng vào mật khẩu thâm kín của cậu ta.

“Mẹ kiếp, buông ra!” Cậu ta lớn tiếng quát, màu máu trên môi trong nháy mắt biến mất.

“Sợ rồi sao? Biết thế nào là xấu xa chưa?” Tôi cười lạnh, buông một bên cổ tay của cậu ta ra, túm lấy đặt dưới háng mình, dùng sức ấn mạnh... Dương vật của tôi dù chưa cương, nhưng cảm giác cứng rắn không thể coi thường. Cậu ta kinh hãi, sắc mặt bột như giấy.

“Gay khi làm chuyện ấy, sẽ dùng dương vật đưa vào hậu môn cho đến lúc xong xuôi. Là vô cùng tàn nhẫn, nhưng cũng là cách duy nhất để có thể tiến vào nhau. Lần đầu tiên, cậu sẽ đau đến chết đi sống lại, toàn thân giống như bị xé rách. Nếu gặp được một tiểu công không tồi thì sẽ đau nhẹ thôi, nhưng thực đáng tiếc, đại bộ phận đàn ông đều là tình trùng lên não, căn bản không thể khống chế dục vọng. Một khi đã tiến vào cái nơi chật hẹp đến mất hồn kia, có ai lại không sốt ruột mà phì phò bắt đầu xâm nhập chứ? Còn ai quan tâm chuyện cậu sống hay chết đây?”

“Rất nhanh, bông cúc nhỏ của cậu sẽ rách ra mà chảy máu. Thể chất tốt thì còn chịu được, thể chất không tốt thì đó quả thực là khổ hình. Làm qua loa thì đối phương không chịu, làm quá thì sẽ mắc trĩ; làm thường xuyên thì rất dễ đùa với mạng sống khi bắt đầu mắc các bệnh nan y, làm không thường xuyên thì lại khó giải quyết lửa dục của bản thân rồi hai mắt sẽ xanh lè cho coi; gặp được người đàn ông tốt cậu có thể an phận vài năm, nhưng sự thật tàn khốc, gối thêu hoa còn nát hơn cả rơm, một sai lầm thôi là có thể tự thiêu rồi*... Vòng luẩn quẩn này căn bản không có cái gọi là thiên trường địa cửu, tất cả mọi người từ 419 đến 4N9, có thể ở trên thì cứ ở trên, làm thụ thì cứ làm thụ, dâm loạn vô cùng.”

“Đây không phải thế giới vui vẻ gì, còn tàn khốc hơn cả tưởng tượng của cậu. Tôi nói cho cậu biết, Việt Triển Bằng, cậu căn bản không phải người của thế giới này, đối với tôi cũng không phải mơ mộng tuổi dậy thì gì cả, nhất thời là tẩu hỏa nhập ma mà thôi, cho nên ngàn vạn lần đừng cố bẻ cong bản thân, lại càng đừng dễ dàng động tâm với đàn ông! Cậu tốt nhất nên tránh xa tôi ra một chút, nếu không, hậu quả này, không phải thứ cậu có thể chịu được.”

Tôi chậm rãi rút ngón tay về, buông cậu ta ra.

Cậu ta mặt đầy nước mắt, môi run rẩy giống như cánh bướm hấp hối. Tôi cố nén sự thôi thúc mãnh liệt, mới có thể không đưa tay lau đi làn nước mắt ấy.

“Tôi nghĩ như thế là đúng...” Hé miệng, cậu ta rớt cuộc khàn khàn nói, tan nát đến không dám nghe nữa. Nước mắt tích nơi khóe mắt, bị cậu ta mạnh mẽ lau hết, có chút khí thế.

“Anh là cận bã, tuyệt đối là đồ cận bã!”

“Tôi cũng không cho mình là người tốt!” Hiệu quả đã đạt được, vô cùng tốt, tôi mặt không chút thay đổi mà nhìn cậu ta.

“Khốn kiếp!” Cậu ta vung một cú, tôi không có né, kết cuộc đã trúng đòn.

Cú đấm này có lực, mà tôi, rất đáng ăn đòn.

Chỉ là... Đau bỏ mợ đi được ấy!

“Đừng tự nghĩ ai cũng yêu mình, tôi chẳng qua nhất thời bị quỷ ám nên mới hôn trộm anh thôi, như thế nào lại có thể yêu được người bạ như thế chứ, là anh nằm mơ giữa ban ngày ấy!” Cậu ta phẫn nộ phun đầy nước bọt lên mặt tôi, đẩy tôi ra, rồi đóng sầm cửa lại.

Tôi xoa má, thở dài.

Trong ngực giống như có hòn đá tảng đè lên, rồi lại trống rỗng đau âm ỉ không rõ nguyên do. Như có như không, không kịch liệt, nhưng cũng không cách gì bỏ qua, giống như ho khan mà vẫn khỏe, lại giống sốt nhẹ mãi không hết.

Đây là căn bệnh lâu dài, không thuốc chữa.

Tôi nằm trên giường, nhắm mắt lại. Trấn an chính mình...

Không có gì sai cả, đây đã là việc trong khả năng của tôi, là cách giải quyết chính xác nhất.

Sáng sớm, đã thấy một chiếc Limousine màu xanh thép lấp lánh tòa sáng, đậu ở dưới khu nhà cũ tôi ở, tựa như quý tộc sang trọng vênh mặt đi vào xóm nghèo, ai cũng phải nhìn.

Tôi xách hành lý, đưa Việt Triển Bằng xuống dưới. Cậu ta tránh tôi như tránh vi trùng, trước sau duy trì khoảng cách ba bước chân, phi nhanh vào trong xe, cúi đầu nhắm mắt, co thành một khối.

Bình thường là sói con kiêu căng đến vênh đuôi, lúc này lại như chó nhà có đấm, bị thua cuộc vậy.

Tôi biết, tối hôm qua là có chút quá đáng, đối với tâm hồn nhỏ bé của cậu ta đã tạo một thương tổn nghiêm trọng. Nhưng mà nếu không làm như vậy, vạn nhất cậu ta thực sự thành tuyệt thế tiểu thụ, tôi chẳng lẽ lại không phải là tội nhân thiên cổ?

“Một tháng không gặp, Tiểu Bằng lại trở nên nhu thuận thế sao?” Người đàn ông từ ghế lái đi ra, thân hình cao ráo như trúc, tao nhã bình tĩnh. Thấy cảnh này, không khỏi mỉm cười.

“Anh Hoa, tôi qua em đã báo cho anh tin tốt đúng không? Trải qua gian khổ rèn luyện, em đã đào tạo cậu ấy thành một thanh niên thể kỷ mới tinh thông hết mọi việc từ bếp cho đến việc nhà, chính trực lương thiện, hành vi lễ độ, cử chỉ lễ phép, thậm chí hàng ngày còn chạy bộ nữa. Nhiệm vụ của em đã hoàn thành, anh có thể dẫn cậu ấy về.” Tôi đồng ý, đương nhiên, trọng điểm chính là câu cuối.

“Nguy Dương, thật vất vả cho cậu.” Cô Kiến Hoa cười nói, toàn thân tắm trong ánh mặt trời, đẹp đến tuyệt đối.

“Không vất vả, không vất vả.” Tôi vẻ mặt nịnh nọt, “Anh Hoa đã nhờ, chẳng ngại núi đao biển lửa, em cũng không từ chối đâu.”

“Giữa cậu và nó...” Cô Kiến Hoa đánh giá tôi, có chút suy nghĩ, “Không xảy ra chuyện gì chứ?”

Tôi nheo mắt, “Có thể có chuyện gì?”

“Vậy sao cậu đêm hôm lại gọi tôi đến đón Tiểu Bằng? Khẩn cấp đến muốn trả nó về ư?”

“Đúng lúc cậu ấy đã thay da đổi thịt, mặt khác mọi người đều lo lắng cho cậu ấy, cho nên để gia đình anh sớm đoàn tụ một chút.”

“Nguy Dương, cậu nghĩ tôi thật sự tin vào chuyện ma quỷ của cậu sao? Cậu chuyên tâm nói dối, ánh mắt sẽ híp lại như mèo con trộm thịt, cười cũng rất giả.” Cô Kiến Hoa từng bước lại gần, nắm lấy cánh tay phải tôi, ghé bên tai nói nhỏ: “Cậu rốt cuộc đã làm gì nó?”

Nếu tôi là gián, thì anh là dế lê; nếu tôi là yêu ma, thì anh là kính chiếu yêu.

Bất cứ lúc nào, tôi đều lộ nguyên hình trước mặt anh.

“Không có gì, em chẳng qua đem chuyện năm đó anh làm với em, làm lại với cậu ấy thôi.” Tôi thu lại ý cười, băng quơ khe nói.

Lần nào cũng không che giấu được, cứ cố giả bộ cười, tôi thật sự rất mệt mỏi.

Bàn tay chạm lên cánh tay phải khẽ run, Cô Kiến Hoa buông tôi ra, biểu tình dĩ nhiên cứng ngắc.

Ánh mắt đối nhau, tôi thấy sâu trong mắt anh có nỗi chua xót, như buổi chiều tà ảm đạm trong cơn mưa dầm, một chút chột ánh lên như thế.

Trong lòng lập tức có một tia đau đớn, lại có một tia mừng rỡ.

Đau đớn chính là bởi tôi đã làm anh khổ sở, mừng rỡ chính là không chỉ có mình tôi khổ sở.

“Em nói đùa thôi, anh đừng cho là thật.” Chỉ ra vẻ được một giây, tôi lập tức khôi phục sự vui vẻ.

Tôi hối hận, vô luận thế nào, tôi cũng không mong thấy vẻ ray rứt đau thương này của anh.

Chuyện cũ vốn đã thành tro tàn, sao lại phải đụng đến vết sẹo cũ kỹ ấy?

Hiện giờ, tôi với anh đều vui vẻ mà đứng cạnh nhau, đón ánh mặt trời, chuyện trò hỉ hỷ, này chẳng lẽ không phải là ân huệ lớn nhất mà cuộc sống ban cho sao? Còn tốt hơn so với lúc mà tôi và anh ôm nhau nhưng không cách nào thân cận, đau thấu tận tim gan.

“Nguy Dương, có lẽ tôi thật sự không nên đưa nó đến chỗ cậu, cậu có trách tôi không?” Cô Kiến Hoa cười khổ, sắc mặt càng thêm nhợt.

“Không phải lỗi của anh.” Tôi nhìn không được mà nắm tay anh, lạnh thấu xương, trái tim vừa ổn, lại tràn ngập chua xót.

“Tiểu Bằng là em trai Y Na, là người rất quan trọng, cậu cũng là người rất quan trọng với tôi. Tôi hy vọng, cậu cùng nó có thể vui vẻ với nhau.” Cô Kiến Hoa hạ giọng nói.

Nghe được hai chữ “Y Na”, tôi cười khổ buông tay, mặc cho đầu ngón tay lạnh lẽo của anh trượt qua lòng bàn tay ấm áp của mình.

Kiếp trước kiếp này, thoáng qua như giấc chiêm bao.

Người trước mắt, tôi đã sớm không thể chạm vào, dù cho anh có gần tôi, gần tôi như thế...

“Yên tâm, anh Hoa. Em cùng tiểu thiếu gia rất vui vẻ, chuyện gì cũng không có. Tin em đi, cậu ấy sau này nhất định sẽ trở thành một người đàn ông tốt.” Tôi nghiêm túc cười.

“Cũng được, để nó về với tôi vậy.” Cô Kiến Hoa cũng lộ ra nụ cười tươi, “Sinh nhật mười tám của nó là cuối tuần này, bố mẹ vợ tôi cũng từ Mỹ về, lo liệu cho nó. Đến lúc đó sẽ rất tưng bừng, cũng nên đưa nó về nhà rồi.”

Tôi gật gật đầu, đi lên, gõ gõ cửa kính xe.

Việt Triển Bằng đang co mình ngủ ở ghế sau từ từ ngồi dậy, biểu tình vô cùng cứng nhắc. Đây cũng là lần đầu tiên từ tối qua, tôi với cậu ta đối mặt.

“Trở về ngủ một giấc cho ngon, quen một cô bạn gái đáng yêu. Rất nhanh thôi, cậu sẽ đem toàn bộ nơi đây quên hết thấy, kể cả sự cặn bã của tôi.” Tôi thái độ thân thiện, ngữ khí chân thành.

“Tôi ghét anh!” Lời nói lạnh như băng, Việt Triển Bằng oán hận đóng cửa kính, tiếp tục ngủ.

Tôi nhếch môi hướng qua Cô Kiến Hoa, “Tương kính như ‘băng’*, cũng là một kiểu thân thiện.”

Nhìn chiếc xe biến mất khỏi tầm mắt, tôi thở thật dài một hơi.

Trở lại nhà, một mảnh yên tĩnh. Không còn ông vua con kiêu ngạo gào thét, hoa tay múa chân; cũng không còn ai tranh mất máy tính cùng sofa, tha khoai tây chiên đến đâu là vãi ra đến đấy; nếu không phải thực phẩm nhập khẩu thì không thể ăn nổi thứ gì, cũng không cần đi tò tò theo sau cậu ta thu dọn chiến trường... Căn nhà này, trở về là chốn tự do của một mình tôi.

Đi đến cửa sổ sát sàn, nơi đó có một chiếc giường đơn kiểu mới, là đặc biệt mua cho Việt Triển Bằng. Trước đó, khi nhóc con cả ngày như Đường Tăng lải nhải oán giận chuyện sofa lún quá hại cậu ta ngủ đau hết cả người, thật sự chịu không nổi việc cái thứ âm thanh kinh dị ấy chọc vào tai mà tôi chỉ còn cách lấy tấm chi phiếu duy nhất, đi đến cửa hàng nội thất cực nổi tiếng, chọn được cái giường đơn hợp ý cậu ta kia.

Nhìn thì đó chỉ là một cái giường đơn, nhưng giá trị của nó đã tiêu tốn mất toàn bộ tài sản của tôi. Nghĩ đến đây không khỏi vỗ đầu, vừa rồi gặp Cô Kiến Hoa, đã quên đưa biên lai cho anh, kêu anh thanh toán, đáng ghét, tiền ăn cuối tuần lại báo động rồi.

Đẩy cái giường vài cái là đã lui vào góc, dùng túi chống bụi bọc lại tử tế. Như vậy, dấu vết cuối cùng về cuộc sống của Việt Triển Bằng tại căn nhà này đã được xóa.

Tôi đặt mông ngồi lên sofa, duỗi thẳng chân tay, dựa đầu về sau.

Không nói rõ được đến cuối cùng là thoải mái hay là trống rỗng.

Đ*т mẹ, nhất định là bị mù rồi! Chuyện vừa rồi... Đều coi như tôi không có tự trọng đi!

Lời cậu ta nói, quanh quẩn bên tai, giống như hình ảnh quen thuộc, như một cảnh cũ không dám nhớ lại... Tôi cười khổ xoa thái dương, rốt cuộc đại khái có thể hiểu được tâm tình lúc trước của Cô Kiến Hoa. Dù rằng sau đó, anh đã vứt bỏ tất cả, muốn cùng tôi nắm tay nhau đến tận chân trời, nhưng những luân lý tình thân đã chia cắt chúng tôi, mà bằng cách nào những hình ảnh này lại có thể thoát ra khỏi nhà ngục không kẻ hở ấy chứ?

Yêu là sai, được yêu lại càng sai.

Tôi khi đó, giống như ruồi nhặng bay tứ tán, lo lắng không yên, chỉ sợ là không kém gì Việt Triển Bằng ngày hôm nay. Mà tôi, có cách gì giáo huấn cậu ta đây?

Đã không muốn, thì đừng làm ơn cho người khác.

Tôi không phải không hiểu đạo lý đúng đắn này, nếu đổi lại là người khác, hẳn sẽ cảm động vui sướng, mặc kệ bề ngoài có chênh lệch đến đâu, được người ta yêu nói chung đều phải chuyện xấu. Mà khi chuyện này thực sự mở ra trước mắt, tôi mới phát hiện hóa ra được người ta bày tỏ lại có sức nặng đến vậy.

Mà điều này, cần chờ đến khi cậu ta lớn lên, trải qua một thời gian, mới có thể hiểu được.

Tôi tin tưởng, không giống tôi lúc trước, Việt Triển Bằng chỉ là nhất thời mê muội. Xem nhiều đĩa AV, ở cạnh nữ sinh đáng yêu, là cậu ta có thể hoàn toàn sửa được lệch lạc hiện thời. Cậu ta vốn là thẳng, không có khả năng làm đường lạc lối như vậy đâu.

Thở dài thật dài, tôi tựa sofa nhắm mắt nghỉ ngơi.

*gối thêu hoa: bạn nào còn nhớ thì cụm từ này mình đã giải thích ở 1 chương của Cực lạc tiên sư rồi, ở đây nghĩa cả câu là người thiếu hiểu biết chỉ cần một sai lầm cũng đủ để hại bản thân :”>

*Tương kính như băng: là bạn Ngụy chế lại từ câu thành ngữ “Tương kính như tân”- ý là cùng kính nhau như khách, nghĩa là phải đối đãi với nhau trọng thị, ân cần như với khách vậy. Chữ Tân ở đây không phải nghĩa là mới mà nghĩa là người từ bên ngoài đến, tức người làm khách. Bạn Ngụy chế thành nghĩa “Kính nhau như băng” là ý em Bằng đối xử lạnh nhạt vs bạn ý cũng có thể coi là một cách kính trọng =))))))))

7. Chương 7

Phòng tập thể hình rộng rãi sáng sủa, tôi vui vẻ cùng Nhạc Gia mỗi người một máy chạy bộ, chạy toát mồ hôi lưng.

Đây là câu lạc bộ thể hình tiện nghi bậc nhất thành phố, chi phí cũng bậc nhất luôn, một năm mất hai vạn đồng. Nếu không nhờ Nhạc Gia dàn xếp trơn tru, nghèo rớt mùng tơi như tôi nào đủ khả năng.

Không thể không hoài niệm lúc trước, Nhạc Gia cùng huấn luyện viên gấu cơ bắp quen nhau, câu lạc bộ thể hình thuộc về đối phương nên bọn tôi tùy thích ra vào, hoàn toàn miễn phí. Đáng tiếc, từ khi Nhạc Gia chia tay gã, cũng đồng thời chấm dứt “kiếp sống kí sinh” của tôi, thật sự là than ôi thương thay.

“Tiểu thiếu gia đi rồi à?” Nhạc Gia vừa chạy vừa hỏi

“Ừ.” Tôi gật gật đầu.

“Như thế nào lại đột nhiên chạy lấy người như thế?”

“Tu thành chính quả, còn nán lại chỗ tôi làm chi, muốn tôi làm mẹ già của cậu ta nữa hả?”

“Thế cậu ấy không ôm bạn gào khóc thảm thiết, nồng nhiệt bày tỏ à?”

“Nào chạy nhiều quá, cẩn thận mệt đó.” Đã rút ra được nhiều bài học kinh nghiệm, tôi không hề đề cập đến chuyện xảy ra ngày đó, nếu không, nhất định sẽ bị bọn họ cười không dứt cho coi.

“Nói thật, bạn vì cái gì lại không chấp nhận cậu ấy? Tổ cảm thấy rất tốt mà.” Nhạc Gia vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tuy tuổi có phần nhỏ hơn, nhưng khả năng tiềm tàng lớn, kiểu trẻ con thế cũng không tồi. Qua vài năm nữa, tuyệt đối là tiềm năng lớn khiến kẻ khác ngáy ngất.”

“Cậu ta mười bảy, tôi hai mươi, cậu cảm thấy như thế có khả năng sao?” Tôi liếc xéo cậu ta.

“Bất quá hơn có tám tuổi thôi, bây giờ có kém ba mươi tuổi cũng không là cái gì sắt, bạn lại chẳng phải người bảo thủ không chịu thay đổi.” Nhạc Gia phản bác.

“Không có khả năng chính là không có khả năng.” Tôi quả quyết nói.

“Thế... Nếu cậu ấy không phải Việt Triển Bằng, nếu cậu ấy không phải con trai duy nhất của Việt thị, nếu cậu ấy cùng Cô Kiến Hoa không có chút quan hệ, bạn có thể từ chối nữa không?”

Nghe ba chữ “Cô Kiến Hoa”, bước chân tôi nhất thời chậm lại...

Nhạc Gia lắc đầu thở dài, “Ngụy Dương, chuyện bạn với Cô Kiến Hoa, đã là quá khứ lâu rồi. Anh ta đã thành gia lập nghiệp, vì sao bạn cứ cố khắc một nốt ruồi son lên ngực, thỉnh thoảng lại đem ra nhưng nhớ hả? Bạn rốt cuộc muốn đóng kín trái tim đến bao giờ?”

“Đừng nói như thế tôi là một gã oán phu chứ.” Tôi xuống khỏi máy tập, lấy khăn lau mồ hôi trên mặt, “Tôi cũng không muốn gắn bó với chín nguyên lý của Độc Cô* đâu, chỉ là do thế giới này yêu khí tăng vọt, đàn ông dám ở trên tôi quá ít mà thôi.”

“Xi, thế thì khác gì nguy hiểm chứ.”

“Thời gian là vàng bạc, đừng phí lời nữa. Chúng ta còn phải kiếm đồ ăn đi thôi, để khỏi đêm nằm chần chờ gối chiếc rồi bị khó ngủ.”

Nhạc Gia lấy khuỷu tay huých nhẹ, quay đầu lại, “Theo tớ thấy, bạn đã sớm thành mục tiêu kiếm ăn của người khác rồi.”

“Hả?”

Theo hướng nhìn của cậu ta, có một người đàn ông đang luyện cơ bụng, đã hạ dụng cụ xuống, nhìn lại bọn tôi, mỉm cười.

Người này ánh mắt nghiêm chỉnh, dễ nhìn, thân hình vạm vỡ hơn tôi, mái tóc ngắn, con ngươi đen láy có thần.

“Theo tớ quan sát, người này mắt sói sáng ngời, đã nhìn chăm chú bạn nửa giờ rồi, tự bảo trọng ná.” Nhạc Gia hạ giọng, cười gian nháy mắt với tôi, “Tớ đi tắm trước.”

Ngạo mạn từ từ thu dọn đồ, kéo khóa túi, khăn mặt trên cổ rớt xuống đất, mới đưa tay nhặt lại, đã bị người khác nhanh hơn một bước.

“Cảm ơn.” Tôi nhận lại khăn, đứng thẳng dậy.

“Tôi là Lã Trường Phong, có thể làm bạn được không?” Người nọ hướng qua tôi lộ ra một nụ cười lịch sự, bề ngoài nho nhã lễ độ là để che giấu mùi đồng loại.

Khác với Nhạc Gia, tôi và anh ta giống nhau, rất nam tính, rất khó để phân biệt. Nhưng phàm đã là cùng một nhóm, trên người tất có mùi đặc trưng, giống như sói vậy, ngửi cái là biết ngay.

“Đương nhiên có thể, tôi là Ngụy Dương.” Tôi cũng mỉm cười hoàn mỹ đáp lại, hào phóng đón lấy bàn tay anh ta đưa ra, dùng sức nắm chặt.

Trong đôi mắt sâu và đen, phản chiếu vẻ kích động của cả hai.

Được lắm, nói vậy là sẽ có một đêm hùng hực khí thế rồi đây.

“A... Ừ...”

Hơi thở nóng bỏng phóng thẳng, khuấy đảo căn phòng yên tĩnh.

Hai bóng người quấn chặt lấy nhau, ngọn đèn mờ, hắt bóng xuống sàn.

Tôi cùng đối tượng 419 mới quen, thở gấp, cắn xé, hoàn toàn không còn giả vờ nhã nhặn như vừa rồi, giống như đôi dã thú, hận không thể lập tức lột sạch nhau ra.

Anh ta rất đói khát, tôi cũng thế.

Vì làm “gương soi sáng suốt” cho tiểu thiếu gia, vẫn tự kiểm chế mình, lâu rồi không có quan hệ. Đàn ông đều là động vật ưa xác thịt, tuy tôi không mạnh đến mức một đêm bảy lần ấy ấy, nhưng tích nhiều quá cũng phải nổ tung. Đêm nay, tôi quyết định sẽ hưởng thụ thật tốt.

“Chờ một chút.” 419 bị tôi ấn ngã xuống giường, quần áo xộc xệch, hơi thở không ổn định mà đưa tay ngăn tôi lại, “Tôi là thuần 1, không làm 0 đâu.”

“Tốt thôi.” Tôi cười tà mị, cúi đầu hôn cổ anh ta, tay không khách khí cởi khóa quần anh ta, trượt vào...

Quả nhiên, đối tượng 419 quen ở phòng tập thể hình này chính là có chất lượng bảo đảm, cơ bắp vừa rắn chắc lại vừa mềm dẻo,

thật không tồi.

“Tốt thôi là có ý gì? Tôi nói thật đó.” 419 trên mặt bối rối, đại khái nghĩ trình tiết bông cúc nhỏ của mình khó giữ được, chặt vật né bàn tay tôi đang muốn thò tới giày vò cái mông kia.

Không cần nhìn gương tôi cũng biết, cái kiểu này với hình ảnh sói đối diện dê béo chả khác nhau là mấy.

“Sợ cái gì, tôi cũng có ăn anh đâu.” Tôi thành thạo, lật sạch đồ cả hai. Lấy bao, nhanh nhẹn dùng miệng xé lần vỏ mỏng, “phì” một tiếng phun sang bên, sau đó nín thở thay anh ta đeo vào...

“Cậu... Cậu là 0?” Anh ta không dám tin mà hỏi, giống như nhặt được châu báu hiếm có, vẽ bối rối trong giấy lát thay thế bằng vẻ vui mừng khôn xiết, hai mắt sáng lên nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của tôi.

“Nói nhảm nhiều quá, mau di chuyển thất lưng anh đi!”

Sau khi hơi làm trơn, tôi cầm thứ ấy của anh ta, nhắm sâu sau của mình, lấy thế tư thế phóng đăng mà cười lên phần eo của người kia, từng chút từng chút nuốt nó vào...

“Mẹ nó chứ sướng quá, cậu kẹp tôi chặt thế... Không ngờ đó... Cậu Man như thế, lại là thuần 0... Một chút cũng không nhìn ra...”

“Thuần 0 thì không được Man à? Không phải cứ lắc qua lắc lại, cong tay hoa mới được coi là thuần 0 đấy chứ?”

“Không phải, cậu đừng giận, chỉ là tôi giật mình thôi mà.”

“Ông đây thích chủ động, không được sao?”

“Đương nhiên có thể, tôi cũng thích 0 chủ động... A, khỏe quá...”

419 lẩm bẩm, tuy nói năng hơi nhảm, nhưng dáng người cùng thể lực anh ta có thể bù lại khuyết điểm này. Tôi cười trên người anh ta, chủ động kiểm soát nhịp điệu, dục vọng cương cứng lút sâu trong cơ thể, từng chút đẩy tôi đến đỉnh điểm đam mê...

Hai cơ thể nóng bừng quấn chặt nhau, hơi thở đặc quánh như hòa tan vào nhau.

Đều là người từng trải, bọn tôi rất nhanh chóng hiểu rõ điểm chính, mạnh dạn âu yếm điểm mẫn cảm của đối phương, hưởng thụ khoái cảm mãnh liệt trong cơ thể.

Cuộc sống nồng nhiệt, “tình dục” nồng nhiệt.

Kích thích như thế vốn có từ thời nguyên thủy, thực sự gây nghiện. Tình dục đơn thuần thoải mái hơn nhiều, không nói chuyện tình, không nói đến yêu, không có chút gánh nặng tâm lý, chỉ cần nhắm mắt lại, giao hết thủy cho bản năng.

Từng cơn sóng kéo tới, giống như thuốc độc, dần dần tê liệt hết thủy...

Làm đến giai đoạn nước rút, quên hết mọi thứ, tiếng thở dốc hỗn loạn đan vào nhau. Cho dù tôi nhanh nhạy hơn người bình thường, vào lúc này, cũng hoàn toàn quên mất thế giới bên ngoài, càng không chú ý tới tiếng bước chân không biết từ khi nào đã tiến tới gần...

Bỗng, cửa “rầm” một tiếng bị ai đó đẩy mạnh ra...

“Họ Ngụy kia, trả lại anh chìa khóa này...”

Giọng nói lú lo ngừng bật.

Một chùm chìa khóa rơi xuống sàn, phát ra tiếng giòn vang rõ rệt...

“Shit!” Tôi nhìn lại, có chết không cơ chứ, lại là Việt Triển Bằng!

Cậu ta trợn mắt, ngây như phỗng ở cửa, “vật lộn” nóng bỏng vừa nãy trên giường, chắc hẳn cậu ta đã xem được toàn cảnh.

Lửa dục bỗng như bị dội nước, thoáng chốc lui sạch.

“Sao lại là cậu?” Tôi bối rối gắt khế, vội vàng dùng chăn che cả hai.

Tiểu tử này không phải đã về vài hôm rồi sao, như thế nào lại bất thành linh xuất hiện? Bất thành linh như thế, là muốn hại tôi liệt dương sao?

Nhóc khốn đừng đứng lúc người khác H thì tùy tiện xông tới như thế chứ!

“Anh... Anh sao lại...” Việt Triển Bằng sắc mặt xanh mét lù lù.

“Cậu ta là ai vậy?” 419 bất mãn hỏi tôi, chuyện tốt bị phá, ai mà chẳng không vui.

“Không phải chuyện của anh.” Tôi tức giận nói, quay đầu hướng về phía tiểu tử đang đứng dần ra trước cửa phần mộ mắng, “Việt Triển Bằng, đừng nhìn kiểu bất lịch sự thế nữa. Cậu nhắm mắt lại cho tôi, quay về đi!”

Tiểu tử này đến giờ vẫn nhìn chòng chọc tôi, không nhúc nhích. Vẻ mặt bị đả kích nặng khiến kẻ khác không giận được.

Đây là biểu tình gì? Chẳng lẽ ông đây không thể có quan hệ tình dục sao?

“Còn không đi? Được, cậu gan lắm, có bản lĩnh thì đứng đó xem từ đầu đến đuôi cho tôi!”

Tôi giận dữ cười gằn, cũng không che đậy, nhẹ buông tay, mặc cho chần rơi xuống, để lộ cơ thể trần trụi đang dâm mỹ quần lầy người khác. Sau đó tôi đè lên ngực 419, vừa xoa nắn cơ ngực đối phương, vừa đưa đẩy thất lưng, tiếp tục chuyển động pittong...

“Chờ chút, cậu ta còn nhìn...” Khi tôi tiếp tục chủ động, 419 rất nhanh lần thứ hai bị cuốn vào lốc xoáy tình dục, miễn cưỡng dùng một tia lí trí nhắc tôi.

“Cậu ta thích xem thì để cậu ta xem cho thỏa, coi như giáo dục giới tính miễn phí đi.” Tôi lạnh lùng nói, một lòng nhún nhún, coi Việt Triển Bằng là không khí, tiếp tục cùng người kia âu yếm nhiệt liệt.

Đúng vậy, tôi biết cậu ta đang nhìn...

Ngay cả khi mặt không còn chút máu, thì cậu ta cũng không sợ tới vãi ra quần, ngược lại còn không hề chớp mắt, giống như bị trúng thuốc, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của tôi.

“A... ưm...” Nơi mẫn cảm phía sau lại lần nữa bị người kia va chạm, tôi nhịn không được mà phát ra tiếng rên rỉ cố nén, thân thể hơi co lại, phủ một lớp mồ hôi mỏng...

Động nơi khoe mắt, chạm đến ánh mắt từ khiếp sợ chuyển sang kinh người của Việt Triển Bằng, giống như hai bó đuốc, chiếu thẳng qua đây...

Đây là lần đầu tiên tôi thấy một ánh mắt bừng bình đến không thể quên.

Trong lòng hơi kinh hãi, cơ thể bị nhìn chăm chăm, càng thêm mẫn cảm.

Có một loại cảm giác tinh tế xâm nhập...

Biết rõ là bất an, tôi lại không dừng được.

Môi khô quá, tôi vươn đầu lưỡi ướt át, nhẹ liếm. Không biết động tác này khiêu khích đến nhường nào, hay là nguyên nhân khác, người dưới thân lập tức thở hắt ra, đỡ lấy đùi tôi, nâng lên trước rồi nẩy lên mạnh mẽ.

Tôi ngửa cổ hưởng thụ, suy nghĩ có chút hỗn loạn, tầm mắt lại không tìm nổi mà khe hướng về cửa...

Đối diện với ánh mắt Việt Triển Bằng, nháy mắt như có hoa lửa, một cơn sóng không thể ngăn cản chạy xộc lên não, tôi kêu lên, tới được cao trào...

Bà nó chứ, quả thật từ trước đến nay chưa từng có cao trào nào tệ như này! Cơ thể thì thích, tâm tình lại xấu đến mức muốn giết người.

Tôi ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, trời hửng sáng, liền đứng dậy tắm rửa nâng cao tinh thần. Mới ra khỏi phòng tắm, liền nghe thấy tiếng chuông di động. Tôi vội quần khăn tắm, cũng không lau tóc, cứ để ướt như vậy, mặc cho nước nhỏ xuống.

“Ai?” Tôi nhận điện thoại, tâm tình không tốt, khẩu khí tự nhiên cũng không hay.

“Là tôi.”

“Anh Hoa?” Tôi ngẩn người, đúng là Cô Kiến Hoa, “Tìm em có việc gì?”

“Tiểu Bằng ở có chỗ cậu không?”

“Không có.” Tôi dừng một chút, bổ sung: “Đêm qua... Cậu ấy có xuất hiện, nhưng sau lại đi rồi... Cậu ấy không về nhà sao?”

“Sau đại chiến” tối qua, Việt Triển Bằng không thấy bóng dáng đâu cả, chắc hẳn đã kích quá lớn, đã chạy mất tiêu. Tuy rằng dùng thuốc có hơi quá liều, nhưng nếu còn lần nữa, tôi vẫn phải làm như vậy.

Rất nguy hiểm, ánh mắt tiểu tử này nhìn tôi, đã quá mức nguy hiểm!

“Không, nó cả đêm không về, chúng tôi đều rất lo.”

“Cậu ấy không về nhà?” Tôi lấp bắp kinh hãi.

“Đúng vậy, ngày hôm qua là sinh nhật mười tám của nó. Chúng tôi đã chuẩn bị tiệc long trọng cho nó, nó vẫn rầu rĩ không vui. Tối mười hai giờ, tất cả mọi người chờ nó thổi nến, nó lại đột nhiên không thấy bóng dáng đâu. Y Na sốt ruột đến độ muốn báo cảnh sát, tôi phải khuyên mãi. Tôi cảm thấy... Nó tám chín phần là đến chỗ cậu, nhưng không ngờ là nó không ở lại.” Giọng Cô Kiến Hoa lộ ra một tia lo âu.

“Ngày hôm qua là sinh nhật mười tám của cậu ta?” Tôi lẩm bẩm, giật mình, không biết là cảm giác gì.

“Nguy Dương, cậu cùng nó... Không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không có.” Tôi lấy lại tinh thần, “Anh yên tâm, chuyện này giao cho em, em sẽ mang cậu ấy nguyên vẹn trở về.”

“Làm ơn.”

“Đừng khách sáo.”

Ngắt điện thoại, tôi vội mặc đồ, chạy ra ngoài.

Bốn phía khu nhà, khu xung quanh, công viên bên cạnh, bờ đê... Tìm kiếm khắp lượt, không có hình dáng quen thuộc. Tôi thậm chí còn chạy đến “Silence Forest” đập cửa, đánh thức Lão Tây còn đang buồn ngủ, nhưng anh ta cũng chưa từng nhìn thấy Việt Triển Bằng.

Tiểu tử này rốt cuộc đi đâu?

Vạn nhất nếu xảy ra chuyện gì... Trong lòng lo lắng không yên, tôi như thú bị mắc bẫy, đi đi lại lại trước cửa “Silence Forest”.

Đột nhiên, trong đầu chợt lóe, nhớ tới một nơi, tôi chạy nhanh về phía đông...

Quả nhiên ở trong này!

Đẩy cửa văn phòng treo biển “Bảo vệ đặc biệt Tứ hải”, liếc mắt một cái là thấy, tận sâu bên trong là một bóng đen nằm co ro...

Đi từng bước, chậm rãi tiếp cận...

Bóng đen ôm chặt đầu lẫn sâu trong đầu gối, co lại thật nhỏ bé, cực kì giống đà điều vục đầu vào cát. Cho dù nghe thấy tiếng động, cũng không hề nhúc nhích, giống như đã hóa đá.

Trong lòng tôi ngổn ngang trăm mối, phiền phức khôn kể.

“Việt Triển Bằng, mọi người đang tìm cậu đó.”

Cậu ta khẽ run, không có ngẩng đầu.

“Theo tôi về nhà.” Tôi đưa tay về phía cậu ta.

Cậu ta vẫn như trước không nhúc nhích, giả vờ câm điếc.

“Tiểu tử cậu còn muốn làm vậy tới bao giờ?” Tôi một tay lôi cậu ta lên, kiên quyết kéo mạnh khuôn mặt cậu ta. Chạm phải ánh mắt của tôi, cậu ta đột nhiên nhắm chặt hai mắt, quay đầu, cự tuyệt nhìn tôi.

Đây là kiểu thái độ gì?

“Được rồi, tôi thừa nhận, tôi qua không khóa cửa đã mần sex, làm tổn hại nghiêm trọng đến mắt cậu, làm ô nhiễm tâm hồn thuần khiết của cậu, là tôi không đúng, tôi xin lỗi. Nhưng cậu cũng không nên xông vào như thế, thiếu chút nữa hại tôi bị liệt dương, còn hại tôi bị người ta hiểu lầm là hám con nít, tuy cậu so với con nít có lớn hơn một chút...”

Vội ho một tiếng, tôi tiếp tục nói: “Tóm lại, cậu và tôi đều sai, như vậy là hòa, được không? Sớm về nhà đi, tôi sẽ tặng cho cậu một đồng AV Nhật mới nhất, các tạp chí người lớn nổi tiếng nhất, người đẹp trong ấy, muốn sexy là có sexy, muốn lả lơi là có lả lơi... Cam đoan cậu xem xong nhiệt huyết sôi trào, không bao giờ còn nhớ đến... thằng em xấu xí của đàn ông nữa...”

“Mẹ, ai muốn xem chứ!” Cậu ta rớt cuộc cũng nhìn thẳng vào tôi, đôi mắt bốc lửa, nắm lấy tay phải tôi. Mười ngón tay bấm sâu, lực không nhẹ, tôi khẽ nhíu mày, không né.

“Vì cái gì, vì cái gì anh lại là 0?”

Hỏi rất hay, hỏi tuyệt lắm, hỏi khiến trái tim yêu dấu của tôi đập loạn lên rồi.

Tôi trong đầu nhất thời tưởng tượng ra hình ảnh buồn cười về cậu bé bút chì Shin* vừa chạy vừa khóc... Vì cái gì... Vì cái gì anh là thuần 0!

Nhạc Gia không chỉ một lần than vãn, trên đời này chuyện cực bi thảm, đều không phải bạn là Gay, mà là khuôn mặt bạn rõ ràng là siêu Man, thân hình rắn rỏi khỏe đẹp của siêu công, thế mà trên giường lại là tuyệt thế thuần 0 bị người ta hung hăng đè xuống dưới mà giày vò.

Tiểu Kinh từng hiểu lầm tôi là 1 mà thiếu chút nữa yêu tôi, sau khi biết chân tướng, chịu đả kích quá lớn nên hai mắt cậu ta đầm lệ rưng rưng, rồi giống như Tường Lâm tẩu* lải nhải suốt một năm: anh như thế nào có thể là 0, nếu anh là 0, thì tất cả đàn ông trên đời, chẳng lẽ cũng là 0 hết sao...

Khi người khác biết tôi là 0 cũng không ngoại lệ, đều lộ vẻ núm gằm biến động, trời đất sụp đổ, giống như vị tiểu thiếu gia trước mắt này vậy.

“Vì cái gì tôi không thể là 0?” Tôi lạnh lùng hỏi lại.

Ai nói thuần 0 phải giống hoa mới nở, đáng dấp mềm mại và ngon lành? Anh đây cứ thích phòng mồm uống rượu, phòng mồm ăn thịt, muốn làm gì thì trực tiếp xách súng ra trận đó, không được sao?

“Anh đã là thuần 0, thế thì những việc này việc kia anh làm với tôi, tất cả đều là phô trương thanh thế, ra oai dọa nạt...” Khuôn mặt cậu ta nhăn nhúm, kích động vung hai tay, “Khốn kiếp, anh cố ý, đ*o mẹ, anh lừa tôi!”

“Từ đầu đến cuối tôi có nói tôi là 1 à?”

Một chậu nước lạnh tạt lên đầu, con người cậu ta nháy mắt co lại.

“Vậy anh cùng Nhạc Gia Tiểu Kinh cư xử mờ ám như thế...”

“Bọn tôi là “bạn gái” rất thân thiết, đừng nói mờ ám, bọn tôi còn thường xuyên ngủ cùng nhau, có vấn đề gì?”

“Vậy anh cùng A Dịch đêm đó...”

“Tiểu tử này thường xuyên nói mơ linh tinh, còn đặc biệt lớn tiếng nữa.”

“Vậy bữa đó... Anh cố ý sờ phía sau tôi, còn miêu tả sinh động như thật đủ loại phẩm trạng của tiểu thụ...”

“Đó không phải là nói về kinh nghiệm hay sao?”

Cậu ta càng kích động, tôi ngược lại càng bình tĩnh.

“Hiểu ra kiểu ấy, vấn đề chính là ở cậu.”

“Khốn kiếp...” Trùng tôi nửa ngày, nói không lại tôi, cậu ta vô cùng thất vọng mà vò đầu bứt tai, “Có lẽ ngay từ đầu, tôi thực sự đã hiểu lầm, nhưng không giải thích, ngược lại còn để cậu ta hiểu lầm, thậm chí còn cố ý khiến hiểu lầm này sâu thêm chính là anh!”

“Được rồi, hiện tại hiểu lầm đã sáng tỏ, cậu có thể về rồi đó.” Tôi định đưa cậu ta về.

“Không, tôi không về!” Việt Triển Bằng nắm chặt tay tôi, da thịt dán với nhau, lòng bàn tay cậu ta nóng kinh người.

“Cậu định ý lại đến bao giờ?” Tôi nhú mồm.

“Nếu người khác có thể, thế thì em cũng có thể!”

“A?”

Việt Triển Bằng giống như sói đói vồ mồi, lập tức bất ngờ đẩy tôi không kịp phòng bị ngã xuống đất, lưng đập mạnh xuống tấm thảm dày dặn trong văn phòng...

Về cường nhiệt này của cậu ta, cực kì giống với lúc ông anh 419 tối hôm qua vừa hiểu lầm tôi là 1 xong lại phát hiện là không phải, tôi mình hổ chần động, dự cảm xấu nảy lên trong lòng...

“Suốt một đêm, em rối cuộc nghĩ đã thông suốt...”

Nhìn thật sâu nơi tôi, lời cậu ta muốn nói ngưng trọng, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía. Giống như sói hoang đói khát lạc trong rừng đã vài ngày nay rối cuộc tìm thấy con mồi xui xẻo.

“Cậu nghĩ thông suốt cái gì?” Mí mắt tôi không tự chủ giật loạn xạ...

“Anh Ngụy, em thích anh!”

“Hả?”

“Nếu anh là 0, em có thể làm 1! Tuy chưa từng cùng đàn ông làm chuyện đó, nhưng cũng không phải việc khó gì. Anh, em sẽ cố học tập, để anh có thể tận hưởng đầy đủ.” Việt Triển Bằng ôm tôi không ngừng cọ xát, mũi không ngừng phả ra từng luồng hơi thở cháy bỏng, tất cả đều lướt trên hai má tôi. Cách lần quần áo hơi mỏng, có thể cảm thấy rõ, tiểu tử này đã cương!

Tôi thềm vào, đ*o mẹ, nhóc khốn này đừng có tùy tiện động dục chứ!

“Cậu thắng rồi! Nói nhảm vừa thôi, mau buông tôi ra.” Tôi quát.

“Anh, em thực sự thích anh.” Việt Triển Bằng để ngoài tai, nhìn chăm chăm vào mắt tôi một cách si mê, làm tôi sồn gai ốc, “Em biết, lần đầu tiên gặp mặt của chúng ta quá tệ; bị anh sỉ nhục xong, em đích xác cũng rất hận anh, thế không bao giờ muốn thấy anh nữa, nhưng lại không khống chế được tình cảm với anh... Em chưa bao giờ gặp ai như anh, tuy anh giẫm nát lòng tự trọng của em dưới chân mình, hờ ra là dùng bạo lực với em, coi em như đứa con nít hư, cũng không bao giờ nhìn em, nhưng càng ngày em lại càng quan tâm anh hơn...”

“Chờ một chút...” Tôi vội vã liên tục lên vai cậu ta, nói liên hồi như dê Hoàng Hà bị vớ vậy, “Tôi biết, cậu hiện tại rất kích động, hơn nữa tình hình là cậu mới vừa trực tiếp nhìn thấy cảnh khiêu dâm nam nam nên khó tránh khỏi kích thích quá lớn, đến nỗi bị loạn thần kinh. Tôi xin lỗi, rất xin lỗi. Tôi lần đầu xem GV, chết dí trong nhà ba ngày không ra khỏi cửa, một tháng không dám chạm vào nửa quả dưa chuột hay chuối. Hiện tại, cậu hãy ngoan nghe lời, buông ra đã, về nhà ngủ một giấc cho tốt. Ngày hôm sau tỉnh lại, cậu sẽ không nhớ cái gì nữa hết. Chuyện hoang đường vừa rồi, tôi với cậu coi như chưa có.”

“Đừng dùng cái kiểu nói qua quýt với trẻ con ấy với em!” Việt Triển Bằng giận dữ nói: “Ngày hôm qua là sinh nhật em, em đã lớn rồi!”

“Nếu đã lớn, thì đừng để người khác lo lắng hộ nữa, nhất là người nhà.” Tôi giận tái mặt.

“Em biết, tối hôm qua là em bỏ mặc bố mẹ, chị cùng đám bạn bè, không nói tiếng nào đã biến mất, là em không đúng. Đối với anh em thực sự không có ý đùa cợt, ngày mai... Em sẽ lên máy bay về Mỹ, nếu không thể gặp anh lần cuối, vô luận thế nào em cũng không thể an tâm.”

Tôi thở dài, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt.

Con bà nó chứ, tôi nên reo hò, nên vui mừng, hay là nên cởi truồng chạy ra phố mua xổ số hử?

“Anh, em không thể sao? Em quá nhỏ so với anh sao? Anh vô luận thế nào cũng không thích em sao?” Việt Triển Bằng thật cẩn thận nâng mặt tôi, giống như đối xử với châu báu hiếm có vậy, “Anh cũng quan tâm em mà, bằng không, sẽ không đi tìm em, phải không?”

“Được, cậu hy vọng tôi đừng coi cậu là nhóc con, vậy tôi nói kiểu người lớn với cậu.” Tôi lạnh lùng gạt tay cậu ta, đứng lên, “Không có khả năng, đừng nằm mơ nữa!”

Cậu ta ngây người, hơn nửa ngày mới nói ra tiếng, “Vì sao?”

“Trên đời này làm cái vì sao thế? Không có khả năng chính là không có khả năng. Cậu vì cái gì nhất định phải truy hỏi đến cùng như thế? Phải hiểu là nòi đất đã bị thủng thì chỉ thấy cái lỗ to đen ngòm xấu xí mà thôi, cậu cần gì phải cố chấp?” Tôi lạnh lùng nói.

“Nhưng anh là 0, em là 1, vì cái gì...”

Lời cậu ta còn chưa dứt, đã bị tôi ấn mạnh vào tường. Vách tường lâu năm không tu sửa, chịu sự va chạm này, rơi xuống đầy bụi.

Bụi bặm lơ lửng đầy quanh bọn tôi...

“Chết tiệt, cậu đừng dễ dàng nói mình là 1 như thế! Đ*o mẹ, tôi mất năm năm mới hiểu mình là Gay là thích đàn ông, lại mất thêm năm năm nữa mới hiểu mình là thuần 0. Mẹ cậu chứ, chỉ vì nhìn thấy tôi lên giường với người khác, là đã lập tức đả thông hai mạch Nhâm, Đốc*, nháy mắt đã hiểu rõ mình là 1 sao? Đừng vớ vẩn!”

“Cậu biết cái gì là 1, cái gì là 0, cái gì là Gay? Cái gì là thích, cái gì là yêu? Cậu bắt quá chỉ mới tròn mười tám, bên ngoài còn nhiều con gái xinh đẹp trẻ trung, đừng làm ruồi nhặng bay vòng vòng quanh tôi như thế!”

“Đó là bởi vì em thích anh!”

Lúc này, cậu ta không bị tôi dọa, ngược lại còn nhắc lại lần nữa.

Bướng bỉnh, rõ ràng là thế, còn kiên định nữa.

Lồng ngực cậu ta hơi phập phồng, chạm tay vào có thể cảm thấy trái tim đập mạnh như đánh trống.

Đây là trái tim sung sức của tuổi trẻ, như tôi tám năm trước.

Nghé con mới đẻ, không sợ gian khó, không sợ yêu. Cho nên mới có thể đem những thứ vốn không nên nói ra rõ ràng rành mạch mà kiên định như thế.

Lần đầu tiên, tôi có cảm giác khó thở.

“Nhưng tôi không thích cậu.”

Tôi trực tiếp đón ánh mắt của cậu ta.

Này kì thật có chút khó khăn, đôi mắt cậu ta thực sự sáng, không phải ánh sáng bình thường, mà là độ sáng đủ sức xuyên thấu hết thấy, tỏa chiếu, trong veo không chút vẩn đục, khiến kẻ khác không trốn nổi.

“Cậu căn bản không nằm trong phạm vi của tôi, cậu không phải đồ tôi muốn ăn.”

“Anh... Rốt cuộc không thích em ở đâu... Em có thể sửa... Trở thành người mà anh muốn...” Cậu ta run giọng nói.

“Đây là chỗ tôi ghét nhất ở trẻ con, nhất là kẻ tùy hứng hai đời như cậu. Ngang ngực không nói nổi, ấu trĩ nông cạn, tình trùng lên não là nghĩ là mình thích người ta, không quan tâm đến tâm tình người ta mà lấn lướt bày tỏ. Cậu cho cứ đọc mấy lượt “Tớ thích bạn” như đọc kinh là đối phương sẽ chấp nhận sao?”

Tôi mặt không chút thay đổi nói: “Nghe này, tôi đối với cậu hoàn toàn không có hứng thú. Cho dù cậu có cao hơn tôi mạnh hơn tôi giỏi hơn tôi, cho dù cậu trở thành kiểu tôi thích- bình tĩnh điềm đạm, trưởng

thành hiểu biết, cho dù cậu hoàn toàn biến thành Gay, kể cả là thuần 1, cũng không liên quan đến tôi. Trên đời này dù cho chỉ còn có mỗi một người đàn ông, tôi cũng sẽ không tìm cậu. Tôi và cậu, vĩnh viễn là hai thế giới song song, không có khả năng giao thoa!”

Cậu ta nhìn tôi, ánh sáng trong mắt, từng chút, từng chút lu mờ...

Tôi đưa tay dập tắt chùm ánh sáng hiem hoai của cuộc đời, tuyệt đối không nói lời hối hận, nhưng tiếc nuối đau đau trong lòng từ từ dâng lên.

Vốn không muốn tàn nhẫn như thế, nhưng với cậu ta không còn lựa chọn nào khác.

“Em đã nói rất rõ ràng, anh lại không hiểu mà từ chối sao?”

Bóng người chợt lóe, cậu ta nhào lên...

Tôi nghĩ cậu ta bị từ chối nên thẹn quá hóa giận, muốn đập tôi một trận cho hả, vì thế không né tránh, nên khi hơi thở nồng nàn của cậu ta ập tới, tôi vẫn ngây dại...

Hai gò má bị giữ chặt, môi nóng lên, truyền đến cảm giác nóng muốn bỏng. Tôi chấn động, định kêu lên cự tuyệt, liền bị cậu ra thừa dịp mà đưa đầu lưỡi mềm mại xông vào khe hở, tiến quân thần tốc.

Cực kì sôi nổi, đầu lưỡi đầy tham lam, ý vào tuổi trẻ, chẳng phân biệt trình tự đã dă man xâm chiếm, càn quét một hồi. Vớ được cái gì là quần lấy cái đó, mút sâu như thể muốn giết người, giống như muốn thôn tính tiêu diệt cả con người tôi vậy.

Hơi thở điên cuồng không ngừng tuôn vào trong miệng tôi, tươi mát mà nóng như lửa. Nước bọt ẩm ướt dính dính xâm nhập hòa trộn lẫn nhau, truyền đến sự thân mật mơ hồ.

Tôi có thể cảm thấy đầu lưỡi cậu ta cố truyền đạt sự không cam lòng, tức giận chán nản đến tận xương tủy... Điều ấy, cũng đã từng là khát vọng của tôi, nhưng lại không thể không lẩn tránh.

Toàn thân theo kích thích bản năng mà hơi run rẩy, không ổn, rất không ổn. Trong đầu hồi lại một chút lí trí, tôi hung hăng cắn một cái, cậu ta đau đớn buông tôi ra.

“Đủ chưa?” Ngực tôi kịch liệt nhấp nhô, cơ hồ không thể khống chế cảm xúc của mình. Tiểu tử này dám động tay động chân nữa coi, tôi nhất định sẽ hành hung cậu ta rồi tống cổ.

Tôi nghiêm túc đó!

“Anh chờ đi, em không là trẻ con mãi đâu!” Việt Triển Bằng xoa xoa bờ môi bị tôi cắn rách, nhìn tôi thật sâu một cái, quay đầu bước đi, chỉ vài bước đã biến mất ngoài cửa.

Khốn kiếp!

Tôi một đám nện trên tường, vách tường cũ kĩ bị tôi thoi cho một cú lõm một miếng to, có ít máu chảy ra từ chỗ khớp bị rách, tôi lại một chút cũng không thấy đau.

Duy trì tư thế ấy, lâu thật lâu, tôi không hề nhúc nhích.

Qua hôm sau, tôi nhận được điện thoại của Cô Kiến Hoa, cho biết, Việt Triển Bằng đã cũng bố mẹ về New York rồi.

“Thằng bé này, qua sinh nhật, tựa như thay đổi thành người khác. Trước kia kiêu ngạo ngang ngược, thái độ thô lỗ, ai nói cũng không nghe; giờ thì trầm mặc ít nói, nhu thuận đáng kinh ngạc. Y Na không ngớt khen cậu lợi hại, có thể khiến ông vua con không ai quản nổi này thay da đổi thịt trong một tháng.”

“Anh đừng giấu em.” Tôi cười khổ.

“Cậu không sao chứ?” Cô Kiến Hoa dịu dàng hỏi.

“Có thể có chuyện gì chứ, em rất tốt.” Tôi không biết Cô Kiến Hoa hiểu được bao nhiêu, nhưng anh từ trước đến nay luôn sâu sắc hơn người, lại mắt nhìn sáu nẻo, tai nghe tám hướng, chuyện tệ như này, tám chín phần đã không thể giấu anh rồi.

“Nguy Dương, hết thấy việc cậu làm, tôi đều cảm kích trong lòng.” Anh hạ giọng nói: “Nếu sớm biết như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không để hai người biết nhau.”

“Đừng nói vuốt đuôi như thế, thật ra anh chỉ cần giới thiệu cho cậu ấy vài ba cô bé ngực to nóng bỏng là ổn.” Tôi trịnh trọng đề nghị.

“Cậu ấy, vẫn như ông già vậy.” Cô Kiến Hoa cười.

Hàn huyền vài câu, gấp điện thoại, tôi kéo rèm cửa sổ dày nặng trong văn phòng, để mặc cho sắc xuân đầy sức sống ulla vào, lấp lăm trải đầy cả căn phòng như mưa rơi.

Tắm ánh mặt trời, tôi nhắm mắt, hít thật sâu.

Chuyện này, dù với tôi, hay với Việt Triển Bằng, đều như đang sống trong một bộ phim ngắn.

Được phép có tình tiết gay cấn, nhưng nhanh chóng, sẽ dần bình ổn.

Trên không trung cũng không lưu lại một cánh chim, nhân loại là giống loài dễ quên, kích thích tố cho tình yêu chân thành, chỉ trong một tháng.

Ngắn ngủi đến đáng thương.

Cho nên, cùng lãng quên nhau trong thế giới này, cũng không phải là điều sai trái.

*Chín nguyên lí của Độc Cô: là chín nguyên lí của Độc Cô Cửu Kiếm do Độc Cô Cầu Bại sáng tạo ra, Độc Cô Cầu Bại là nhân vật có võ công cao nhất của nhà văn Kim Dung, tên ông nghĩa là Cô độc một mình mong được bại trận, Độc Cô Cầu Bại kiếm thuật vô song, tung hoành thiên hạ, cuối đời cô quạnh sống với chim điêu, chết trong buồn bã vì không thể tìm được một người có thể địch nổi kiếm thuật của ông ta, mong một lần thất bại mà không được. Có thể suy đoán rằng chính những người sử dụng Độc Cô Cửu Kiếm rồi sẽ trở thành những Độc cô Cầu Bại tiếp theo. Ở đây, ý bạn Nguy là ko muốn cô độc như Độc Cô.

*Cậu bé bút chì Shin: mình ko đọc bộ này, nhưng nghĩ thấy có lẽ Bạch Vân để bạn Nguy nhớ đến hình ảnh Shin, là để ngầm nói đến tình cảnh dở khóc dở cười của bạn ý khi Bằng nhi hỏi “vì cái j anh lại là 0”. Còn Shin là ai? Thì theo những j mình gom nhặt, Shin là một nhóc con 5 tuổi, biết nhiều mà ko hiểu j cả, nên gây ra những tình cảnh khá tặc, khá là hư*gãi cảm* chỉ là ngu ý của mình thôi, mình ko đọc bộ này mà.

*Trường Lâm tẩu: nhân vật trong tác phẩm của Lỗ Tấn, là một ng phụ nữ nông dân điển hình, có vẻ thói quen kể lể gắn liền với ng phụ nữ này thì phải, mình cũng ko có đọc truyện này a :”D

*Mạch Nhâm, Đốc: hai mạch chính của cơ thể.

8. Chương 8

“Cởi đi, nhất định phải cởi.”

“Trước mắt, anh Nguy đại “thụ” này, bọn em muốn xem múa cột thoát y...”

“Đúng đúng, múa thoát y, không cởi sẽ không có bánh sinh nhật!”

Trong “Silence Forest”, một đồng người chen chúc bên sân khấu, gào thét rung trời, tiếng gào bung nóc nhà, thề không đạt được mục đích thì không chịu thôi.

Cái đám rùa đực này, đều tạo phản hết rồi!

Khinh khỉnh liếc mắt, tôi không còn lựa chọn nào khác. Bất đắc dĩ tiến lên phía trước, nhẹ nhàng nhảy lên, trong tiếng nhạc DJ mạnh mẽ, như một đám mây lướt trên sân khấu.

Một tràng tiếng huýt gió, tiếng vỗ tay, tiếng trầm trồ khen ngợi, vang dội như thủy triều ào đến.

Đi theo nhịp, tôi đu lên cây cột giữa sân khấu, bấp dùi thon dài quần lên, xoay nửa vòng, bày một tư thế thoải mái trên sân khấu.

Tay phải vừa giơ, cởi bỏ dây buộc, mái tóc dài ngang vai liền lòa xòa bung ra, đồng thời tay trái cởi bỏ hai nút áo, hiện rõ khoảng ngực trần, như ẩn như hiện...

Đám người đua nhau gào khóc, một loạt đèn chiếu quanh người tôi. Mặc dù không thấy rõ biểu tình của người xem bên dưới, nhưng dựa vào tiếng gào hăng hái thì thấy ai cũng cảm xúc tăng vọt, phấn khởi không ngớt. Tôi cũng không phải vũ nam thoát y chuyên nghiệp, đáng để họ hưng phấn vậy sao?

Nhìn xa xa, bọn Lão Tây tay cầm ly rượu, dựa trên quầy bar, mỉm cười đầy ý nghĩa, mặt lộ vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Tôi biết, khi Lão Tây vờ vĩnh nói muốn thay tôi tổ chức sinh nhật ở “Silence Forest”, trong lòng đã hơi mơ hồ sợ. Đáng tiếc nhất thời mềm lòng, không từ chối, mới rơi vào kết cục như này.

Ai, quen nhằm phường thổ phỉ đây mà!

Hối hận cũng đã muộn, tôi hung hăng trừng mắt liếc Lão Tây. Trong tiếng nhạc chói tai, thất lừng ngã ra sau, tạo một tư thế mềm dẻo khó thấy, đồng thời so vai, liền khiến áo sơ mi tuột xuống, rơi xuống dưới bụng, lập tức lộ ra bờ ngực trần...

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...”

“Đẹp trai quá...”

“Body đẹp quá...”

Tiếng thét đinh tai nhức óc, tôi khép hờ mắt, đầu lười thong thả liếm liếm, nhẹ nhàng đảo lên cánh môi trên mềm mại, lại dùng nước bọt thấm ướt môi dưới...

Tay phải đặt ở lưng quần, to gan dùng sức làm hành động khiêu khích, phối hợp với tiếng nhạc từ từ vuốt eo, cùng hơi lướt qua cơ bụng rắn chắc, hướng xuống dưới mà vuốt ve...

Đang lúc khán giả bị tôi làm cho kích thích đến quên hết mọi thứ, tôi đột nhiên đứng thẳng, kéo lại quần jeans đã cởi gần nửa, hơi hơi lộ ra quần lót màu trắng, khoát tay, tiếng nhạc liền dừng lại.

Bị cắt đúng khúc quan trọng, đám người nhất loạt hú lên bất mãn.

“Fan service đến đây thôi.” Tôi lạnh lùng nói, nhảy xuống sân khấu. Dòng người tách ra làm hai, những ánh mắt si mê vây quanh, tôi thấy có vài bạn gái đã xị máu mũi rồi.

“Ngụy Dương, cậu cũng thật biết lạt mềm buộc chặt. Thoát y vũ nóng bỏng gợi cảm như thế mà chỉ được xem có một nửa, thực hại người mà.” Lão Tây thở dài lắc đầu.

“Anh Ngụy, đồ lót bên trong mà tuột cả đi, em nghĩ bọn họ chắc nhìn không được mà mang anh nuốt luôn vào bụng mất.” Tiểu Kinh không biết tìm thấy từ chỗ nào áo sơ mi của tôi, giúp tôi mặc vào.

“Còn không phải do anh, tôi đã nói trước là ăn một bữa thỏa thuê thôi, anh còn muốn khua chiêng gõ trống.”

Tôi trừng mắt liếc Lão Tây, tay bối bối, tùy tiện buộc lại tóc. Phía trước hơi ngấn nên tự nhiên buông lơi. Trước kia vẫn cắt tóc ngắn, sau một đợt vô tình nuôi dài, vốn muốn cắt bết đi, Nhạc Gia lại sống chết ngăn lại. Nói để thể nhìn càng cool càng mê người, hơn nữa quan trọng nhất là sẽ có chút chất “thụ”, có thể hấp dẫn thêm nhiều tiểu 1, cho nên tôi không thể không để dài.

“Hôm nay chính là ngày “đại thụ” cậu hai chín tuổi, không chúc mừng náo nhiệt một bận thì sao nên? Phải biết, tuổi cậu đến đầu hai là đã vùn vụt trôi như gió rồi.”

Ai, thanh xuân như chim non, một đi không trở lại. Thấm thoát, bốn năm trong nháy mắt đã qua, mà tôi, cũng đã sắp bắt đầu thành ông chú đầu ba còn đâu.

“Anh Ngụy, anh mới hai chín, đúng vào cái tuổi như hổ như báo. Với lại dù cho anh có thêm vài tuổi, trong mắt mọi người vẫn là tuyệt thế tiểu thụ dũng mãnh vạn người mê. Cơ mà mới lên sân khấu có năm phút,

cởi mỗi cái áo, đã khiến người ta máu mũi rùng rùng, thì đúng là mị lực vô cùng đó nha.” Cái miệng nhỏ của Tiểu Kinh ngọt quá đi, nghe xong thật khiến người ta hài lòng.

“Nào nào, mười hai giờ rồi, mau thổi nến.” Nhạc Gia kêu lên.

Đèn toàn bộ vụt tắt, nhạc chúc mừng sinh nhật từ từ vang lên, cùng tiếng vỗ tay, Nhạc Gia đẩy một cái bánh gato hai tầng to bự ra, bên trên cắm chỉ chút 29 ngọn nến.

Tôi mỉm cười nhìn mọi người, sau khi bọn họ thúc giục ước một điều ước thì thổi tắt nến.

Vẫn cảm thấy bản thân là người may mắn, bên cạnh có nhiều người bạn tri âm theo mình. Cắt từng miếng bánh một chia cho mọi người.

Một chốc sau, nhạc cùng đèn một lần nữa trở lại bình thường, tôi cùng bọn Lão Tây Nhạc Gia, ngồi một góc sau quầy bar, cùng hưởng giây phút riêng tư.

“Anh Ngụy, kia đều là quà sinh nhật của anh.” Bồi bàn AB khệ nệ đưa đến một thùng bự chẳng.

“Cảm ơn.” Tôi thờ ơ nhìn, ý bảo cậu ta đặt thùng ở cạnh sofa. Dùng đầu ngón chân cũng biết là cái gì, phần lớn là của đám người ái mộ trong “Forest” tặng, không phải thư tình nóng bỏng tay thì cũng là sôcôla càvạt với trang sức linh tinh.

“Em rất tò mò ấy, chân mệnh thiên tử của người khác, em đại khái có thể tưởng tượng vài phần, chỉ duy nhất anh Ngụy là hoàn toàn tưởng không ra.” A Dịch ngồi đối diện tôi, mỉm cười nép vào người bạn trai.

Đợi mây tan rồi sẽ gặp được trăng sáng*, không nghĩ là đường tình đau khổ của cậu ta lại kết thúc có hậu. Gã công cặn bã trong mắt bọn tôi vốn thiếu chút nữa là kết hôn, cuối cùng không bỏ được A Dịch mà thẳng thùng bỏ nhà ra đi.

Lúc ấy huyền não hỗn loạn, thiên hạ đại loạn, hai người vững vàng trước áp lực nặng nề, đến giờ càng ngày càng dầm thấm bên nhau.

Khi ấy, chính mắt thấy A Dịch thậm chí chịu đựng mà khổ sở yêu đương như vậy, ai có thể nghĩ, cuối cùng có một ngày đối phương hiểu được? Nếu A Dịch sớm buông xuôi, thì có hạnh phúc ngày nay không?

Có đôi khi, tình trường là chiến trường, phải kiên nhẫn cùng trả giá bằng máu và nước mắt. Bất kể hậu quả, không nghĩ đến điểm mấu chốt, không sợ đối phương từ chối không rơi vào cạm bẫy ngọt ngào của bạn. Nhưng mà, tính cách quyết định vận mệnh cùng tình yêu. Cũng chỉ có A Dịch, đối lại là ai trong bọn tôi, cũng không làm được.

“Đúng vậy, thật sự không biết anh Ngụy cuối cùng sẽ ở bên ai đây.” Tiểu Kinh hiểu kì nói. Cậu ta ba năm trước cũng quen bạn trai, là giảng viên dạy về vi tính, tình cảm rất ổn định.

“Vì sao không thể tưởng tượng, tôi chỉ là người bình thường, chẳng phải người ngoài hành tinh.” Tôi châm thuốc, cười nhạt.

“Người theo đuổi cậu nhiều như cá chép Trường Giang, chưa kể đến cái vị đèn mờ kia. Các cậu á, đều bị bề ngoài của Ngụy Dương lừa tình thôi. Trên thực tế, nếu cậu ta một lòng vùng lên, trong chúng ta bất luận là ai cũng không theo kịp đâu.” Lão Tây chồm mồm vào. Gần đây anh ta cùng một nhà thiết kế nội thất quen nhau, mỗi lần thấy anh ta đều là rạng rỡ. Bỗng nhiên phát hiện “bạn gái” xung quanh tôi đều đã có đối tượng cố định, chỉ có tôi, vẫn cô đơn.

“Đèn mờ là ai?” Mọi người không khỏi nhao nhao.

“Phải hỏi Ngụy Dương ấy.” Lão Tây hướng qua tôi chớp mắt.

“Căn bản là không có gì, đừng nói chuyện giật gân.” Tôi cười.

Đèn mờ? Đùa gì chứ. Có lẽ đã từng có, nhưng đã sớm bị lưỡi dao sắc nhọn của hiện thực băm thành vụn, không còn chút hài cốt nào nữa ấy.

Em là của tôi!

Một bóng hình thân nhiên hiện lên, năm ấy tôi mới mười tám, nằm trong lòng anh, trong mắt đều là hình ảnh phản chiếu nơi anh. Tôi đã nghe rõ ràng, tuyên bố độc đoán hiếm hoi đó của anh.

Đó là bởi vì em thích anh!

Lại một bóng hình khác còn sót lại, năm ấy cậu ta mới mười tám, đối mặt với sự cự tuyệt tàn nhẫn của tôi, chẳng những không trốn, ngược lại còn kiên định chăm chú nhìn tôi, nhiệt tình thông báo điều mà nói xong khiến kẻ khác phải sợ hãi.

Hai bóng hình này chông chéo rồi rầm, chuyện cũ phủ đầy bụi muốn trào dâng. Tay run lên, thiếu chút nữa bị tàn thuốc làm bỏng, tôi cúi đầu dập tắt, che giấu thất thổ của bản thân.

Mọi người nói cười vui vẻ, phá lên từng trận cười.

Quanh mình là một khoảng xa hoa trụy lạc, tuấn nam ưa nhìn, vô cùng náo nhiệt.

Tôi không biết là thái độ với cuộc sống của mình có vấn đề gì không, tôi chỉ muốn không có gánh nặng cuộc đời, nên vẫn theo luật chơi “Trên giường không nói chuyện tình cảm”. Bốn năm qua, thoải mái tự tại, không thể tốt hơn. Nhưng mà vì sao giờ phút này, trong lòng lại dần dần nứt ra một lỗ trống hoác, chỉ là tiếng gió thổi cũng có thể đau.

Thật sự đã già rồi sao?

Tôi lấy một ly Sin, khẽ nhấp một ngụm, cảm thụ mùi vị tuyệt vời của rượu tiến vào cổ họng.

Thời gian trôi quá nhanh, thấm thoát, đã đến rạng sáng, là lúc tàn cuộc.

Tôi uống không ít, theo lệ thường Nhạc Gia lại đưa tôi về.

Tựa vào ghế, tôi trầm mặc chăm chú nhìn màn đêm liên tục lướt qua không ngừng, lấy đi tiếng ồn ào của ban ngày, nhưng chút vắng lặng ấy yếu ớt vô cùng.

“Này?” Nhạc Gia đỗ xe dưới tầng, hết nhìn đông lại ngó tây.

“Sao thế?” Tôi mở đôi mắt lơ mơ hơi men.

“Kì quái, như thế nào lại cảm thấy có người rình chúng ta nhỉ?”

“Khuya khoắt, sao có người được.” Được Nhạc Gia dịu, tôi bước đi không nổi, lấy chìa khóa mở cửa, “Cậu về đi, khuya rồi.”

“Được, bạn cẩn thận nhé.”

“Không sao.”

Trong nháy mắt lúc đóng cửa, bằng bản năng, cảm giác tựa hồ có ánh mắt trầm mặc từ xa truyền đến, mà khi tôi tập trung quan sát, lại không hề có bóng người.

Đại khái uống lắm quá, tôi lắc lắc đầu, đóng cửa nằm mộng Chu Công chơi.

*Đợi mây tan rồi sẽ gặp trăng sáng- Thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh: ý là phải biết kiên trì đến cùng thì sẽ thành công.

9. Chương 9

Màn đêm buông xuống, đèn lên rực rỡ.

Còn chưa tới cửa, xa xa đã nhìn thấy một tòa biệt thự chớp nhọn kiểu Âu khí thế hào hùng, giống như cung điện, được trang điểm khéo léo bằng đèn màu, lộng lẫy khác thường.

“Hoạt động bán hàng từ thiện Việt thị cao quý, quả nhiên thanh thế kinh người, này chỉ sợ là dạ tiệc bán hàng từ thiện quy mô nhất giới thượng lưu, khó trách cần dịch vụ bảo vệ chuyên nghiệp.” Nhạc Gia ngồi bên cạnh tôi nói.

“Nghe nói bọn họ năm trước tổ chức bán hàng từ thiện ở Mỹ, năm nay thì ở đây, do anh Hoa chủ trì, mới có thể giao cho chúng ta công việc tốt như thế.” Ngồi ở ghế sau Tiểu Kinh nói.

Như vậy, Cô Kiến Hoa chỉ tiền hậu, nhiệm vụ lại đơn giản. Một buổi tối thoải mái giải quyết, mấy vạn đồng có thể nhận.

“Đừng vì đơn giản liền sơ sẩy, bởi chính là đơn giản, mới càng cần phải hết sức cẩn thận.” Tôi bình tĩnh nói, quặt tay lái, vững vàng tiến vào sân trước.

“Được!” Nhạc Gia, Tiểu Kinh, Ngân Hồ cũng ba cấp dưới kêu lên đáp.

Nhạc Gia Tiểu Kinh thuần túy là tham gia cho vui, còn lại các trợ thủ đều là siêu vệ sỹ của “Bảo vệ đặc biệt Tứ Hải”, còn có Ngân Hồ, cậu ta thân hình cao lớn, ánh mắt kiên cường, thân thủ bất phàm, là cánh tay đắc lực của tôi.

Bọn tôi nhanh nhẹn xuống xe, toàn thân vest đen, vẻ mặt nghiêm túc cân xứng.

Trong công việc, sớm bỏ qua vui cười bình thường, đồng thời nhanh chóng đeo micro headset chờ thông tin, súng ống đã trang bị sẵn trên xe, phòng ngừa bất trắc.

“Ngụy Dương.” Một bóng người thon dài, từ cửa chính sảnh lớn, vội vàng xuống thềm.

“Anh Hoa.” Tôi đứng thẳng, gật gật đầu. Vì là việc công, tôi biểu hiện trang nghiêm hơn so với bình thường.

“Tối nay lại nhờ cậu.” Cô Kiến Hoa mỉm cười nói. Bốn mươi tuổi, kì lạ là chưa lưu lại dấu vết gì trên mặt anh, vẫn cứ nho nhã hướng nội như vậy.

“Không thành vấn đề.”

“Kiến Hoa, danh sách khách, anh đã xác nhận lại chưa?” Giọng nói êm ái truyền đến, tôi cùng Cô Kiến Hoa quay đầu, ngọn đèn làm nổi bật lên, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của người phụ nữ.

“Tôi đang nghĩ là ai, hóa ra là Ngụy Dương tới rồi.” Việt Y Na nhìn tôi, cười dịu dàng.

“Chị Y Na.” Tôi hạ giọng chào.

“Đều vào cả thôi, dạ tiệc tám giờ bắt đầu, cứ từ từ nhé.” Việt Y Na một tay nín tôi, một tay nín Cô Kiến Hoa, hướng vào trong biệt thự.

Ngón tay nho nhỏ, khoát lên khuỷu tay, nhẹ như lông vũ.

Lòng không biết vì sao, trở nên êm ả vô cùng.

Tôi nghĩ về hôn lễ ngày ấy, chị mặc áo cưới trắng tinh ở trong gió như thiên sứ, cùng anh một thân lễ phục đen, chiếu rọi lẫn nhau, như trời và đất.

Lòng tôi có lẽ có chút đổ kị xấu xí, nhưng tôi lại chưa từng hận chị, ngược lại còn cảm kích chị, hy vọng chị có thể khiến Cô Kiến Hoa hạnh phúc.

Tiến vào biệt thự, bọn tôi trước tiên xem xét các cửa ra vào một lần, xác nhận thiết bị giám sát vận hành không sai sót, sau đó mới phân biệt khách khứa qua ảnh chụp- việc này thì nhóm đi trước đã làm rất tốt, hiện giờ chính là phân biệt khách lại. Khi quần gia từ trong kết sắt lấy ra châu báu đắt tiền để bán hàng từ thiện đêm nay, tôi cùng Ngân Hồ ở cạnh trông coi, bọn Nhạc Gia ở bên ngoài, thấy bất thường là lập tức báo ngay.

Tám giờ đúng, khách khứa an vị, đều là người có tên tuổi trong giới kinh doanh, đại gia quan chức, cũng không hề ít các ngôi sao người mẫu xinh đẹp, nhất thời ánh sáng cũng rực rỡ hơn, long trọng dị thường.

Bọn tôi phân tán bốn phía, lẩn sau rèm, vừa chú ý động tĩnh bán đấu giá trên bục, vừa dò xét phục vụ. Tối khi kết thúc, đều vô cùng thuận lợi.

Quả thực, nếu tôi là kẻ trộm, vô luận công khai cướp giật hay ngấm chôm chĩa, cũng sẽ không đến dạ tiệc phóng viên bu đây, tiếp xúc với quá nhiều ánh sáng thế này, thà đi cướp ngân hàng còn hơn.

Bán hàng từ thiện trong một tiếng đã kết thúc, bắt đầu vũ hội nhỏ.

Bên ngoài có tiệc đứng ngon lành, có ban nhạc thịnh hành giúp vui, người trẻ tha hồ mà vui chơi quên trời đất. Bồi bạn đi tới đi lui, không khí thân thiện nhẹ nhàng.

Tôi tuần tra hành lang cuối cùng, định nếu không bắt thường, sẽ thu quân về. Đi tới bancông tầng hai, đột nhiên, chỉ thấy bóng đen chợt lóe, từ phía tây cửa sổ nhảy xuống.

“Đứng lại!” Tôi nhảy theo, sau mấy bước, đã đuổi kịp phía sau.

Tay phải chụp lấy, bả vai hấn lắc, muốn hất tôi ra. Đáng tiếc người nặng, động tác vụng về, sao là đối thủ tôi được?

Tôi lập tức đổi thế nắm tay, tay phải như móng chim ưng quắp, túm lấy bả vai hấn, sau đó tay trái vòng một vòng, liền khiến cánh tay trái hấn quặp sau lưng, giữ chắc...

“Đau...” Hấn rên rỉ.

“Ai?” Tôi lạnh lùng nói, không khách khí kéo hấn lên, áp vào tường, đồng thời ngón tay cũng bóp mạnh yết hầu hấn...

“Anh, là em.”

Ngọn đèn cùng giọng hấn vang lên, tôi neho mắt, đợi khi đã quen với ánh sáng, thấy rõ khuôn mặt trước mắt, không khỏi ngây người.

Bốn năm dài đằng đẵng, cô đọng lại trong một giây.

Cậu khi còn thiếu niên, đã rõ ràng góc cạnh, tuổi trẻ bừng bình; cậu hiện giờ, hình dáng càng thêm đẹp đẽ thâm thúy, tuấn mỹ phi phạm.

Mũi cậu cao thẳng hơn người bình thường, mắt to lại sâu, khiến khuôn mặt kia nhìn qua cực kì ba chiều. Môi hơi mỏng, phác họa một đường cong không gò bó, khi thở ra, tự nhiên tạo một sự gợi cảm vô hình. Đôi mắt cậu rất khó đoán, thậm chí dưới ngọn đèn chan chứa, lại sâu xa đen láy, giống như một hồ nước không đáy.

“Việt Triển Bằng?” Giống như cảnh tỉnh, tôi cơ hồ không thể tin vào hai mắt mình nữa.

Tuyệt đối không ngờ, lại là cậu ta!

Thật sự rất khiếp sợ, tay kim không được mà buông ra, cậu ta ho khan khẽ vuốt yết hầu, nghiêng đầu đối diện ánh mắt tôi, mang theo chút ánh sáng lấp lánh không nói lên lời.

“Anh, bốn năm không gặp, anh vẫn giống như trước. Lạnh lùng quyết đoán, ra tay không chút lưu tình.” Cậu ta mỉm cười. Đây là nụ cười của người đã trưởng thành- khách sáo, nho nhã lễ độ, lại mang một tia xa cách, nào còn một chút bóng dáng cậu nhóc ngây ngô kiêu ngạo nữa đâu?

“Tôi không biết là cậu...” Tôi lẩm bẩm nói, nhưng không biết nói gì.

Người trước mắt, khiến tôi cảm giác vô cùng xa lạ.

Cậu ta thay đổi, hoàn toàn thay đổi.

Kì thật diện mạo hoàn hảo, có thể thấy rõ, nhưng khí chất, lại khác trước kia một trời một vực, tất cả đều thay đổi!

Cậu ta ngày xưa, đơn giản, ngạo mạn mà bảo thủ, tất cả cảm xúc, đều hiện rõ trên mặt; cậu ta hiện tại, lại là một người đàn ông trưởng thành mà tôi không thể liếc mắt một cái là rõ được, ngay cả nụ cười thần nhiên, cũng đã kiềm lại, trộn lẫn một chút sắc bén vô hình.

Bỗng nhiên phát hiện, cậu nhóc đơn giản kiêu ngạo bốn năm trước, đã vĩnh viễn bỏ tôi mà đi.

Trong một giây, trong lòng không biết là tiếc nuối hay là hoài niệm.

“Tiểu Bằng, em sao lại về?” Tiếng kêu kinh ngạc truyền đến, Việt Y Na hiện ra trong tầm mắt bọn tôi, chị hiển nhiên còn khiếp sợ hơn tôi, “Về lúc nào? Em không phải đang ở Châu Âu sao? Như thế nào về cũng không nói cho bọn chị biết một câu?”

“Hôm qua về, xử lý chút chuyện làm ăn. Vừa này ở biệt thự, đã bị anh Ngụy thiếu chút nữa bắt làm kẻ trộm rồi.” Việt Triển Bằng cười liếc tôi một cái, cúi người hôn lên má chị. Cậu ta nói chuyện chín chắn, cử chỉ tao nhã, hoàn mỹ đến độ người khác không rét mà run.

“Hôm qua về? Vậy mà không gọi cho chị, em ấy, càng ngày càng quá đáng.” Việt Y Na bắt mẫn gõ đầu cậu ta.

“Thực xin lỗi, chị, em bận nhiều việc quá, kiếm không ra thời gian rảnh.”

Thế giới rất nhỏ, hở ra là gặp được nhau.

Bốn năm qua, loáng thoáng nghe tin Việt Triển Bằng: cậu ta như thoát thai hoán cốt, từ một tên thất nghiệp không học vấn, cả ngày vênh râu ăn chơi trác táng, đã khiến người khác phải mở rộng tầm mắt khi đạt được thành tích xuất sắc nhất, tốt nghiệp đại học kinh tế hàng đầu; dường như cậu ta sau khi tốt nghiệp đã tiếp nhận công việc kinh doanh của gia tộc, bắt đầu cuộc sống “Người chơi đu”... Tập đoàn Việt thị mặc dù ở Mỹ là chủ yếu, nhưng vài năm gần đây càng ngày càng lớn mạnh, đủ thấy cậu ta bận rộn bộn bề thế nào. Nghe nói cậu ta tuy còn ít tuổi, nhưng thành tích nổi bật, được sự tán thành của thành viên hội đồng quản trị.

Lúc ấy nghe qua, tôi chỉ cười trừ, trong lòng cũng không nhớ gì.

“Được rồi, chị không so đo với em. Nhưng mà, nếu đã về, thì theo chị đi xã giao chút, không được trốn nữa.” Việt Y Na không để cậu ta thanh minh mà lôi đi.

“Ôi cha ôi cha, thực không thể tin được.” Nhạc Gia dụi mắt, lại sờ sờ cằm.

“Em không gặp quỷ đó chứ?” Tiểu Kinh mở lớn miệng, nhìn chằm chằm.

“Thật sự là sủng bắn chim lên đời đại bác nha, ngày xưa ông vua con, thoát cái biến hình, trở thành bạch mã hoàng tử tuần mỹ tao nhã ngày hôm nay. Bạn xem, vô luận là ánh mắt nam hay nữ gì, đều để hết lên người cậu ta, ngang với đại minh tinh trên sân khấu ấy.” Nhạc Gia đứng bên bàn tiệc, cầm ba ly rượu, một ly cho mình, hai ly kia cho Tiểu Kinh cùng Ngân Hồ.

“Đúng vậy, không ngờ tiểu thiếu gia năm đó mới đến cầm anh Ngụy, giờ đã cao ngang anh Ngụy rồi.” Tiểu Kinh không chút khách sáo nhận ly rượu, “Em nhất định phải hỏi cậu ấy rốt cuộc ăn thân được gì, hay là do sức mạnh của thịt bò Mỹ?”

“Em nói xem, tiểu tử này còn nhớ chuyện năm đó cậu ta chết mê chết mệt Ngụy Dương không?” Nhạc Gia quay đầu hỏi Tiểu Kinh.

“Nhìn như kia, không giống lắm. Cậu ấy rõ ràng ôm toàn người đẹp xinh xắn bậc nhất, khiêu vũ vui vẻ còn gì.”

“Dù sao tuổi trẻ cũng phù phiếm, thích là yêu ngay, xì hơi một cái là đã quên tiết.”

“Này, hai người các cậu, còn đang làm nhiệm vụ, lại ăn uống tiệc tùng, tám đến nước bọt văng tá lả, có biết là quá đáng lắm không?” Tôi lườm hai người bọn họ.

“Ngụy Dương, cứ thoải mái đi, giờ sao có kẻ trộm chứ.” Nhạc Gia phất tay, đưa cho tôi ly rượu, “Nào nếm đi, Whisky Scotland chính gốc đây.”

Tôi thở dài, nhận lấy nhấp một ngụm, hương vị quả nhiên không tồi.

“Tớ nói này, bạn không thấy Việt đại thiếu gia có thay đổi gì à?” Nhạc Gia đung đung tay tôi.

“Nói nhảm, bốn năm, lợn nãi cũng con đàn cháu đống rồi, sao có thể không thay đổi?” Tôi mí mắt cũng không nâng lên mà nói.

“Tớ đã nói trước rồi, cậu ấy có tiềm lực khiến người khác kinh ngạc, giờ xem ra, con mắt tinh tường của tớ quả nhiên không tồi.” Nhạc Gia tự mãn nói.

“Nhưng nói không chừng Việt thiếu gia lại là gổi thêu hoa rách bết thì sao?” Tiểu Kinh nói.

“Có tiền, có sắc, có dáng lại có phong độ, như thế nào là gổi thêu hoa được?” Nhạc Gia xì cậu ta một hồi, chảy nước miếng nói: “Đáng tiếc, nếu không sớm biết cậu ấy, không thấy quá tội lỗi thì tớ sẽ trâu già gặm cỏ non ngay, hiện giờ chàng đẹp giai thấy vừa mắt không nhiều đâu.”

Dưới ánh nhìn của mọi người, Việt Triển Bằng ôm bạn nhảy xinh đẹp, khiêu vũ không nhanh không chậm, tư thế tự nhiên, như nước chảy mây trôi. Không biết cậu ta nói gì với bạn nhảy, khiến cô cười duyên, trong mắt lộ vẻ thù mị.

Tuần nam mỹ nữ, tổ hợp vô cùng đẹp mắt.

Tôi không khỏi cảm thấy vui mừng, nói thế nào nhỉ, có loại cảm giác “Con trai của ta đã trưởng thành”. Tuy tôi không phải người thân cậu ta, nhưng nhìn nhóc con hư hỏng ngày xưa đã thành một người đàn ông có thể một mình đảm đương mọi chuyện, trong lòng vẫn rất cao hứng.

Huống hồ, quan trọng nhất là cậu ta không có biến thành gay!

Xoa xoa bụng, tôi cuối cùng cũng thoải mái mà thở ra.

“Được rồi, kết thúc công việc.” Dem mấy chén whisky trên bàn còn sót lại quét sạch, tôi vỗ vỗ tay, ý bảo thu quân.

“Anh, chờ một chút!” Cánh tay bị níu lại, quay đầu, khuôn mặt Việt Triển Bằng anh khí bức người gần trong gang tấc.

“Có việc gì?”

“Lâu không gặp, em muốn trò chuyện cùng anh.”

“Mới có bốn năm thôi, tôi vẫn thế mà.” Tôi thoát khỏi tay cậu ta, “Đêm khuya rồi, tôi phải về nghỉ, cậu cũng đi ngủ sớm đi.”

“Thế mai thì sao?” Cậu ta theo sát, vẻ mặt vẫn trầm ổn, cũng không gấp gáp.

“Tôi không rảnh.” Tôi quả quyết cự tuyệt, theo bản năng chính là không muốn có quan hệ gì với cậu ta.”

“Là chuyện làm ăn.”

“Hử? Được, mấy giờ?”

Tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì không làm gì được. Gần đây công ty vào không bằng ra, giả bộ cao quý, chỉ sợ ngày mai tôi phải ăn không khí mất.

“Mười giờ.”

“Được, không thành vấn đề. Văn phòng vẫn ở chỗ cũ, cậu tìm được chứ?”

“Đương nhiên, em quên sao được.”

Cậu ta cong khóe môi, rõ ràng đang cười, lại lộ ra một cơn lạnh khó hiểu. Tôi kim lòng không được mà run lên, có chút không dám nhìn thẳng vào mắt cậu ta.

“Gặp sau.” Tôi ra vẻ thoải mái mà khóat tay.

“Gặp sau, anh Ngụy.”

Nghe giọng cậu ta, tôi chân như bôi mỡ, chuồn thật nhanh.

“Bảo vệ đặc biệt Tứ Hải”, mười giờ sáng.

“Sự an toàn của cậu bị người ta uy hiếp?”

“Đúng, đây đúng là nguyên nhân em đến tìm anh Ngụy.” Việt Triển Bằng mỉm cười, tay khê nâng, trợ lý liền đưa ra một phong bì trắng.

Hai vị trợ lý bên cạnh cậu ta, đều nói năng thận trọng, vẻ mặt thông minh tháo vát, đối với cậu ta rất cung kính. Ngoài văn phòng, còn có năm vị vóc người vạm vỡ đeo kính đen, vừa nhìn là biết ngay không phải lính đặc chủng xuất ngũ, mà là nhân viên cũ của CIA, nghiêm ngặt cảnh giới, hơi phô trương, như Thái thượng hoàng đi tuần vậy.

Tôi không khỏi nhớ về bốn năm trước, bộ dạng cậu ta khi bị tôi đánh, khoe mắt giật một chút.

Được rồi, phải thừa nhận, người trước mắt này, cùng Việt Triển Bằng tôi quen, sớm đã bất đồng. Mặc kệ thế nào, cậu ta là con trai độc nhất của gia tộc Việt thị giàu có vô cùng, là Tổng giám đốc tập đoàn Việt thị, tuổi trẻ đầy triển vọng, nắm giữ việc kinh doanh vô cùng lớn, tài sản sở hữu hàng trăm triệu. Cậu ta nếu bị uy hiếp tính mạng, cũng không kì lạ.

Mở phong bì, bên trong trống không, trừ một đầu đạn hợp kim đồng làm bằng tay, con người của tôi hơi co lại.

Đây cũng không phải đầu đạn bình thường, mà là đầu đạn được thiết kế trang bị cho súng trường bắn tỉa tầm xa, mức sát thương cao nhất có thể đạt đến 150mét, lực sát thương cực lớn!

“Cậu gần đây đắc tội với ai?” Tôi giận tím mặt, đây không phải chuyện đùa đâu”

“Việc buôn bán, sao có thể không đắc tội với ai?” Cậu ta cười nhạt như gió, tôi bực lên đến não, hận không thể tát một cái xóa sạch nụ cười miễn cưỡng giả dối của cậu ta.

“Thế có mục tiêu khả nghi nào không?” Tôi lần nữa nhắc nhở mình, cậu ta không còn là cậu nhóc ngạo mạn bốn năm trước, quân tử dùng mõ chứ không dùng tay.

“Hoàn toàn không có.” Việt Triển Bằng không chút lúng túng mà phủ định, sau đó, mỉm cười nhìn tôi, “Cho nên, em rất cần anh Ngụy bảo vệ bên cạnh.” Cậu ta đặc biệt nhấn mạnh bốn chữ cuối.

“Tôi đề nghị cậu đi báo án, tìm sự che chở từ cảnh sát ấy.”

“Cảnh sát nếu dùng được, em làm sao phải nhận sự uy hiếp này?”

“Bên cạnh cậu còn có năm vệ sĩ, tham quá nhai không hết đâu.”

“Cho dù năm mươi người, cũng sao bằng một anh Ngụy?”

“Tôi đề cử vệ sĩ đặc biệt ưu tú nhất công ty- Ngân Hồ. Tối qua cậu gặp cậu ấy rồi đó, thân thủ cậu ta bất phàm, thái độ đáng tin cậy, nhất định có thể bảo vệ cậu chu toàn.”

“Em chỉ tin mỗi anh.”

“Tôi không làm vệ sĩ riêng.”

“Em không ngại làm trường hợp đầu tiên đâu.”

“Trên đời này vệ sĩ riêng đâu có hiếm, sao cứ phải là tôi?” Trán tôi hơi nổi gân xanh.

“Anh Ngụy, bốn năm trước anh cùng em ở chung một tháng, sớm chiều bên nhau, chẳng lẽ anh thật sự nhẫn tâm, nhìn thảm trạng em bị người ta tương cho một phát súng tung tóe máu sao?”

Điêu!

Bị đâm một phát vào ngực, tôi nhất thời nói không nên lời, trừng mắt nhìn cậu ta nửa ngày, mới cắn răng nói: “Muốn tôi làm vệ sĩ riêng, đắt lắm đó!”

Việt Triển Bằng cong môi, lại lộ ra nụ cười tươi kẻo khác không ưa nổi, đưa tay ra hiệu, trợ lý liền đưa ra một chi phiếu trắng, rồng bay phượng múa mà ký tên vào.

“Con số trên này, tùy anh Ngụy điền vào.” Cậu ta cười, đưa chi phiếu cho tôi.

Xem như cậu lợi hại!

Tôi nhận lấy, cũng không thèm nhìn, cho vào ví ngay. Sau đó đứng lên cười gượng “Đã nhận!”

10. Chương 10

Như vậy, tôi bắt đầu cùng Việt Triển Bằng “kiếp ở chung”, không, là kiếp bảo vệ.

Ngày đầu tiên giống như ác mộng.

“Việt Triển Bằng, cậu bắt tôi một ngày hai mươi bốn tiếng leo đèo đi theo sau mông cậu tôi chịu được, nhưng đ*o mẹ, vì cái gì ngay cả khi cậu tắm cũng phải theo?”

Gương phòng tắm to như vậy, phản chiếu sắc mặt cực kì khó coi của tôi.

Thật bất ngờ, Việt Triển Bằng không ở lại biệt thự Việt thị thanh nhã kia, mà ở khu nhà trên mảnh đất do tập đoàn Việt thị tự khai phá, vị trí tốt nhất giữa trung tâm, toàn bộ vì cậu ta mà cải tạo lại thành nhà riêng.

Tôi vốn tưởng trang hoàng bên trong căn nhà sẽ đầy bảo vật, hết sức xa hoa, nhưng thực tế lại không như ý nghĩ. Không có chút xa hoa, ngược lại bầu không còn rất đơn giản và thiết thực, khá hiện đại và thực dụng. Trong nhà có phòng làm việc, phòng tập thể thao, rạp chiếu phim gia đình, đủ các thiết bị, thậm chí còn có một bể bơi lộ thiên cùng vườn hoa loại nhỏ.

Ánh mặt trời rực rỡ, phản chiếu lên những đóa hoa xanh, tôn thêm cho nền trời xanh mây trắng. Người khác sẽ hoàn toàn không tưởng tượng nổi, ở giữa rừng cốt thép, lại có ốc đảo đẹp mắt vừa ý như này.

“Sao? Nếu không đi theo, vạn nhất kẻ bắt cóc phá cửa sổ phòng tắm đột nhập vào, không phải nguy hiểm sao?”

“Cậu ở tận tầng hai tám, cho dù hấn có mọc cánh cũng không có khả năng vượt nóc bằng tường!” Tôi nhin không được mà nổi gân xanh.

“Ai, anh à, anh một chút cũng không quan tâm đến sự sống chết của em.” Việt Triển Bằng giọng ai oán, trong đôi mắt đen lay láy, sóng nước yếu ớt lay động.

“Vâng, tôi ngay từ đầu nên để cậu tự sinh tự diệt.” Tôi không khỏi nổi trận lôi đình.

Vệ sĩ riêng cũng không phải người hầu, không nói đến trách nhiệm nhiều, chủ yếu là không có tự do, giống như cún bị buộc lại, chủ nhân kêu đông thì qua đông, kêu tây thì qua tây. Tôi ghét nhất ràng buộc, nếu không vì “nghiệt duyên” bốn năm trước, gặp phải vị thiếu gia tùy hứng này, thì cho dù cậu ta có ngồi trên núi vàng, tôi cũng không quan tâm.

Ai, thật sự là lọt vào ổ chứa... A không, lọt vào động cướp biển chứ.

“Em nói đùa thôi, anh đừng giận.” Việt Triển Bằng nhẹ nhàng nói.

Ra tay cũng không đánh người đang cười, cậu ta đích xác là gian thương không mất lòng ai bao giờ, tôi mặc dù khó chịu nhưng lại khó dứt ra.

“Anh, cứ thoải mái đi, sau này anh với em một ngày hai mươi bốn tiếng sớm chiều đối diện nhau đó.”

Lòng tôi tâm tình càng kém, tiểu tử này ngược lại tâm tình càng tốt. Chỉ thấy cậu ta cười hì hì xả nước ấm vào bồn, bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng...

“Vậy cậu đi nặng, chẳng lẽ cũng muốn tôi đi theo ngồi chồm hổm cạnh bồn cầu ấy hả?” Tôi xanh mặt hỏi.

“Anh, anh thô quá đi, trước kia rõ ràng còn giáo dục em phải lễ phép khiêm nhường, tôn trọng người khác.”

“Vì trước kia cậu là kẻ tùy hứng làm bậy hai đời!”

“Thế giờ?”

Việt Triển Bằng ngón tay vừa lướt, khuy áo bung dần, lộ ra khuôn ngực rộng trần trụi. Quả nhiên là đại thiếu gia được nuông chiều từ bé, da thịt như tơ lụa, dưới ánh mặt trời lấp lánh màu mật ong, sáng bóng đến khó tin.

“Trong mắt anh em vẫn là thằng nhóc con chẳng đáng nhìn sao?” Cậu ta từng bước tới gần, tôi kì lòng không được lui về sau, mũi chạm vào bề mặt bồn rửa bằng đá cẩm thạch lạnh như băng.

Nói rất khẽ, như gió nhẹ thoảng lên má, hơi thở nhẹ nhàng mát mẻ lại êm dịu, trộn lẫn khí thể bức người. Tôi giống như sói hoang đụng phải thợ săn, nháy mắt dựng hết lông tóc.

Không biết khi nào, cậu ta đã nhổ giò cao bằng tôi, vóc người hoàn toàn là đàn ông trưởng thành. Địch xác, không thể dùng ánh mắt đối với “nhóc con” cho cậu ta được.

“Cậu làm gì?”

Cậu ta đột nhiên cúi lại gần, chớp mũi cách tôi gang tấc. Khuôn mặt tuần mỹ không kiềm chế nổi, nhìn xa đã như bức tranh tinh xảo, nhìn gần, lại càng là kiệt tác của trời xanh khiến kẻ khác kinh ngạc.

“Lấy muối tắm...”

Cậu ta chậm rãi nhếch môi, phóng điện lung tung. Bàn tay hướng phía sau tôi, tư thế cơ hồ như muốn ôm gọn lấy tôi, từ từ, lấy muối tắm trên bồn rửa mặt.

Môi tôi cơ hồ chạm vào bờ vai trần của cậu ta, mũi như ngửi được mùi da thịt chỉ có ở nam giới, khoe mắt không khỏi giật giật.

Không đợi tôi tức giận, cậu ta nhanh chóng thối lui, đến chỗ an toàn, trộm cười nói: “Anh, mệt cả ngày rồi, anh không tắm một cái đi thôi? Em không ngại ngâm mình cùng anh đâu.”

Tôi nhìn thoáng qua bồn tắm bung xòe đầy cánh hoa hồng đỏ tươi, trong lòng sợ đến buồn nôn, “Đa tạ, muốn ngâm thì tự cậu ngâm là đủ rồi.”

“Em không khách sáo đâu đó.”

Cậu ta lộ ra chiếc răng khểnh trắng tinh, cứ nhiên tự tay cởi quần. Không đợi vị thiếu gia ưa lộ hàng này đem chính mình lột sạch bách, tôi bước một bước lớn, cơ hồ lấy tư thế chặt vật nhất, “trốn” khỏi phòng tắm.

Hiệp thứ nhất, tôi kết thúc thảm bại.

Tiểu tử này là cố ý phải không?

Việt Triển Bằng tắm xong, thân trên cứng cáp trần trụi, bắp đùi thon thả, chỉ dùng khăn tắm quây quanh bộ phận trọng yếu.

“Này, cậu có thói khoe hàng à?” Tôi ôm ngực nhú mào nhìn cậu ta.

“Hả? Lúc trước đi ngủ không mặc quần áo là ai ta?” Cậu ta lộ vẻ kinh ngạc, “Nguyên nhân chính là vì hình ảnh nhìn thấy khi ấy in sâu quá, mới khiến em từ đó về sau không câu nệ tiểu tiết nữa. Cho dù em có ưa khoe hàng, cũng do anh gây ra.”

“VIỆT.TRIỂN.BẰNG!” Tôi hung hăng cắn răng. Tiểu tử này nhất định cố ý!

“Anh, tối anh ngủ đâu?” Cậu ta vô tội hỏi.

“Sát vách.”

“Xa như vậy? Vạn nhất có người muốn hại em, anh có thể chạy tới kịp không?” Cậu ta kinh hô.

“Vậy cậu muốn gần như nào?” Tôi liếc cậu ta.

Cậu ta bò lên cái giường to có thể chứa đủ ba, bốn người lớn, vén chăn, ngọn đèn dịu dàng như ánh trăng tỏa khắp trên làn da ong mật của cậu ta, một vẻ phong tình tảo hôn, nơi rắn chắc giữa bụng như ẩn như hiện, còn chết người hơn là nơi âm u dưới háng kia...

“Anh, anh không biết là phải ở bên cạnh mới bảo vệ em được sao? Em không ngại cùng anh chen nhau trên giường đâu.” Cậu ta cười như ác ma.

“Nhưng tôi rất dễ ỷ! Ngủ ngon!” Tôi mở cửa, “rầm” phát sập mạnh cửa, rút cuộc đoạn tuyệt với tiểu tử này, đổi lấy được một chút thanh tĩnh.

Đầu hơi hơi đau...

Mười năm đông, mười năm tây, tôi nằm mơ cũng không ngờ lại có một ngày không biết làm gì với thằng nhóc ấy.

Cũng may tôi với cậu ta chỉ là quan hệ làm thuê, một khi sự tình giải quyết xong, tôi sẽ lập tức cách xa cậu ta, tốt nhất là không gặp lại!

Sớm hôm sau, tôi tỉnh lại trong mùi hương mê người.

“Ừc...” Bụng đói kêu lên kháng nghị, tôi vẽ mặt dờ dẩn đứng lên, theo mùi hương mơ mơ màng màng lò dò vào bếp.

“Anh, anh tỉnh rồi.” Nghênh đón tôi, là khuôn mặt tươi cười còn sáng hơn cả mặt trời.

Ai đó đang đeo tạp dề, đeo cái bao tay thật dày, lấy bánh tảo hương ngào ngạt từ trong lò nướng ra... Trên bàn ăn, đầy chát một đồng hồ ăn, thịt hun khói trứng rán bánh mì cái gì cũng có, giống như Mãn Hán toàn tịch* vậy.

A, này nhất định là mộng, là một cơn ác mộng!

Tôi tự thôi miên, định trở về phòng ngủ tiếp, chờ sau khi tỉnh lại, hình ảnh khiến người ta phát run này sẽ tự động biến mất.

“Anh, khỏe mắt anh hơi bẩn, để em giúp anh.” Việt Triển Bằng nắm tay tôi, đưa vào phòng tắm.

Nếu tôi có nhược điểm trí mạng gì, thì đó là lúc mới tỉnh dậy. Tôi dễ bực mình khi rời giường, có khả năng suy nghĩ 0, độ nhanh nhẹn 0, lực phản ứng 0, lực công kích -10, lúc này nếu có ai muốn gây khó dễ, tất vô cùng thuận lợi.

“Nào, nhắm mắt lại.”

Giọng nói dịu dàng bên tai, sức hút mạnh, có ma lực thôi miên.

Tôi càng thêm buồn ngủ, yếu ớt tựa vào bồn rửa, thất lưng tựa hồ bị một con rắn quấn chắc, mi mắt cảm thụ được đầu ngón tay cẩn thận chạm vào... Sau đó khăn lông ướt âm ẩm, khẽ vuốt hai má, thay tôi lau rửa...

“Anh, tóc anh dài nhỉ? Tóc ngắn dĩ nhiên rất tuần tú, tóc dài lại càng mê người.” Ngón tay thon dài, ở trên tóc tôi lưỡng lự, nhẹ nhàng lay động những sợi tóc, cảm giác thật thoải mái.

“Anh, anh có râu này, em cạo hộ anh.”

Cằm hơi bị nâng lên, chất lỏng mát lạnh khẽ quét, sau đó có cái gì đó, di chuyển trên cằm... Động tác thực nhẹ rất nhẹ, cơ hồ không cảm giác...

Tôi hé mắt, khuôn mặt người con trai đập vào tầm nhìn, vẻ ngưng thần nín thở đó, giống như đang làm một chuyện quan trọng. Nhận thấy ánh mắt tôi, cậu ta hơi nhướn mắt mỉm cười, động tác trên tay không dừng lại.

Khoảng cách gần quá!

Một tay cậu ta nhẹ giữ cằm tôi, tay kia cầm dao cạo râu, cách nhau trong gang tấc. Đôi chân thon thả khẽ nhếch, bao trọn cơ thể tôi trong đó. Bên dưới của tôi, cơ hồ dán lại với cậu ta, như có như không mà cọ xát lẫn nhau, sức nóng giữa hai chân cả hai rất cao, từng đợt từng đợt...

Khoảng cách gần quá, dĩ nhiên sẽ vượt quá giới hạn!

“Này!” Tôi bỗng nhiên bừng tỉnh, theo bản năng đẩy mạnh, đồng thời cảm truyền đến một cơn đau xé...

“A, rách rồi.” Việt Triển Bằng luống cuống tay chân lấy band-aid, đang muốn thay tôi dán, lại bị tôi gạt ra, tạo phạm vi an toàn.

“Tôi tự làm.” Tôi soi gương lau vết máu trên cằm, đem band-aid dán lên. Nhìn bản thân qua gương, có vài phần buồn cười, nhưng tâm tình chả thoải mái chút nào.

“Anh, thực xin lỗi.” Việt Triển Bằng như làm sai, bắt an nhìn tôi.

“Cậu là người chịu giám hộ, tôi là vệ sĩ, loại chuyện này, về sau đừng làm nữa.” Tôi nghiêm mặt, không chút thay đổi lạnh lùng nói với cậu ta.

“Chúng ta chỉ là loại quan hệ như vậy?” Cậu ta hiện vẻ chua xót.

“Bằng không còn có thể là gì? Đừng kiểm lý do để tôi từ chức.” Tôi cảnh cáo.

“Được, em biết rồi.” Cậu ta cười khổ, lui từng bước về sau, rồi đi ra ngoài, bóng dáng như có vài phần cô đơn.

Tôi cũng không tự mình đa tình, nhưng ở chung mới có một ngày, đã ý thức được nguy cơ.

Hình ảnh cơ hồ đã quên lãng, khiến kẻ khác lo lắng từng việc một hiện lên: ánh mắt cậu ta bốn năm trước chăm chú nhìn tôi, cảnh hôn trộm tôi, câu tuyên bố đầy khí phách trong văn phòng, rồi...

Chết tiệt!

Tôi thiếu chút nữa đã quên, thằng nhóc vua con ngang ngạnh này, đã từng cưỡng hôn tôi!

Khi đó, xúc cảm nóng rực trên môi, qua một hồi lâu mới tan...

Rất nhiều, quá khứ giữa tôi và cậu ta, tuy tôi cố quên đi, nhưng không có nghĩa nó không tồn tại. Vốn tưởng Việt Triển Bằng cũng giống tôi, đem hết thảy coi như là một tập phim không ra gì, nhưng hiện tại xem ra đều không đơn giản như tôi nghĩ.

Càng nghĩ đầu càng đau, xoa xoa miệng vết thương, tôi chỉ có thể âm thầm cảnh giác, nếu cậu ta lại vượt qua Lôi Trì*, đó là lúc quan hệ thuê mướn kết thúc.

Nhoáng cái đã vài ngày sau, đầu mới nguy hiểm vẫn bình thản.

Với tình huống ta ngoài sáng địch trong tối, Việt Triển Bằng tốt nhất nên ru rú trong nhà, tận lực giảm thiểu nguy hiểm khi xuất hiện nơi công cộng. Nhưng dù sao cậu ta cũng là trụ cột của tập đoàn Việt thị, công ty không thể không có cậu ta trấn thủ, vì thế, ngày nào cũng xuôi ngược, tôi đành cũng các vệ sĩ khác liên tục cảnh giới.

Nhưng mà, việc cảnh giới liên tục lại không có chút bất thường nào xảy ra. Kể dùng đầu đạn đe dọa, giống như bốc hơi, cho dù tôi dùng trực giác đã thú, cũng không nghĩ thấy nguy hiểm gì quanh Việt Triển Bằng. Mà cậu ta bất kể là ai cũng đều thoải mái, trò chuyện vui vẻ, lúc nào nên tham dự thì sẽ tham dự, lúc nào nên giải trí thì sẽ giải trí, căn bản coi sự uy hiếp kia như không.

Cái gì gọi là hoàng đế chưa vội thái giám đã lo, chính là tình trạng của tôi với cậu ta bây giờ.

“Việt Triển Bằng, nếu cậu còn muốn giữ lại cái mạng quèn, sẽ không phải vì hứng thú nhất thời mà đột nhiên đến sân bay quốc tế đông đúc chứ.” Nghe được quyết định từ miệng cậu ta, tôi không khỏi nổi trận lôi đình.

“Không được, em đã hẹn đi đón người ta rồi, không thể thất tín.” Cậu ta đẩy ghế đứng lên, cài áo vest, còn đứng trước gương, chải sơ mái tóc.

“Với ai?” Nhìn như này, người cậu ta đón, tất là nhân vật quan trọng.

“Tối rồi anh sẽ biết.” Cậu ta mỉm cười, sải bước hướng ra ngoài.

“Cậu ấy, rốt cuộc có ý thức được mình là người được bảo vệ không?” Tôi khẽ cắn môi, không thể không theo sau.

“Đương nhiên có chứ, em với anh Ngụy tin tưởng trăm phần trăm đó.”

“Cậu dù sao cũng không phải là thần, đừng tưởng cứ có tôi thì mọi sự đều Ok.”

“Anh, anh thật sự lo lắng cho em đến vậy à?” Cậu ta đôi mắt sáng quắc nhìn tôi, tôi thực hận không thể ngay tại chỗ đập nát cái sọ bướng của cậu ta.

“Việt.Triển.Bằng!”

“Được rồi được rồi, anh đừng nóng. Lần này coi như ngoại lệ đi, lần sau em sẽ nghe lời, được không?” Cậu ta chơi xấu cầu xin, tôi đau đầu lại không có cách gì, chỉ có thể mặc cậu ta giở trò.

Đến bãi đỗ xe ngầm, tôi cùng cậu ta ngồi chung một chiếc Ferrari. Vài năm nay, tiểu tử này dù không hề đua xe, sở thích lại không mất. Cửa kính xe thay toàn bộ bằng thủy tinh chống đạn, vì tôi lái, nên cậu ta ngồi ghế bên, dọc đường đi, bâng quơ nói chuyện với nhau vài câu. Không khí giữa chúng tôi lúc đó, trước sau tương kính như tân.

Có lẽ cảnh báo có hiệu lực, từ sau ngày đó, Việt Triển Bằng đối với tôi rất quy củ, buổi sáng không thừa dịp tôi huyết áp thấp mà làm cử chỉ mờ ám, rốt cuộc có vài phần tự giác của người được bảo vệ, tôi không khỏi âm thầm thả lỏng.

“Phi Phi...”

“Bằng Bằng...”

Một cô gái tươi trẻ đẩy xe hành lý từ cửa quốc tế đi ra, hướng Việt Triển Bằng mà bay đến. Cô mặc một chân váy bó mê người, áo dệt kim hở cổ trễ ngực màu tàn, lộ ra một khoảng da thịt trắng nõn, trên cổ leng ca leng keng không ít trang sức lóa mắt, khuôn mặt xinh đẹp khả ái, là một cô gái theo trào lưu thời thượng.

“Nhớ mún chết.” Cô ôm cổ Việt Triển Bằng, nhún người nhảy lên, hai chân quắp lên eo cậu ta, như gấu koala ôm chặt cứng.

Trước công chúng, không ngại tầm mắt của người khác, có lẽ là do thói quen.

“Anh cũng nhớ em.” Việt Triển Bằng cười ôm cô, đề phòng cô tuột, “Nặng vậy, béo lên à?”

“Đi chết đi!” Cô một chưởng tát vào mệ cậu ta.

Tôi ho khê, vì động tác kia rất mạnh, cái váy mê người ngắn đến không thể ngắn hơn nữa, đã phơi phới tốc hết lên.

“Ậy Ậy, cái anh dễ nhìn này là ai?” Cô chú ý tới tôi, buông Việt Triển Bằng, đôi mắt lấp lánh sáng, giống như sói đói thấy thịt kho tàu vậy.

“Anh Nguyễn Dương, là vệ sĩ riêng đặc biệt của anh. Còn đây là Tống Phi Phi, thanh mai trúc mã từ nhỏ lớn lên ở New York với em. Hiện tại cô ấy đang giúp bố mình xử lý một vụ làm ăn, cho nên đặc biệt bay qua đây.” Việt Triển Bằng thay bọn tôi giới thiệu.

“Không chỉ là thanh mai trúc mã, em còn là vợ chưa cưới đó nha.” Tống Phi Phi cười hì hì nói.

Tôi ngẩn người, Việt Triển Bằng đã đính hôn?

“Vâng vâng, vợ đại nhân, anh không phải đã ngoan ngoan nghe lời em dặn, tới sân bay đón sao?” Việt Triển Bằng bắt đầu dĩ hướng cô cười.

“Này cũng chưa đủ, nào, theo em đi dạo phố.” Tống Phi Phi thân thiết nắm tay cậu ta.

“Mới vừa xuống máy bay đã đi dạo phố? Em không mệt à?”

“Em có ăn no ngủ kỹ uống đủ trên máy bay rồi, hiện giờ nhiên liệu đầy đủ, em muốn dạo phố làm tóc mua quần áo rồi ăn tiệc...”

“Xem ra anh không có lựa chọn nào khác, chỉ có liều mình bồi quân tử thôi.”

“Đúng thế còn gì.” Tống Phi Phi cười hướng qua má cậu ta, dùng sức “chục” một tiếng, nhìn dấu môi son đỏ mình lưu lại, không khỏi mỉm cười.

Tôi đi theo cạnh bọn họ, vừa chú ý động tĩnh, vừa quan sát cử chỉ hai người. Người nam tao nhã tuấn tú cao ráo, người nữ xinh đẹp hoạt bát, nhìn qua cực kỳ xứng đôi.

“Đại ca Nguyễn Dương, Bằng Bằng thường xuyên nhắc đến anh đó.” Tống Phi Phi bỗng nhiên tiến đến bên cạnh tôi.

“Hả? Nói cái gì?” Tôi bình tĩnh nói.

“Còn nói gì nữa? Từ lần đầu gặp anh thì bị đánh một trận, sau đó đem ông vua con chính đồn tử tế, tên tuổi lẫy lừng của anh, đã truyền khắp gia tộc Việt thị. Ngay cả em, cũng đã nghe đến đại danh của anh. Hôm nay gặp được, quả nhiên danh bất hư truyền.

“Quá khen.” Tôi không khỏi cười khở.

“Đại ca Ngụy Dương, anh nhìn qua siêu cool siêu đẹp trai, lại có bản lĩnh, ra ngoài khẳng định người khác sẽ bị sét oánh đùng đùng. Không biết anh có bạn gái chưa? Nếu không có, trong tay em có một đồng ngọc nữ thuần khiết, bảo đảm anh sẽ được chọn đến khi vừa lòng mới thôi; cho dù anh không cần ngọc nữ thuần khiết, em cũng có rất nhiều mãnh nam.” Tống Phi Phi lộ ra lúm đồng tiền vô cùng lương thiện.

“Này, cái chuyện này không cần em làm mối đâu.” Việt Triển Bằng đem cô cách xa tôi.

“Cái gì mà thôi, đẹp giai hạng nhất thế kia, không thể phung phí.”

“Nói nhảm nhiều quá, ăn ô mai của em đi.” Việt Triển Bằng một phát đoạt đồ ăn vặt trên tay cô, nhét vào miệng, bên tai nhất thời im ắng.

Con gái bây giờ... Thật sự là mạnh dạn phóng khoáng.

Sau đó, Việt Triển Bằng đưa Tống Phi Phi đi dạo phố một ngày, từ các cửa hàng có thương hiệu hàng đầu đến các cửa hàng thời trang nhất, đều bị cô dạo khắp, người khác hẳn phải kinh ngạc với sinh lực của cô. Chính là chỉ khổ cho vệ sỹ tôi đây, tập trung chú ý cao độ, một giây cũng không dám lơ lửng.

Cũng may trên đường gió êm sóng lặng, thành công đưa cô về hương khuê xong, tôi cùng Việt Triển Bằng đẹp đường hồi phủ.

“Anh, anh thấy cô ấy thế nào?” Giọng Việt Triển Bằng vang bên tai, tôi quay đầu, nhìn con người sâu thẳm như đầm nước, không thể dò xét.

Lòng tôi không biết là cảm giác gì.

Năm tháng tay nghề điêu luyện, đã đem Hồn thể ma vương nít ranh khi đó, hoàn toàn cải tạo thành người con trai trầm ổn, cảm xúc khó phân biệt trước mắt- thẳng thắn mà nói, đây thậm chí là kiểu tôi thích. Rõ ràng nên cảm thấy vui mừng, vậy vì sao, lòng tôi lại phức tạp thế này?

“Được, môn đăng hộ đối với cậu.” Tôi thành thật.

“Chỉ như vậy?” Việt Triển Bằng nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt mãnh liệt tìm tòi tra cứu, giống như muốn khai quật cái gì đó.

“Thế... Bao giờ hai người kết hôn?” Chẳng lẽ tôi phải hỏi vậy?

Cậu ta ngẩn ra, vẻ mặt giấy lát trở nên nghiêm lạnh, “Cái này không cần anh quan tâm.” Miễn cưỡng quăng một câu, quay đầu hướng qua phòng tắm.

Giận? Vì cái gì?

Tính tình kiểu này, vẫn giống như cũ.

Sáng sớm, lại thức dậy trong thứ mùi rất ngon miệng.

A... Tôi rên một tiếng.

Trong nắng sớm thấy được một gã con trai mặc tạp dề, phong nền là phòng bếp, thật sự là một hình ảnh ác mộng.

“Anh Ngụy, anh tỉnh rồi? Đến ăn sáng đi.” Không hề sai biệt, nghênh đón tôi, là nụ cười tươi có thể so với mặt trời của cậu ta.

Tôi méo mặt ngồi vào bàn ăn, Việt Triển Bằng lập tức bưng lên cái đĩa sứ tinh xảo, đem đến nước trái cây.

“Đây là cái gì?”

Rau xà lách tươi, cá màu hồng nhạt, sốt trắng tinh, bánh mỳ nướng vàng ươm, cắt thành hình tam giác tinh xảo, vừa thấy cũng đủ khiến người ta bụng réo ầm.

“Cá hồi nướng, em theo sách dạy mà làm, anh ném thử đi.”

Tôi lấy một miếng bánh mì, cho vào miệng.

“Thế nào?” Việt Triển Bằng mong chờ nhìn tôi.

Tôi gật mạnh đầu, ăn như hổ đói, cho cậu ta một ngón tay cái.

“Em biết anh thích mà.” Cậu ta hân hoan nói, vẻ mặt tỏa sáng, nhìn giống như “Mẹ hiền vợ đảm”, làm canh đón chồng yêu về ấy.

Nói thật, lúc mới thấy bộ dạng này của cậu ta, thật sự khiến tôi sồn gai ốc, thiếu chút nữa tè ra quần, chạy trốn chết. Bất quá sau khi nhìn thấy Tống Phi Phi, trong lòng yên ổn hơn, thái độ với cậu ta cũng khá lên.

Xem ra Việt Triển Bằng thích xuống bếp, không chút gì liên quan đến tôi. Trên đời này, xác thực có kiểu đàn ông “ưa nội trợ”, cho dù cậu ta có dắt lưng bạc triệu, muốn ăn sơn hào hải vị gì chỉ cần đưa ngón tay, tức khắc có đầu bếp năm sao hầu ở bên.

Hết thấy chỉ là tự tôi đa tình.

Lời nhảm khi còn trẻ trung bông bột, há có thể là thật sao? Tôi cũng có thời nhiệt huyết thanh xuân, cũng từng sùng bái một vị minh tinh cơ bắp, điên cuồng vợ vét đám phim ông ta đóng, kể cả vai phụ; sau đó chui vào phòng, cả đêm chảy nước miếng ngồi xem.

Loại tình cảm này nhiều nhất chỉ có thể coi là mê thần tượng, giờ cậu ta đã trưởng thành, tôi há lại có thể “lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử” sao?

“Cậu từ khi nào thích làm đồ ăn thế?” Tôi nhồm nhoàm, giọng líu ríu hỏi cậu ta.

“Trước kia không ghét, nhưng cũng không thể nói là thích. Bất quá, khi nhìn người yêu, vẻ mặt thỏa mãn ăn món mình làm, trong lòng đặc biệt hạnh phúc.”

“Tống Phi Phi đúng là số tốt a...” Tôi tự đáy lòng cảm thán.

“Em cũng tự biết mình là một ông chồng hoàn mỹ của thế kỷ mới mà.” Đáy mắt cậu ta thoáng một ý cười, pha chút thâm ý, không đợi tôi hiểu ra, liền biến mất.

Cái vẻ tự mãn này, có vài phần như trước kia.

“Ha, nếu không có tôi, cậu sao có thể trở thành người hoàn mỹ kiêm hầu gái vạn năng như này.” Tôi không khỏi vênh vênh vang vang.

Cậu ta mỉm cười, “Anh, từ khi Tống Phi Phi xuất hiện, thái độ của anh tự nhiên hơn. Trước kia anh phòng em như phòng cướp, anh không muốn em lại gần à?”

Cậu ta giống như nói đùa, mà có vẻ như nói thật, tôi tim giật thót, “Mối quan hệ giữa quân tử với nhau, nhạt như nước lã*, hai người đàn ông, nên duy trì khoảng cách.”

“Nhưng anh với Nhạc Gia Tiểu Kinh không như thế.”

“Đó là “bạn gái”, tính chất không giống nhau.” Tôi ho khẽ.

“Anh, vì cái gì đến giờ anh không có người yêu cố định?” Cậu ta hạ giọng nói, con ngươi đen thẳm, dừng lại trên tôi, khiến tôi thiếu chút nữa dựng tóc gáy.

“Trong từ điển của tôi không có từ người yêu, chỉ có bạn giường.”

“Anh, anh vẫn bựa như trước...” Cậu ta yếu ớt than thở.

“Bựa là một loại cảnh giới của nhân sinh.” Tôi nhếch môi.

“Kì thật, tối đầu tiên em tới đây, đã muốn đi tìm anh. Đêm đó là sinh nhật anh đúng không? Em vốn muốn tự nói chúc anh sinh nhật vui vẻ, nhưng nhìn đến anh được hoan nghênh như vậy trong quán bar, lại có người ở cạnh, nên không quấy rầy.”

Lòng tôi giật thột, nhớ tới cảm giác bị theo dõi đêm đó.

Không ngờ, tiểu tử này xuống máy bay cái đã tìm tôi, sao lại vội muốn gặp tôi đến thế?

“Em không được sao, anh?”

“A?” Tôi mí mắt giật kinh hoàng, bản năng dã thú cảm thấy có nguy hiểm.

“Em không thể trở thành người đàn ông phù hợp với anh sao?”

Tôi giật mình, nhưng chỉ một giây, liền cười gượng: “Phù hợp với tôi... Tôi có gì tốt... Suốt ngày chơi bời...”

Lưng tôi lấm tấm mồ hôi, đang muốn chuyển đề tài, liền nghe được tiếng chuông giải cứu của điện thoại, không khỏi như được đại xá.

Việt Triển Bằng nhận điện thoại, nói nhỏ vài câu, quay ra nói với tôi: “Anh, hôm nay sinh nhật chị em. Chị ấy thích yên tĩnh, cho nên không làm tiệc sinh nhật long trọng, chỉ có người trong nhà họp lại, ăn bữa cơm xoàng, anh cũng theo em đi.”

Việt Y Na = Cô Kiến Hoa.

Đầu tôi hơi hơi nhức, lập tức ôm bụng, mặt lộ vẻ thống khổ, “Ôi mẹ ơi, bụng tôi đau quá, nhất định vừa rồi ăn phải đồ hỏng... Không được, tôi muốn đi bệnh viện...”

“Anh, anh không muốn nhìn thấy chị em, hay là không muốn nhìn thấy Cô Kiến Hoa?”

Thản nhiên một câu, lập tức ngừng tiếng rên rỉ của tôi.

“Cậu nói cái gì?” Tôi đơ người, hai má có chút cứng ngắc.

“Không có gì.” Cậu ta mỉm cười. “Từ nhà em đến nhà chị ấy, đường đi không ngắn, chẳng lẽ anh yên tâm, để em một mình ra khỏi cửa?”

“Bên cạnh cậu không phải có năm vệ sĩ sao?” Tôi lườm cậu ta.

“Nhưng bọn họ không phải anh, vạn nhất ngày mai tin tức trang nhất là hình ảnh em bị người ta bắt cóc, tra tấn, ngược đãi, cả người be bét máu thoi thóp thì...”

“Được!” Tôi vội quát to bảo cậu ta ngưng lại, “Tôi đi, đi là được chứ gì!”

Cậu ta cười như hồ ly chôm được gà, “Anh, sớm đồng ý không phải hay hơn sao.”

Đáng ghét a... Nếu sớm biết nhân phẩm thằng nhóc này thành ra như ngày hôm nay, tôi tình nguyện để cậu ta vẫn là đứa nhóc kiêu ngạo đơn giản lúc trước!

*Mãn Hán toàn tịch: Mãn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa(theo wiki)

* Lôi Trì: tên sông cổ ở huyện Vọng Giang, tỉnh An Huy Trung Quốc

*Mối quan hệ giữa quân tử với nhau, nhạt như nước lã- Quân tử chỉ giao đàm nhược thủy: sự giao thiệp giữa người quân tử với nhau nhạt như nước lã. Ngày xưa, có khi hai người bạn (hay hai tình nhân) gặp nhau, chỉ ngồi hăng giờ không nói năng gì. Họ đã “đối diện đàm tâm” mà tâm tình lại thông cảm sâu sắc với nhau, được đà tha thiết hơn bao nhiêu lời môi miệng đông dài.(theo Yahoo Hỏi đáp)

11. Chương 11

Mới vừa vào đến cửa lớn biệt thự, liền có một bóng hình xinh đẹp nhào tới.

“Bằng Bằng...”

“Phi Phi...”

Tiếng kêu cùng lúc vô cùng buồn nôn, hơn nữa tiếng hôn má “chụt chụt” vang vang, như sợ người khác không biết họ là những người yêu nhau cuồng nhiệt vậy.

“Anh Ngụy, anh vẫn đẹp giai nha.” Tống Phi Phi mắt sói sáng ngời nhìn tôi chăm chăm.

“Phi Phi cũng vẫn hoạt bát đáng yêu vậy.” Anh đây không phải ăn chay, cũng mắt sói sáng ngời ngó lom lom đáp lại.

“Em hôm nay nước hoa đậm hơn phải không?” Việt Triển Bằng tỉnh bơ im hơi lặng tiếng xen vào giữa chúng tôi, ngăn cô ra.

“Có sao? Em chỉ xịt có xiu.” Tống Phi Phi ngửi ngửi mình, vẻ mặt nghi hoặc. Việt Triển Bằng cười không nói, ôm cô đi vào phòng khách, tôi theo thường lệ đi bên cạnh cậu ta.

“Bọn em đến rồi đấy hả?” Việt Y Na cười duyên dáng ra đón, kéo tay Cô Kiến Hoa. Chị mặc một bộ váy tím, trang điểm nhẹ, vẻ cao quý nền nã.

“Tế Thâm, anh ở đây rồi à?” Việt Triển Bằng ánh mắt sáng lên, hướng người con trai bên cạnh Cô Kiến Hoa, “Đến lúc nào thế?”

“Mới tối hôm qua, em khí sắc không tồi nhỉ.”

“Anh cũng vậy.”

Hai người đập tay, rồi bắt tay, thái độ thân thiện, có thể thấy được là người quen.

“Cậu ta là ai vậy?” Tôi lại gần Cô Kiến Hoa hỏi.

“Cậu ấy gọi là Việt Tế Thâm, anh họ Tiểu Bằng, lớn hơn ba tuổi, là con của chú Hai Tiểu Bằng.”

“A? Em thật không biết còn có người này.” Tôi cẩn thận đánh giá cậu trai đột nhiên xuất hiện này, đều là người trong gia tộc Việt thị đây mà.

Cậu ta có một vẻ trầm mặc tế nhị, đôi mắt chìm ưng sâu trên khuôn mặt non trẻ, khí chất mặc dù không thâm độc, nhưng quanh thân có một luồng khí lạnh lẽo kì lạ.

“Cậu ấy luôn ở New York, ru rú trong nhà, giúp đỡ việc làm ăn của tập đoàn, là trợ thủ đắc lực không thể thiếu của cha vợ tôi.”

Cô Kiến Hoa nói: “Trước kia, Tiểu Bằng không tham gia hội đồng quản trị, cơ bản là cậu ấy hợp tác xử lý mọi chuyện lớn nhỏ. Gia tộc Việt thị người lớn ít, phần lớn còn nhỏ tuổi, không có mấy người tài, Tiểu Bằng cùng cậu ấy là một trong số đó.”

Tôi gật gật đầu, ngưng thần nhìn lại, tiếp xúc ánh mắt cậu ta, trong lòng rung mình.

Đây là đôi mắt không có chút ảm áp của tình cảm.

“Em giới thiệu này, đây là anh họ em- Việt Tế Thâm, đây là vệ sĩ riêng của em- anh Ngụy Dương.” Việt Triển Bằng dẫn cậu ta qua.

“Rất vui được gặp.” Chúng tôi vươn tay, nhẹ nắm. Người này nhiệt độ bàn tay cũng thấp, giống như con người đen lạnh lẽo kia.

“Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, an toàn của Tiểu Bằng, nhờ ở anh.” Việt Tế Thâm cười với tôi, điềm tĩnh khéo léo, không có chút khác biệt nào.

“Yên tâm, tôi sẽ có trách nhiệm.” Tôi mỉm cười.

Mọi người hàn huyên vài câu, rồi bắt đầu quá trình mừng sinh nhật, món ngon, bánh ngọt, thấp nền...

Sau khi ước một điều, Việt Y Na lén liếc mắt đưa tình với Cô Kiến Hoa, khuôn mặt chìm trong ánh nến, hết sức đẹp, trong lời chúc mừng của mọi người thổi tắt nến, cắt bánh, miếng đầu tiên thì đưa cho Cô Kiến Hoa.

Tôi nghĩ, Cô Kiến Hoa hẳn là hạnh phúc lắm.

Tựa hồ thấy được ánh mắt của tôi, mi mắt anh khẽ chớp, bốn mắt nhìn nhau, con người đen láy của anh phản chiếu ánh nến, ẩn một vẻ u ám.

Vì sao lại u ám hoang vu đến vậy?

Ngực của tôi, thắt lại...

Phần lớn thời gian buổi tối, tôi đều như hình với bóng theo sát bên người Việt Triển Bằng, tuy nói đều là người nhà, không có khả năng có nguy hiểm, nhưng tôi không muốn buông lỏng.

Nửa chừng, tôi đi toilet. Mới đẩy cửa ra, theo bản năng muốn rút chân lại, nhưng bị đối phương nhìn thấy, không kịp nữa rồi.

“Anh Hoa.” Chỉ có thể cười mà ngênh đón.

“Là cậu.” Cô Kiến Hoa con người có chút ngậy dại, vì uống nhiều quá sao? Tửu lượng anh rất kém, một cốc bia, cũng có thể khiến sắc mặt anh hóa hồng.

“Cẩn thận!”

Thấy thân hình anh không vững, tôi bước dài, vững vàng đỡ lấy.

Hơi thở quen thuộc phảng phất bên má, truyền đến mùi rượu nồng.

“Không uống được, đừng uống nhiều như vậy.” Tôi nhíu mày: “Em đưa anh về.”

Anh cũng không cự tuyệt tôi diu, thân hình lại dờ dãi bất động, tôi không phải không có chút nghi hoặc mà quay đầu nhìn anh.

“Tôi nghĩ cậu sẽ không đến.” Cô Kiến Hoa hạ giọng nói, vài sợi tóc mái mềm mại buông trên trán, che khuất con người đen thật đen.

“Không có cách, ai vào em là vệ sĩ riêng chứ, vì năm đầu thóc mà khom lưng.” Tôi tự giễu.

“Có lẽ người ta sẽ vì năm đầu thóc mà khom lưng, nhưng không phải cậu.” Cô Kiến Hoa nhướn mắt, cười khê, “Tôi còn không biết cậu? Trừ phi cậu nguyện ý, nếu không cho dù mang súng nhắm ngay đầu cậu, cậu cũng không thỏa hiệp.”

Hai má tôi cứng ngắc, không biết nên nói gì.

“Nhìn ra được, Tiểu Bằng rất để ý cậu, cậu cũng rất coi trọng nó.” Cô Kiến Hoa chậm rãi nói.

“Chẳng qua chỉ là quan hệ thuê mướn thôi.”

“Bốn năm trước, tôi đưa nó đến trước mặt cậu, bây giờ lại không biết đến cuối cùng là vui mừng hay là hối hận.” Cô Kiến Hoa lộ ra nụ cười khổ, trên mặt tràn đầy ý chua chát.

“Anh có biết mình đang nói gì không?” Tôi nhìn anh.

Là tác dụng của côn? Anh hôm nay, hoàn toàn không giống Cô Kiến Hoa bình thường. Anh luôn luôn cẩn thận, đem bản thân giấu kín giữa tường đồng vách sắt không thể phá vỡ. Tôi không phải không biết nỗi khổ tâm ngấm chịu đựng ấy, nhưng có lúc, cũng hận cái dáng vẻ bình tĩnh chẳng sợ trời sập, không giống người bình thường của anh.

“Tôi đương nhiên biết. Tôi vẫn rất thận trọng làm người, rất thận trọng tồn tại. Nhưng bởi vì bản thân hiểu nên nói gì, nên làm gì, khiến tất cả ngôn ngữ trong lòng, tựa như một khối sắt tích rỉ mỗi ngày, dần dà, nơi đây đã nát rữa mục ruỗng, đầy tử khí.” Cô Kiến Hoa chỉ chỉ ngực mình, lộ vẻ mặt thống khổ.

“Anh Hoa...”

Nếu lúc này tôi có thể làm gì đó, xóa đi vết đau xót trên mặt anh, cho dù tôi có phải lên trời xuống biển, cũng không chùn bước. Nhưng mà, tôi cùng anh, sớm đã bị người ta xé tung đôi cánh, với đôi cánh nát ấy, ngoại trừ tro mắt nhìn đối phương mà kêu gào chảy máu, không còn cách nào khác.

“Nguy Dương, tôi nợ cậu, kiếp này cũng không hết.”

“Không, anh không nợ em.” Tôi thấp giọng nói: “Chúng ta đều không thua thiệt, cũng không oán không hối.”

“Không oán không hối... Có đúng không...” Anh cười khổ, có thể cảm thấy rõ, mỗi tắc da thịt anh theo đó hơi run rẩy.

Hóa ra, tại địa ngục giày vò, không chỉ có mình tôi.

Phát hiện khoảng cách cả hai gần sát, chúng tôi không hẹn mà cùng hơi tách ra, tạo một khoảng cách lạnh lẽo.

Chuyện cũ phủ đầy bụi, không nên nhắc lại.

“Anh cùng chị Y Na kết hôn đã sáu năm, là lúc nên có con rồi. Vợ chồng, không thể không có đời sau.” Tôi nghe giọng mình thản nhiên, mơ hồ quanh quẩn trong không gian nhỏ hẹp. Tôi biết Việt Y Na vẫn rất muốn sinh con cho anh, lại không biết vì sao, chậm trễ không có thụ thai.

“Cậu lúc nào ổn định, tôi lúc ấy sẽ lo chuyện của mình.”

“Em còn chưa đủ ổn định?” Tôi nhin không được tự giễu, “Nhãi lưu manh mười năm trước hắc bạch hai bên đều lẫn lộn, cả ngày đánh đánh giết giết bão xe điều phố, hiện tại đã biến thành một gã thanh niên tích cực hướng về sự thành công của sự nghiệp, thậm chí còn bắt đầu làm vệ sĩ riêng, anh cũng đừng đòi hỏi quá chứ.”

“Vậy còn cuộc sống riêng?”

“Anh quản nhiều quá.” Tôi cười khổ nói.

“Nếu là Tiểu Bằng, cậu có chấp nhận không?”

Giống như nghe được tin tức nhảm nhí, tôi không khỏi mở to mắt, “Đùa cái gì chứ, cậu ta có vị hôn thê rồi!”

“A? Cậu cho là như vậy?”

Lời anh nói, làm tôi do dự.

Cái gì mà tôi cho là như vậy? Đây chẳng lẽ không đúng sự thật?

“Anh hẳn là rất rõ, không phải sao? Tống Phi Phi cùng Việt Triển Bằng quen nhau từ nhỏ, lại là quan hệ nhiều đời, bọn họ đính hôn, làm sao có vấn đề...”

Đối mặt nhìn rõ đôi mắt Cô Kiến Hoa, giọng tôi càng ngày càng thấp, những hình ảnh nghi ngờ trong lòng nhất nhất hiện lên: Mấy ngày ở chung, Việt Triển Bằng đối với tôi cứ chỉ quá thân mật; trong lúc đó cậu ta cùng Tống Phi Phi, nói là người yêu, lại giống anh em hơn, với cả thái độ kì lạ của Cô Kiến Hoa lúc này...

-Từ khi Tống Phi Phi xuất hiện, thái độ của anh tự nhiên hơn. Trước kia anh phòng em như phòng cướp, anh không muốn em lại gần à?

- Em không thể trở thành người đàn ông phù hợp với anh sao?

Lời Việt Triển Bằng pha chút thâm ý quanh quẩn trong đầu, chẳng lẽ... Tôi bị tiểu tử này lừa?

Tôi khiếp sợ nhìn Cô Kiến Hoa, người sau đó như hiểu rõ mà mỉm cười.

“Rốt cuộc sao lại như thế?”

“Tự cậu quan sát đi. Tôi chỉ biết, Tiểu Bằng dụng tâm rất khổ sở.”

“Vì cái gì... Nói cho em biết đi...” Giọng tôi có chút rối loạn.

Cô Kiến Hoa nhìn tôi một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “Cậu là người rất quan trọng với tôi, tôi không muốn thấy cậu tiếp tục cô đơn. Mau mau yêu một ai đó, hoặc là chấp nhận tình yêu của một ai đó đi. Tôi hy vọng cậu có thể hạnh phúc, tin là hy vọng của cậu cũng giống tôi.”

Những lời này, giống như một lưỡi dao vô hình bén ngọt, lặng yên không một tiếng động đâm tới. Bề ngoài có vẻ bình an vô sự, nhưng trong lòng, dĩ nhiên là đã tan nát.

Tôi rất muốn phản bác, muốn giả vờ đùa giỡn, cười xấu xa, nói cái gì mà “Từ điển của em không có từ cô đơn đâu”, nhưng cuối cùng, tôi một chữ cũng không thốt nổi.

Tuy rằng cũng không cho là mình cô đơn như thế, nhưng cũng không cần phải làm ra vẻ kiên cường trước mặt anh.

“Đừng làm tôi lo, nhé?”

Nghe được giọng chân thực tha thiết của anh, tôi nhếch môi, vô luận thế nào cũng không cười nổi.

Sau khi ra khỏi toilet, tôi đi vội vàng, muốn tìm Việt Triển Bằng chứng thực, cậu ta lại không ở phòng khách.

Người này rốt cuộc ở đâu?

Tầng một không thấy, tôi tìm trên tầng hai. Mới lên cầu thang, một trận gió đêm nhẹ lướt, rèm che buông phủ dưới đất nơi bancông nhờ nhẹ phơ phất.

Có giọng con gái trong trẻo, theo gió nhẹ truyền đến...

“Em cũng nhớ anh a...”

“Em cũng muốn về sớm một chút, nhưng mà, em đồng ý với Bằng Bằng...”

“Anh đừng phát điên mà, em cùng anh ấy chỉ diễn trò cho người khác xem thôi. Cái gì vị hôn phu, sao có thể chứ? Vị hôn phu của em chỉ có mình anh. Yên tâm nha, em về New York, sẽ mang anh đến gặp daddy mommy.”

“Cuối tuần em sẽ về, chờ xác nhận xong chuyến bay đã, gọi cho anh sau.”

“Được rồi được rồi, love you too, bye...”

Vừa nghe đã biết, là cuộc điện thoại của hai người yêu nhau tha thiết. Tôi khoanh tay, đứng ở bancông, chờ cô xong xuôi.

Năm giây sau...

Tổng Phi Phi thét chói tai, thấy tôi như gặp quỷ, “Anh Ngụy, anh, anh như thế nào lại ở đây?” Dứt lời, mới ý thức mình vẫn đang giữ “chứng cứ phạm tội”, vội giấu di động ra sau, cười gượng, “Anh Ngụy, anh tới lâu chưa? Có hay không... Nghe thấy cái gì?”

“Không lâu...” Nhìn thấy vẻ mặt cô trầm tĩnh lại, tôi mới từ từ nói thêm, “Nhưng đã nghe đủ trọng điểm rồi.”

Tổng Phi Phi vẻ nhất thời suy sụp, liên tục giậm chân, “A chết rồi chết rồi, Bằng Bằng nhất định sẽ mắng chết em! Ô ô ô, xong rồi, anh ấy sẽ không bao giờ giúp em đấu thầu dự án bất động sản Max nữa... Đều do Bruce chết toi, khi không lại gọi cho em khiến em bị lộ!”

Lòng tôi có chút buồn cười, nhưng không biểu lộ, duy trì sự nghiêm túc nói: “Em cùng Việt Triển Bằng thông đồng một lèo, diễn trò này, thuần túy chỉ vì cho anh thấy?”

“Đương nhiên, không phải anh thì còn ai?” Tổng Phi Phi cũng rất thẳng thắn.

“Vì cái gì?”

“Anh Ngụy, anh thực sự là đàn, hay là giả ngu? Anh ấy dụng tâm khổ sở một hồi, anh còn không nhìn ra?” Tổng Phi Phi cười hì hì nói: “Nếu em là anh, sớm đã tắm rửa sạch sẽ cùng anh ấy lăn lộn trên giường rồi, người đàn ông tốt như thế, chỉ có một mà không có hai đâu đấy.”

Tôi có chút xanh mặt... Con gái bây giờ, khụ, thực không biết nên nói sao cho phải.

Lúc này, điện thoại của tôi reo vang, là giai điệu quen thuộc.

“Nhạc Gia, có việc gì?”

“Bạn ở đâu hả?”

“Còn có thể ở đâu, đương nhiên là theo Việt Triển Bằng, ở biệt thự chị cậu ta.”

Tổng Phi Phi thấy có cơ hội, liền tính nước chuẩn, “Anh Ngụy, anh bạn, em đi trước.”

“Này, chờ một chút...”

Đang nói chưa xong, cô đã nhấc chân, đuôi váy hồng nhạt đã biến mất nơi cầu thang...

“Vừa rồi bạn nói chuyện với ai ấy?” Đầu kia, Nhạc Gia hỏi.

” Việt Triển Bằng... giả*... Không, không có gì... Cậu tìm tôi có việc gì?”

“Đúng rồi, chính là chuyện Việt Triển Bằng.”

“A, cậu tra ra được cái gì?”

Sự kiện đe dọa kia, ở cạnh Việt Triển Bằng không tìm được manh mối nào, tôi liền bảo Nhạc Gia hỗ trợ, ủy thác cho thám tử tư xuất sắc nhất thành phố, tự điều tra, hy vọng có thể tìm ra chút manh mối.

“Tra thì tra được, nhưng mà, đều không phải như tưởng tượng của tớ với bạn.” Giọng Nhạc Gia, nghe vô cùng ngưng trọng.

“Là sao?” Chẳng lẽ, Việt Triển Bằng thật sự chọc phải phiền toái khó ứng phó sao?

“Tớ gí vào, bọn mình đều bị tiểu tử này lừa rồi!”

Giọng mắng mỏ tức giận theo đầu kia truyền đến, hoàn toàn là phản ứng không ngờ.

“Nói gì?” Tôi không khỏi ngẩn ra.

“Tiểu tử khốn kiếp này, căn bản là sói đội lốt cừu mà! Chuyện đe dọa không có thật, không, cũng không thể nói là hoàn toàn giả. Một năm trước, đích xác có băng cướp mưu toan bắt cóc tổng tiền cậu ta, đòi một khoản tiền chuộc khổng lồ, thậm chí thiếu chút nữa thành công. Nhưng kết quả là, thành công so với không thành công còn thảm hại hơn...”

“Thảm hại hơn?” Tôi nhăn trán.

“Đúng vậy, Việt Triển Bằng tiểu tử này nay không như xưa. Bạn cũng biết, bốn năm trước về New York, cậu ta liền bắt đầu khổ luyện võ thuật, ngoại công nội công đều có học qua. Cậu ta mời đều là các cao thủ hàng đầu, thời dài học tuy kém cậu nhưng cũng là tinh hoa. Ngoài ra, cậu ta thậm chí còn tham gia huấn luyện bí mật lính đặc chủng một năm liền, các loại vũ khí không gì không giỏi. Tuy cậu ta luyện võ chỉ bốn năm, nhưng lại trưởng thành nhanh chóng, cho dù so chiêu với bạn, cũng không phải một đối thủ dễ bị giải quyết.”

Cái gì?!

Tin tức kinh người, tôi cơ hồ khó có thể tiêu hóa.

“Kết quả, đám bắt cóc xui xẻo kia, đại khái có năm người, bị cậu ta dễ dàng đối phó, vài kẻ bị đánh đến chết đi sống lại, chỉ có thể thảm hại tự gọi điện cầu cứu. Việc này dù không công khai, nhưng được truyền rộng trong giới. Bạn nói coi, người như vậy, ai còn dám bắt cóc tổng tiền cậu ta hả?”

“Vậy đầu đàn cậu ta cho tôi xem...” Tôi cắn răng nói.

“Tám chín phần là giả! Ngụy Dương, tiểu tử này bụng dạ khó lường, Khương Thái công câu cá*, căn bản không cần vệ sĩ riêng, chỉ cần bạn.”

“Con bà nó...” Rất kinh ngạc, tôi nhin không được mà phun một câu thô tục.

“Nhưng mà, tớ có chút bái phục cậu ta, cứ nhiên lại cố chấp với cậu như vậy, không từ thủ đoạn tiếp cận. Theo tớ thấy, so với phản kháng, chỉ bằng sớm tắm rửa sạch sẽ cùng cậu ta lăn lộn trên giường đi. Đàn ông tuần mỹ lắm tiền gian xảo đen tối lại yêu đương sâu nặng thế, đúng là có một không hai.” Nhạc Gia trêu tức nói.

“Cút mẹ cậu đi!” Tôi nhin không được gào lên, hung hăng ngắt điện thoại.

Mẹ nó đêm nay thi nhau công khai hết cả lượt thế sao?

Một quả bom bị kích nổ, sẽ bùng nổ hàng loạt, làm đầu óc tôi ong ong, giống như chiến trường hoang tàn khi bị ném bom nguyên tử vậy.

Chỉ cảm thấy ngực đau nhức, tôi cởi khuy cổ áo, tháo càvạt, thở ra một hơi trọc khí.

*Việt Triễn Bằng... giả... – Việt Triễn Bằng đích giả... : chỗ này nguyên là một câu khuyết, chưa nói hết, đầy đủ có lẽ phải là “Hôn thê giả của Việt Triễn Bằng...”, nhưng câu khuyết này ngắt ở chữ “giả” mà ko có “hôn thê” hay một bổ ngữ nào khác, mình nghĩ chưa ra cách chuyển ngữ nào thích hợp, đành đường vòng chuyển vị trí dấu “...” để thành “Việt Triễn Bằng... (hôn thê) giả

*Khương thái công câu cá: đây là chỉ Khương Tử Nha hay chính là Lã Vọng, người viết sách Lục Thao và có công gây dựng 800 năm cơ nghiệp Nhà Chu.. Tử Nha cũng ném đủ mùi vinh nhục trước ông làm quan cho Trụ Vương, cứu giúp dân lành, cũng cưới vợ ở cái tuổi thất thập cổ lai hy ; sau vì vua vô đạo mà Đắc Kỷ có ý hại nên ông lợi sông trốn chúa, vợ ông Mã thị cũng từ đó bỏ ông mà đi. Thất thế, Tử Nha ẩn mình nơi Bàn Khê đợi lúc gặp chúa hiền. Ngày ngày ông ngồi câu cá nơi đây, cái tên Khương Thái Công hay Lã Vọng ra đời từ đó. Ông hay ngồi câu cá mà không dùng mồi, có người hỏi vì sao thì ông đáp: cần này không phải để câu cá mà là để câu thời vận.

12. Chương 12

“Anh!”

Tôi như bị điện giật xoay người, nhìn chăm chặp thẳng nhai về mặt cười gợt cảm đang đi lên.

“Anh sao lại ở đây, làm em tìm mãi.” Việt Triễn Bằng mỉm cười đến gần tôi, “Này cũng không nên, vệ sỹ riêng, như thế nào lại có thể tự ý rời khỏi em chứ?”

Tôi nhìn cậu ta, vẫn không nhúc nhích.

“Anh, anh sao vậy? Sắc mặt khó coi quá.”

Một giây sau, tôi đột nhiên hành động.

Một con dao sắc bén, chém thẳng vào yếu huyệt ở cổ cậu ta. Cậu ta nghiêng người tránh đi, hạ bàn* vững chãi, thân thủ nhanh nhẹn. Hoàn toàn không phải kẻ có thân hình nặng nề, chỉ biết luống cuống né tránh lần đầu tiên gặp lại nữa.

Khốn nạn!

Tôi sửa chường thành quyền, mạnh mẽ quạt gió, đánh thẳng ngực cậu ta. Tôi dùng mười thành công lực, không lưu tình chút nào, cậu ta nếu trốn không thoát, bị tôi đánh trúng, xương sườn tất gãy.

“Anh, anh sao vậy?”

Cậu ta vô cùng giật mình, nhưng không hoảng loạn, vội lui về sau ba bước lớn, khi nắm tay của tôi như chớp ào đến, vươn mạnh, lưng ngả ra sau, đánh tan thế võ, hai chân vẫn dính chặt trên đất. Tôi lại nhanh chóng quét một đường đá hạ bàn cậu ta, cậu ta chúi xuống mặt đất bằng một tay, thả người lộn mèo một

cách đẹp mắt, góc áo nhẹ phất đã như mây trôi mà lướt đến lan can bancông, thoát khỏi phạm vi công kích của tôi.

“Anh, là em mà, Việt Triển Bằng mà. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cậu ta không chống lại, chỉ một mực né tránh. Tôi lạnh lùng cười, ra hư chiêu, chân thì liên hoàn đá, cậu ta tránh không kịp, thái dương đã chảy một tầng mồ hôi.

Thăng thần mà nói, thân thủ cậu ta không tồi, cư nhiên có thể cùng tôi so mấy chiêu liền, cũng không lộ vẻ thất bại, thậm chí có thể so sánh với vệ sỹ riêng được huấn luyện chính quy.

Tôi âm thầm kinh hãi, chiêu thứ mười, một chớp mắt, dễ dàng quật tay trái của cậu ta ra sau, đầu gối thúc mạnh vào khoeo chân cậu ta, đồng thời nhấn yếu huyệt giữa hai chân. Cậu ta đứng thẳng không xong, “bịch” một tiếng ngã sấp xuống, tứ chi mở rộng, tư thế chật vật như chó trượt bùn.

Tôi một cước giẫm lên lưng cậu ta, khoanh tay ôm ngực, từ trên lạnh lùng nhìn xuống cậu ta...

“Bằng Bằng, không xong, lộ rồi! Anh Ngụy nghe thấy em cùng Bruce nói qua điện thoại, biết em là đồ dỏm, anh nói nên làm gì bây giờ a...” Tống Phi Phi hoảng hốt, lao lên cầu thang, chợt nhìn thấy tình cảnh này, nhất thời há hốc mồm.

“Ày, hai người tiếp tục đi. Em cái gì cũng đều không thấy, cái gì cũng không...” Tống Phi Phi như con rùa đen rút đầu, lập tức lui về.

“Hóa ra... Anh đã biết chuyện em với Phi Phi...” Việt Triển Bằng quay đầu, khó nhọc hỏi.

“Còn nữa, còn có chuyện cậu nói dối có người đe dọa, chuyện ác ý lừa tôi. Với thân thủ của cậu, người khác bắt cóc tổng tiền cậu được sao? Cậu bắt cóc tổng tiền người ta thì đúng hơn!”

Một lời đánh trúng, sắc mặt Việt Triển Bằng nhất thời thay đổi.

“Anh... Làm sao mà biết được?”

“Giấy không thể gói được lửa. Cậu cho là, tôi sẽ vĩnh viễn bị cậu giữ trong bóng tối* sao?”

Hai chân cậu ta tê liệt, nhất thời không đứng dậy được, tôi từ từ ngồi xổm, nhìn vào mắt cậu ta, “Việt Triển Bằng, cậu có gan đó, cư nhiên đem tôi xoay xoay đùa giỡn! Tiểu tử cậu là kẻ đầu tiên dám đối với tôi như vậy, hại tôi lúc đó thực sự lo cho cậu, còn nhờ Nhạc Gia một mình điều tra xem là ai muốn hại cậu, không ngờ, tất cả đều là giả!”

“Anh, em không cố ý lừa anh, anh nghe em giải thích...”

“Không cần giải thích! Cậu và tôi dừng ở đây, tôi không bao giờ muốn nhìn thấy cậu nữa.” Tôi đứng thẳng, từ trong ví lấy ra chi phiếu cậu ta để trống, ném đến trước mặt, rồi xoay người bỏ đi.

“Anh!”

Cổ chân bị người níu lại, cậu ta quỳ rạp trên mặt đất, ra sức căng người. Đôi mắt lấp lánh như đá vỏ chai*, ở giữa ánh trắng sáng rực, giống như ngôi sao rạn vỡ phát quang.

“Em chỉ muốn giữ anh bên cạnh mình!” Cậu ta khàn giọng nói.

“Tôi có cái gì hay? Sao lại cố chấp với tôi như thế?” Tôi thật sự không thể lý giải.

“Cô Kiến Hoa có gì hay, anh cần gì phải cố chấp với anh ta?”

Lần này đến phiên sắc mặt tôi hơi hơi thay đổi. Lúc trước rắc rối nhiều như thế, chuyện này vốn không phải bí mật, cũng mặc kệ ra sao, chuyện không hay bao giờ cũng bị người ta rờ đến.

“Chuyện của tôi với anh ấy, sớm đã thành quá khứ. Huống chi anh ấy với chị cậu lập gia đình nhiều năm, tôi tuyệt đối không có nửa phần gút mắc với anh ấy.”

“Một khi đã như vậy, vì cái gì anh không thể chấp nhận em?”

“Bốn năm, vì cái gì tính cách cậu vẫn y như trước, cứ truy hỏi chuyện đến cùng?” Tôi thấy đau đầu vô cùng.

“Bởi vì chính em cố chấp với mong muốn của mình, thích cái mình thích. Không như anh, biết rõ lòng em, lại chỉ một mực trốn tránh, thậm chí cố ý đóng vai kẻ xấu muốn dọa cho em chạy! Ngụy Dương, em đã không còn là thằng nhóc ngây thơ kiêu ngạo bốn năm trước, sẽ không bị vẻ mặt giả vờ dữ tợn của anh dọa mà tè ra quần chạy mất đâu!”

Tôi trừng mắt nhìn cậu ta, sắc mặt chắc hẳn cực kì khó coi.

“Em không được sao?”

Cậu ta nói từng chữ, đôi mắt đen như có ánh sáng, chậm rãi lộ ra từ đại dương sâu không đáy...

“Bốn năm, em vẫn cố gắng theo đuổi bóng dáng anh. Anh thích vóc dáng cao, em mỗi ngày đều liều mạng uống sữa uống canxi chơi bóng rổ; anh thích cường tráng, em kiên quyết đi tới phòng tập thể hình, bể bơi, sân tennis; anh thích bình tĩnh ung dung, em có thời gian rảnh là tu thân dưỡng tính vinh nhục không sờn; anh thích kiểu trưởng thành cơ trí, em liền chịu khó học hành thiên văn địa lý gì cũng đọc qua... Vì để có thể cùng anh kề vai sát cánh, bốn năm qua, thời gian biểu mỗi ngày của em đều chật kín, cơ hồ không có một ngày nghỉ. Tuy lúc trước anh kiên quyết cự tuyệt em, em không trách cứ anh, ngược lại còn thấy cảm kích. Nếu không có anh, thì không có em hôm nay!”

“Nhưng suốt bốn năm, chẳng lẽ chỉ có em một mình đau khổ giày vò? Anh, em thực sự không thành người đàn ông của anh được sao?”

Giờ khắc này, chỉ ngheh đón tầm mắt của cậu ta thôi cũng khiến tôi yếu ớt vô cùng.

Tôi nhìn thấy trong đôi mắt có hồn của cậu ta là thâm tình mạnh mẽ áp đảo, muốn đem tảng đá to trong lòng tôi nghiền thành bột mịn, tôi nghe thấy giọng cậu ta thống thiết ngưng trọng, như nước lũ muốn tiến sâu vào bờ đê, gào thét điên cuồng, tinh thần run rẩy.

Đột nhiên, tôi thấy quá chật vật để thở.

Những chuyện này, cả tôi, cũng luôn cả cậu ta, đều không thể chịu đựng được.

Tôi hé miệng, từng chữ một, khê khàng, mà lại rõ ràng kiên định.

“Cậu là Việt Triển Bằng tổng giám đốc tập đoàn Việt thị, tôi là Ngụy Dương người phụ trách Bảo vệ đặc biệt Tứ Hải, giữa chúng ta, chưa từng có cái gì gọi là duyên phận.”

Dứt lời, tôi lạnh lùng nhắc chân, thoát khỏi níu giữ của cậu ta.

“Nếu thời gian có thể đảo ngược, tôi tuyệt đối không mong bốn năm trước biết đến cậu. Những lời khi ấy, nếu cậu nghe không lọt, tôi không ngại lặp lại lần nữa- tôi và cậu, vĩnh viễn là hai thế giới song song, không có khả năng giao thoa!”

Tôi cụp mi mắt, không nhìn đến ánh mắt cậu ta.

Trái với lòng cũng không sao, chính là giờ khắc này, tôi vô luận thế nào cũng khó có thể nhìn thẳng vào đôi mắt cậu ta.

“Anh!”

Không nhìn cậu ta la hét, tôi điểm nhẹ mũi chân, nhún người lên bancông, vừa bật lên cao, liền nhảy xuống, vũng vàng đứng trên mặt cỏ mềm ở sân sau.

Nhìn thoáng qua biệt thự với đèn đóm huy hoàng, sáng ngời động lòng người đến thế, kiếp này lại vô duyên với tôi.

Liếc mắt một cái, tôi liền dứt khoát quay đầu đi ra cửa, không hề ngoảnh lại.

Như vậy là xong!

Giờ khắc này, như tôi đã nghĩ, đã chờ đợi, nhưng không thể ngờ lại thấy đau lòng.

“Silence Forest”, đêm khuya.

Nhìn thấy tôi, Nhạc Gia ngồi cạnh quầy bar liền dang hai tay, mặt tươi cười, giống như hoan nghênh binh sĩ mới từ chiến trường tàn khốc quay về, “Ngụy Dương, bạn không thất thân đó chứ?”

Bắt đầu đã là câu này, đúng là mồm chó không lòi ra được ngà voi mà!

Nhạc Gia ôm chặt tôi, xoa bóp bả vai, lại sờ sờ cơ ngực, sau đó đem vuốt quỷ vượn tới cái mông tôi, tôi đưa tay đẩy cậu ta ra, ý bảo AB lấy một ly rượu mạnh.

“Vài ngày không gặp, sao lại tiêu tụy vậy? Mặt mày gầy quá đi.” Nhạc Gia giật mình đông xem xét, tây nhìn nhìn, “Hay là, bạn thật sự nghe lời khuyến cáo của tớ, cùng vị thiếu gia si tình kia lăn lê trên giường, đại chiến ba trăm hiệp, tinh lực đều bị ép kiệt rồi?”

“Biến!” Tôi lặng lẽ phun ra một từ, lấy một điều thuốc, châm lửa.

“Oa, sắc mặt dọa người như vậy, không ai dám mời bạn uống rượu đâu.” Nhạc Gia ngồi bên cạnh tôi.

“Đừng ở trước mặt tôi nhắc đến thằng oắt kia.” Tôi tức giận nói.

Nghe Nhạc Gia đề cập đến Việt Triển Bằng, nguyên bản tâm tình đã rất kém, lại càng thêm tồi tệ. Tôi lấy một lát chanh, ở vành ly xoay một vòng, rắc muối vào mu bàn tay, uống một hớp rượu, lại dùng đầu lưỡi liếm một chút muối*... Mặn chua cay nhất thời giống như lửa, mãnh liệt qua cổ họng tiến vào dạ dày...

“Í chà, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới kìa.”

Theo tầm mắt Nhạc Gia, tôi vừa quay đầu nhìn, nhiệt độ toàn thân lập tức tụt xuống âm độ.

“Lạnh quá đi...” Nhạc Gia liếc nhìn tôi, chà chà cánh tay.

Người đến im hơi lặng tiếng, nhẹ như mèo. Không dám tiếp cận tôi, chọn một chỗ phía tây ngồi xuống. Góc độ thực khéo, dư quang nơi khoe mắt tôi vừa đủ liếc thấy cậu ta.

“Càng nhìn càng cảm thấy thiếu gia nhà bạn trở mã xong thì thành một người tài năng, tuần mỹ phi phạm, không nói đến cách phối hợp trang phục rất có thưởng thức, toàn thân tỏa ra chút cảm giác kiêu ngạo, nhưng lại càng lộ ra khí chất thanh nhã sang trọng, thật sự là hút mắt người ta mà.” Nhạc Gia vuốt cằm, kêu lên: “Oa, bạn xem, vừa mới ngồi xuống, đã có ba người lại gần cậu ta rồi! Gí vào chứ, này quả thực là đã phá kỉ lục được bắt chuyện nhanh nhất của “Forest” rồi, Ngụy Dương, ngại vàng của cậu phải cho cậu ta...”

Tôi không thềm quan tâm đến Nhạc Gia lải nhải như mục già, tiếp tục uống rượu.

“Thiếu gia nhà bạn 0 1 gì cũng ăn tuốt kìa, mời cậu ta uống rượu có 0 cũng có 1, thậm chí còn có 0.5, thật sự là được hoan nghênh.”

“Gi? Cậu ta sao lại nói chuyện vui vẻ với họ thế, thậm chí còn để họ ngồi cạnh? Oa, không thể nào, cậu ta khẳng định sẽ bị người ta sàm sỡ mất!”

“Oh my god, tớ thấy một gã đã thò tay lên đùi cậu ta, còn có một kẻ, dùng tay mò qua mò lại trên vai cậu ta...”

“Nguy nguy, thiếu gia nhà cậu thế mà lại đứng lên, cùng bọn họ kẻ vai sát cánh đi ra ngoài... Chẳng lẽ, bọn họ muốn chơi 4P? Ôi không, cây cúc nhỏ hay quả dưa chuột nhỏ của cậu ta sẽ nổ tanh bành, nổ tanh bành...”

“Ồn muốn chết!” Tôi quát, dẫn mạnh ly rượu xuống mặt bar, đứng dậy bước vài bước, ngăn trước mặt Việt Triển Bằng.

Tôi chăm chú nhìn cậu ta, cậu ta cũng nhìn tôi chăm chú.

Giống như chăm chú nhìn vực sâu không đáy.

Tôi mặt không chút thay đổi, cậu ta cũng tĩnh bơ.

Trong lòng sóng lớn vỗ bờ, mãnh liệt gào thét.

“Buông cậu ta ra.” Tôi lạnh lùng nói, gạt bỏ đám móng vuốt trên vai Việt Triển Bằng, kéo cậu ta vào lòng, tuyên bố độc quyền.

“Anh Ngụy, cậu ấy là của anh...” Nhóm người kia lấp bắp hỏi.

“Cậu ta là người của tôi, mấy người bớt đến quấy rối cậu ta đi.”

Mấy người này hai mắt nhìn nhau, sờ sờ mũi, ỉu xìu tản ra.

“Anh, em nhìn là biết mà, ngoài miệng mắng ác độc, trong lòng căn bản rất để ý em mà.” Bên tai truyền đến tiếng cười trêu tức, đôi mắt trong sáng, vui sướng không ngớt.

Đỉnh đầu tôi bị ngọn lửa không tên hừng hực thiêu đốt, kéo áo cậu ta, lôi vào trong góc, “Việt Triển Bằng, nơi này, không phải chỗ cậu nên tới!”

“Dựa vào cái gì? Anh không thể cướp đoạt tự do thân thể của em.”

“Cậu nghĩ muốn lên giường với đàn ông?” Tay tôi nắm thật chặt.

“Em chỉ muốn gặp anh, anh, em nhớ anh!”

Đánh bóng thẳng luôn có tác dụng, tôi muốn không chế bộ mặt đang cứng ngắc, hiển nhiên lại không thành công nổi.

“Cậu căn bản nghe không vào lời tôi, đúng không?”

“Anh có thể tiếp tục giả vờ, tiếp tục dùng quyền từ chối; nhưng em, cũng vẫn có quyền tiếp tục thích, anh ngăn không được đâu! Cái gì duyên phận, cái gì thế giới song song, đừng lấy mấy cái thứ hư ảo như thế lừa em!”

Tôi xoa thái dương, đầu đau muốn nứt.

“Huống chi, anh vừa rồi trước mặt công chúng, thừa nhận em là người của anh, cái này không phải xác định quan hệ đặc biệt giữa anh và em sao?” Việt Triển Bằng cong khóe môi, lộ ra vài phần tinh quái.

Tôi thua, thua hoàn toàn, “Tôi đưa cậu về nhà.”

“Nhưng đêm vừa mới bắt đầu...”

“Câm miệng!” Tôi không thềm quan tâm lý lẽ, kéo cậu ta ra ngoài.

Xe dừng trước chung cư cao cấp, tôi mở cửa xe.

Việt Triển Bằng so vai cúi đầu, ngoan ngoãn xuống xe, còn thở dài ai oán, giống như cún cưng hướng chủ nhân lấy lòng lại bị trách mắng, đáng thương cực kì.

Tôi sẽ không mềm lòng.

Thằng oắt này nhiều mưu ma chước quỷ, cũng rất giỏi giả vờ, ai biết trong tay áo cậu ta có cái gì.

“Đi ngủ sớm, tôi về đây.”

“Em ngủ không được.” Việt Triển Bằng nhìn tôi đầy tội nghiệp.

“Vậy uống thuốc ngủ đi.”

“Anh, gần đây hình như có người theo dõi em.”

“Thần kinh cậu rối loạn đó.”

“Anh, em thực sự cảm thấy mình cần được bảo vệ.”

“Cậu nghĩ tôi và cậu còn có thể tiếp tục?” Tôi hạ giọng, trán tựa hồ nổi gân xanh.

“Lần này em không có lừa anh...”

Có chút bất thường...

Tôi vung mạnh tay trước cậu ta, nín thở ngưng thần.

Đêm đã khuya, mọi âm thanh đều yên lặng, người đi đường thưa thớt. Trên đường vài cái lá khô, bị gió thổi qua, cọ xát phát ra tiếng vang vụn vặt...

Bằng trực giác dã thú đã luyện tập nhiều năm, tôi bản năng ý thức được, có người ở gần đây.

Hơn nữa, kẻ đang đến này không tốt!

Tôi nhìn quanh bốn phía, ước chừng ngoài năm trăm mét là một công viên.

Một lùm cây um tùm, đứng sừng sững to lớn như bóng ma, giống như mãnh thú đã ngủ đông từ lâu, bỗng nhiên, lóe sáng, đồng tử của tôi thoáng chốc mở lớn...

“Nguy hiểm!”

Lòng tôi biết không ổn, một bước che trước mặt Việt Triển Bằng, lại bị cậu ta phản ứng nhanh mà chụp lấy cổ tay, kéo về phía sau, đổi sang che trước tôi...

Tất cả mọi chuyện, phát sinh nhanh như chớp!

“Việt Triển Bằng!”

Giọng tôi đau xót đến xuyên thẳng trái tim, tiếng viên đạn bắn trúng cơ thể cùng tiếng cậu ta kêu rên cơ hồ đồng thời vang lên, hai má nóng bừng, vài giọt chất lỏng ấm áp tung tóe, mũi người thấy mùi máu nồng nặc trong không khí.

Đáng hận!

Tôi tay trái đỡ lấy thân hình lão đảo sắp ngã của Việt Triển Bằng, cổ tay phải vung dao, một lưỡi dao bạc hơi mỏng giấu trên người lao thẳng vào lùm cây...

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, lòng tôi biết đã trúng mục tiêu, với lực của con dao, không bị thương thì cũng chết, căn bản chạy không được. Tôi ôm Việt Triển Bằng, để cậu ta từ từ xuống mặt đất...

Trái tim đập thình thịch, tay run rẩy rất lợi hại, tôi cố hết sức nhanh chóng cầm máu cho cậu ta. Mặc dù có kinh nghiệm, nhưng mà vết thương ở gần tim, há có thể dễ dàng như vậy? Chỉ thấy máu tươi tuôn ra như suối, không ngừng trào ra, rất nhanh đã nhuộm hồng vạt áo trước của cậu ta, nhìn rất ghê người.

“Anh... Anh... Không bị làm sao...” Việt Triển Bằng nằm trong lòng tôi, ho khan vài tiếng, khóe miệng từ từ trào ra chút máu.

Mất một lượng máu lớn, giống như không còn sinh khí. Phát hiện hơi thở cậu ta dần yếu đi, tôi không khỏi tim như bị dao cắt.

“Cậu là đồ ngu! Vì cái gì lại muốn đỡ đạn thay ông đây, mẹ, tôi không cảm kích cậu đâu!” Tôi gào lên với cậu ta.

“Đến giờ... Anh vẫn cứ dữ với em như vậy...”

“Nếu cậu không bị thương, tôi sẽ đập chết cậu!”

“Nhưng mà... Chưa từng thấy qua... Về mặt này của anh.. Anh quả nhiên vẫn... Để ý em...”

“Câm miệng cho tôi, còn nhiều lời, một cú thôi là đánh cậu bất tỉnh đó!”

Không muốn cậu ta nói chuyện lãng phí sức lực, tôi thật cẩn thận che vết thương của cậu ta. Lấy di động gọi xe cấp cứu, đồng thời báo cho Nhạc Gia cùng Ngân Hồ lập tức tới...

Bề ngoài, tôi vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng trong lòng, đã sớm long trời lở đất.

Vết thương này, vốn nên là tôi chịu, lại bị cậu ta ngăn cản, dùng sinh mệnh của chính mình, đổi lấy an toàn của tôi!

Hết thấy đều là sơ suất của tôi!

Cho rằng cậu ta vốn giả làm sói, thực tế sẽ không có con sói nào khác, nên mới thả lỏng cảnh giác như thế, đưa cậu ta về nhà nhưng lại không vào trong gara ngầm, mà đứng ngay ngoài chung cư.

Cần phải biết, với gia thế bối cảnh cậu ta, trên lưng gánh các loại quan hệ ghê gớm, những kẻ muốn trừ khử hẳn không ít. Tôi là vệ sỹ của cậu ta, đã nhiều năm lẫn lộn, sao có thể sơ suất như thế?

Càng nghĩ càng vô cùng hối hận, nếu có súng trong tay, tôi thực hận không thể một phát tự bắn chính mình.

“Nguy Dương...” Một phút sau, xe cứu thương cùng Nhạc Gia Ngân Hồ đồng thời tới.

“Việt Triển Bằng bị bắn? Hung thủ thoát rồi sao?” Nhạc Gia vội hỏi.

“Không, bị tôi dùng dao đâm trúng, tóm được rồi. Nhạc Gia, cậu phụ trách xử lý chuyện phía sau, cũng báo cho Cô Kiến Hoa. Ngân Hồ theo tôi, đưa Việt Triển Bằng đến bệnh viện.”

“Được.”

Trên xe cứu thương, nhân viên hộ lý nhanh nhẹn cầm máu cho Việt Triển Bằng, tôi ngồi ở bên, nắm chặt tay cậu ta, nhìn không chớp mắt.

Hơi ẩm bàn tay, từng chút lại hạ.

Lòng, cũng từng chút nặng nề...

Dùng đầu ngón tay run rẩy, khẽ vuốt khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy của cậu ta, trong lòng không khỏi từng đợt quặn đau.

Một giây trước, cậu ta còn ở cạnh tôi vui cười, giận dữ, giờ phút này lại im lìm, tôi chưa bao giờ như thế này, sợ người kia ra đi như thế này.

“Việt Triển Bằng, mẹ cậu chứ, mau tỉnh lại cho tôi, tôi không cho phép cậu bỏ đi như vậy!”

Có lẽ là do uy hiếp của tôi quá dữ tợn, cậu ta giật giật, hơi hơi mở mắt, “Anh... Nếu... Em không sao... Anh đồng ý... Làm BF của em... Nhé...”

Tôi gí vào, sinh tử trước mắt, thế mà cái con dê con này đầy não chỉ nghĩ được như vậy!

“Chỉ cần cậu không việc gì, đừng nói BF, cho dù cậu muốn leo lên tôi, tôi sẽ mở đùi, mặc cho cậu làm đến thích thì thôi, mẹ nó chứ, thế là được chứ gì!”

Trên xe cứu thương trừ Ngân Hồ, còn có bác sỹ hộ lý cùng vài người khác, con bà nó, ông đây một đời lừng lẫy, đều trôi theo dòng nước rồi!

“Thật? Anh phải... Nói được làm được...” Việt Triển Bằng con mắt bỗng tỏa sáng, giống như trong nháy mắt được rót vào lượng lớn sinh lực.

“Duy trì tỉnh táo cho tốt, trước khi bắt đầu phẫu thuật thì không được ngất xỉu đó!”

Ngón tay lùa vào trong tóc cậu ta, ngửi khí thật thô lỗ, động tác lại dịu dàng dị thường. Tôi cúi đầu, nhẹ nhàng, ở trên cái trán rộng của cậu ta, in lên một nụ hôn thành kính.

“Tôi sẽ ở bên cậu.”

Dán bên tai cậu ta, tôi chậm rãi nói. Khi đó, hoàn toàn không ý thức được, những lời mình nói này, cũng không khác gì lời thề hẹn.

*Hạ bàn: là những phần được tính từ hạ bộ trở xuống. Có thể nói thẳng ra thì đó là đôi chân của con người. Đây là thuật ngữ trong võ thuật :)

*Giữ trong bóng tối- mông tại cổ lý: ẩn dụ về sự nhầm lẫn, ngu ngốc, không biết sự thật, về những điều nhỏ mà không biết.

*Đá vô chai: đá Obsidian là một dạng thủy tinh núi lửa tự nhiên được tạo ra ở dạng đá mắc-ma phun trào. :”)

*Về cách uống rượu mạnh: Mình ko hảo rượu, nên càng ko biết cụ thể uống rượu mạnh nó dư lão, nên đã đi search, ko có kiểu uống chung chung, đành lấy tạm cách uống của Tequila để minh họa:”) ai bảo cách uống Tequila gần giống cách bạn Ngụy uống đi=)))

Khi bạn gọi một ly tequila, nếu bạn nhận được “blanca” hay “plata”, nghĩa là dòng tequila không tuổi và tinh khiết . Đây là dòng tequila phổ biến nhất & khá lý tưởng cho “shot” (loại ly ngắn miệng hơi loe) . Ngoài ra Reposado (được ủ ít nhất 2 tháng nhưng dưới 1 năm) cũng là dòng khá thông dụng .

Cách uống “Tequila shot” phổ biến nhất trên thế giới là dùng với muối & chanh (lime , không phải lemon) với tên gọi “tequila cruda” hay “lick-sip-suck” (tên gọi bắt nguồn từ cách uống) .

Trước tiên , cần làm ẩm phần giữa ngón tay trỏ và ngón cái trong khi vẫn giữ lòng bàn tay hướng xuống dưới , & các ngón tay giữ hướng ra ngoài (thường là liếm nhẹ) . Sau đó rắc một ít muối vào phần lòng bàn tay đã làm ẩm .

Chuẩn bị kèm sẵn một lát chanh (loại lime)

Liếm một chút muối trên tay ,uống cùng tequila , & cắn nhẹ lát chanh .

13. Chương 13

Ba ngày sau.

Bệnh viện hạng nhất, phòng bệnh VIP.

Bước chân không nhanh không chậm, mang theo vẻ bình thản không chút cấp bách, tôi hướng tới phòng bệnh quen thuộc...

Xa xa đã nhìn thấy ba người hầu Việt gia phái tới, luẩn quẩn lúc ẩn lúc hiện ở ngoài phòng, rất là thu hút sự chú ý.

May mắn được cầm máu cứu chữa đúng lúc, hơn nữa Việt Triển Bằng tuổi còn trẻ, thân thể vốn mạnh, đầu đạn dù găm trúng ngực trái cậu ta, nhưng chưa hại đến tim trải qua cuộc giải phẫu, đã hết lo ngại. Giám sát cả một đêm, cậu ta được chuyển qua phòng bệnh đặc biệt.

Phòng bệnh VIP thiết bị tiên tiến, có bác sĩ sẵn sóc cẩn thận, điều kiện tương đối tốt. Nhưng Việt gia lo lắng y tá bệnh viện chăm lo không chu toàn, bèn phái đến ba người hầu giàu kinh nghiệm, đặc biệt đến hầu hạ cậu ta. Tôi mặc dù cảm thấy không cần phải phô trương như thế, thì cũng đành thông cảm cho thân phận đặc biệt của Việt Triển Bằng.

“Mọi người sao lại ở đây?” Tôi nhíu mày.

“Ngụy tiên sinh, ngài rồi cuộc cũng đến.” Một vị người hầu lớn tuổi, nhìn thấy tôi, cảm động đến nước mắt già tung hoành, ” Chúng tôi vẫn một mực chờ ngài mà.”

“Như thế nào không vào hầu hạ thiếu gia nhà mọi người?”

“Chính là thiếu gia không muốn chúng tôi hầu hạ, chê chúng tôi ồn, kiên quyết đuổi chúng tôi ra ngoài. Vừa rồi đầu bếp riêng mang đồ ăn nóng sốt đến, cậu ấy cũng không ăn, đều để sang chỗ khác.

“Sao lại tùy hứng thế?”

Tôi bảo bọn họ lưu bên ngoài, tự đẩy cửa mà vào.

Phòng bệnh sạch sẽ, một khoảng tuyết trắng, trên giường có một cậu nhóc trẻ tuổi tuần mỹ, nhắm mắt nằm yên đó.

Sắc xuân rực rỡ, xuyên qua làn rèm hơi mỏng rọi vào mặt cậu ta, hắt bóng khe hở mềm mại.

Trên thân cậu ta trần trụi, ngực bị tầng tầng bằng gạc bao bọc. Sắc mặt thiếu máu, tái nhợt như giấy, lại có chút gợi cảm mong manh.

Tôi không tiếng động lại gần, trong lòng như có luồng nước ấm, chậm rãi tuôn ra, một mạch lưu chuyển, đem từng lớp băng cứng trong lòng tôi, từng chút làm mềm đi, hết thấy tan chảy vì sự dịu dàng yêu thương tích lũy dần dần ấy.

Không sai, tôi một mực bắt nạt cậu, dả kích cậu, cự tuyệt cậu, lần này đến lần khác, hung hăng ngăn cậu ngay ngoài cửa, đó là do tôi hiểu rõ hiện thực tàn khốc và không còn cách nào khác, không muốn cậu phải thống khổ. Cũng chưa từng ghét cậu, ngược lại, bốn năm trước, khoảnh khắc khi tôi bức cậu rơi nước mắt, cậu đã chiếm vị trí quan trọng nhất trong lòng tôi.

Trải qua sống chết trước mắt, cảnh cậu dứt khoát che trước mặt tôi ấy, đã thành vĩnh viễn, khắc thật sâu vào trong máu thịt tôi. Cho tới bây giờ, tôi đều quen vì người khác mà dầu sôi lửa bỏng, chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày, người khác lại quên mình mà bảo vệ tôi.

Khi cậu hơi thở suy yếu ở trong lòng tôi, tôi liền biết, bản thân sẽ không còn cách nào tự lừa dối, một mực trốn tránh nữa.

Bởi vì tôi thực sự lo sợ, sợ cái giây phút viên đạn xuyên qua cơ thể, sinh mệnh ngắn ngủi ấy sẽ biến mất, tôi còn chưa kịp cùng cậu ký hiệp ước máu. Khi ấy, trọn kiếp này tôi sẽ ân hận, rồi kiếp sau, kiếp sau sau nữa.

Ngồi bên giường, nghiêng người vỗ về gương mặt rõ ràng góc cạnh của cậu, đã gầy hơn rồi. Ngón tay cái khẽ trượt qua cánh môi gợi cảm, một thứ tình cảm dịu dàng dần nảy nở trong lòng.

Rất muốn nhắm nháp mùi vị bên trong miệng cậu...

Bốn năm trước, là nhóc con ngây ngô, bốn năm sau thế nào?

Đang định cúi đầu, chỉ nghe cậu hừ nhẹ một tiếng, nghiêng đầu sang, cự tuyệt “sự xâm phạm” của ngón tay tôi.

“Tình lúc nào vậy?” Tôi nhắc người.

Cậu vẫn không nhúc nhích, nhắm chặt mắt lại, cả người toả ra mùi chống cự.

“Làm sao vậy? Tức giận à?” Nhón lấy cằm, miễn cưỡng đưa khuôn mặt cậu qua, tôi có chút buồn cười nhìn cậu.

“Anh là đồ lừa đảo!”

Rất cuộc cũng chịu trợn mắt lên, một câu oán khí ngút trời như vậy.

“A? Xin hỏi tôi lừa cậu chỗ nào? Là nội tâm thuần khiết, hay...” Tôi buồn cười nhướn mi.

“Rõ ràng nói sẽ theo em, ai ngờ phẫu thuật vừa kết thúc, anh liền không thấy tung tích đâu. Từ lúc nằm viện đến giờ, anh tới thăm em được mấy lần? Đếm còn chưa hết một bàn tay!”

Hoá ra là vì cái này, đại thiếu gia quả nhiên ngang tàng, cuối cùng lại vì loại chuyện này mà tức giận quá độ. Nhưng mà, tôi lại thấy cậu rất dễ thương.

“Tôi là sợ gặp người nhà cậu.” Tôi cười cúi đầu...

“Lấy có!”

“Tôi giờ không phải đến với cậu rồi sao?”

“Này...” Giọng cậu bị tôi nuốt hết, sợ làm đau cậu, tôi chỉ dịu dàng chạm lên môi, không dùng lực.

Nhiệt độ cơ thể người này tựa hồ có chút thấp, môi luôn lạnh lạnh, rất thoải mái. Ngậm lấy cánh môi dưới của cậu, dùng đầu lưỡi ẩm ướt âm ẩm quét vòng quanh, sử dụng hàm răng khe khẽ gặm cắn, lại sợ cắn đau cậu, liền ngậm lấy, nhẹ nhàng liếm láp, như nhắm nháp thứ thạch hoa quả mát lạnh.

“Khốn kiếp... Đừng tìm cách qua cửa...” Cậu mở miệng, liền bị tôi thừa dịp chui vào. Cậu bắt đầu xoay đầu tứ tung, muốn thoát ra, nhưng không cự tuyệt nổi ham muốn. Tôi nâng mặt cậu, không khách khí mà cuốn lấy đầu lưỡi cậu, mút thật sâu...

Đây là nụ hôn thực sự đầu tiên giữa tôi và cậu.

Tuy nói bốn năm trước, tôi đã bị cậu cưỡng hôn, nhưng đó tối đa chỉ có thể tính là bị cún con liếm liếm một chút, không coi là chân chính được. Chỉ có thời khắc này, mới là lần đầu thân mật tiếp xúc.

Cảm giác tê dại văng vắt, từ nơi đầu lưỡi quần quýt truyền đến.

Tôi mút vào miệng vật linh hoạt lại mềm mại kia, thỉnh thoảng dùng đầu lưỡi nhẹ ma sát, hoặc quấy đảo, liều mình dằng dai.

Ngay từ đầu, hoàn toàn do tôi chủ động, cậu vẫn biểu hiện “ý không vui” mà chống cự. Nhưng một lúc sau, cậu hơi thở liền gấp gáp, ôm lấy cổ tôi, kéo tôi gần hơn nữa, tay phải bấu lấy gáy tôi, đoạt lại quyền chủ đạo, kịch liệt cuốn lấy đầu lưỡi tôi, hung hăng mút.

Nước bọt thấm ướt, gấn bó.

Chưa bao giờ cảm giác gần kề linh hồn một người đến vậy, hơi thở cũng không còn rõ ràng nữa.

Sợ cậu quá kích động, tôi vừa mặc kệ cậu đòi hỏi, vừa vuốt ve cái gáy thon thả, theo đường cong đẹp để ấy vuốt nhẹ từ trên xuống, còn dùng đầu ngón tay khẽ mân mê vành tai, nỗ lực muốn cậu thả lỏng.

Hơi thở cậu man mát mà nam tính, nhưng thẳng thắn mà nói, kỹ thuật thực sự không tốt cho lắm, ngây ngô, không có quy luật, quấy bữa một hồi, ưu điểm duy nhất chính là nhiệt tình, kẻ khác khó có thể chống đỡ được nhiệt tình ấy.

Tôi vô cùng kinh ngạc với kinh nghiệm non kém của cậu, lấy điều kiện của cậu, trải qua trăm trận cũng không lấy làm kì quái, vì sao lại trúc trắc như thế?

Nhưng như vậy chỉ có thể coi là ngoại lệ, khiến trái tim lão tăng ngồi thiền của tôi bỗng nhiên nhảy dựng lên...

Giống như cảm giác mê hoặc của mối tình đầu, từ từ bao phủ...

Nhiệt độ của cậu dần dần tăng, nhiệt tình sôi sục, khiến cả người tôi như bị đốt cháy sạch!

Đầu lưỡi buồng bình liên tục không ngừng bòn rút nước bọt trong miệng tôi, tham lam mà đói khát đòi hỏi tôi, hơi thở nóng sức như vậy chắc lấy tôi...

Được che chở, được quý trọng, được mạnh mẽ đòi hỏi, được cậu cẩn cẩn thận thận nâng niu trong bàn tay, trở thành sinh mệnh quan trọng nhất...

Không, thậm chí so với sinh mệnh còn quan trọng hơn!

Ánh mặt trời toả xuống, mây đen biến mất. Gần như cho rằng không còn có thể có được ánh sáng, màn sương tuyết kéo dài mà quanh quẩn không tiêu tan rốt cuộc vỡ ra sau cơn mưa!

Chẳng biết hôn bao lâu, chúng tôi chậm rãi buông nhau ra.

Hơi thở hai bên đều hỗn loạn, cậu ngực phập phồng, đôi môi mỏng hé mở gợi cảm không kiềm chế được, được nước bọt thấm ướt, nhuộm đậm một vẻ phong tình liêu nhân đến khác thường, khiến trái tim tôi hoảng hốt.

Nếu không phải bận tâm đến vết thương của cậu, cứ lẩn qua lẩn lại thêm nữa e sẽ không tốt thì chỉ sợ tôi đã lột sạch cậu ra, giở trò mà cười lên, mất hồn cho thoả một phen...

“Mùi vị tôi thế nào?” Hai tay chống bên gối, tôi liếm liếm khoé môi, cười tà mị với cậu.

“Nữa... Nữa đi...” Việt Triển Bằng khàn giọng nói, ngực vẫn phập phồng.

“A? Nữa ấy hả?” Tôi cúi đầu, khoảng cách cơ hồ muốn đụng tới môi cậu, mở ám thở ra, “Tôi thấy cậu hình như linh hồn xuất khiếu đến nơi, cùng bốn năm trước cưỡng hôn tôi sao chả có lấy nửa điểm tiến bộ vậy?”

“Hừ, em là bệnh nặng, anh thừa dịp em suy yếu thì cưỡng hôn dân nam, thắng mà không mạnh. Chờ vết thương của em khá lên, lại đại chiến ba trăm hiệp với anh, nhất định khiến anh khóc cha gọi mẹ!”

A, cậu giương nanh múa vuốt thực sự là đáng yêu.

“A? Tôi mỗi mắt mong chờ, ba trăm hiệp, đến lúc đó đừng làm tôi thất vọng.”

Lúc này, truyền đến tiếng gõ cửa, một người hầu nơm nớp lo sợ gõ đầu vào, “Thiếu gia, cậu nên ăn thôi, nhà bếp thấy cậu không ăn trưa, lại làm mấy món mới đến rồi.”

“Tôi nói không ăn, còn đưa đến làm gì? Thật lãng phí, mang hết đi.” Việt Triển Bằng không hề giận nói.

“Chờ một chút, mang qua đây.” Tôi cất giọng. Người hầu nhìn cậu, nhìn tôi, nhanh như chớp chạy đi. Năm phút sau, đẩy đến một xe đại tiệc bổ dưỡng toả hương bốn phía.

“Em thật không có chút địa vị nào, cả đến người hầu cũng nghe anh.” Việt Triển Bằng lầm bầm.

“Đừng thể hiện cái tính trẻ con, nào, ăn đi.” Tôi mang đồ ăn đến, đặt trên cái bàn nhỏ ở giường bệnh, cũng dịu cậu dậy.

“Anh dứt thì em ăn.” Cậu hướng qua tôi cười xấu xa.

“Cậu thật là được một tác lại muốn tiến một thước.”

“Em không có, chỉ là tay khê động, ngực liên đau vô cùng. Anh xem, ai yo, đau quá...” Việt Triển Bằng rầu rĩ.

“Tôi có thể dứt, nhưng cậu phải ăn hết chỗ này đó.”

“Không vấn đề gì, chỉ cần anh đồng ý dứt.”

Tôi chưa từng dứt ai ăn cơm, mẹ nó cảm giác thật không tự nhiên, động tác vụng về, vài lần thiếu chút nữa vãi khắp.

Việt Triển Bằng trái lại vẻ mặt rất phởn, cười tươi nhìn tôi, không tuý hứng như lúc nãy, tôi dứt một miếng, cậu liền ăn một miếng, rất ngoan rất phối hợp.

Tôi không khỏi hoài nghi, trước kia cậu lộ ra nhiều dáng vẻ như vậy, lẽ nào đều là cố ý muốn cho tôi nhìn? Một cho tôi còn nghĩ cậu trưởng thành, hoá ra, vẫn là nhóc con hư.

Thật vất vả cũng dứt xong bữa, cậu ồn ào đòi ăn hoa quả.

“Cậu không phải ăn không ngon sao, vừa ăn một đồng ngang một con bò rồi còn gì?”

“Thấy anh, khẩu vị của em liền khá lên rồi, đừng nói một con bò, mười con cũng nuốt hết á.” Việt Triển Bằng cười tươi nói.

Tôi nghiêm bộ mặt đen xì, vứt cho cậu quả lê đã rửa sạch.

“Anh đối xử vậy với người bị thương nặng sao?” Cậu kêu lên.

“Cơm cũng dứt rồi, cậu còn muốn tôi như nào nữa?” Mấy đen ùn ùn, ngưng lại trên đỉnh đầu tôi...

“Chẳng lẽ không phải là nên gọt lê sạch sẽ, cắt thành miếng, bưng đến trước mặt em, lại từng miếng từng miếng dứt em ăn sao?” Việt Triển Bằng cười sượng như kẻ trộm, “Anh, biểu tình của anh là gì thế? Cũng không nghĩ xem em rốt cuộc vì ai mà nằm thẳng cẳng ở chỗ này dở sống dở chết, ngực đau đớn, giờ bất quá chỉ là muốn ăn miếng lê mà sắc mặt anh lại dòm so với hoàng liên còn đau khổ hơn là sao...?”

“Ồn chết đi được!” Tôi khoé mắt giật giật, chỉ có thể cam chịu mà ngăn cái tên tiểu ma đầu này.

Thô lỗ lau lau quả lê, tôi tức giận cầm con dao gọt hoa quả đầu giường, gọt từng chút một...

Tuy nói tôi quen hý hoáy với các loại súng ống, ngón tay hẳn phải rất linh hoạt mới đúng, nhưng ông đây thực sự chưa từng hầu hạ ai, bình thường ăn lê, đều là há to miệng gặm cả vỏ, cái tên thiếu gia kiêu ngạo tự mãn này, lại muốn gọt vỏ.

Tay run lên, nguyên bản định gọt một vòng vỏ lê nhưng lại bị đứt. Tôi mất kiên nhẫn không tả, bên tai nghe được tiếng cười nhạo...

Cái tên thông thông thả thả dựa trên giường, tay chống cằm, vẻ mặt bình tĩnh, thường thức đáng vẻ xấu hổ của tôi.

“Anh, anh thật đáng yêu, cả gọt vỏ cũng mê người như thế.”

Mê em cậu á!

Con bà nó, bị giỡn rồi. Cho tới bây giờ chỉ có tôi giỡn người khác, không ai dám giỡn tôi, nhãi nhố này là kẻ đầu tiên.

“Ăn của cậu đi.” Tôi cầm miếng lê nhét vào miệng cậu, đổi lại được sự yên tĩnh chốc lát.

Hầu hạ vị đại thiếu gia này ăn xong, tôi cùng cậu nói chuyện chính sự.

“Mấy ngày nay không ở cạnh cậu, cũng không phải tôi nuốt lời, mà là liên tục điều tra chủ mưu của màn bắn súng kia.” Tôi mở cặp tài liệu, đưa tới trước mặt cậu.

“Điều tra ra rồi?” Cậu đưa tay nhận lấy.

“Chứng cứ Việt Tể Thâm thuê kẻ giết người. Hắn làm rất kín kẽ, nhưng không thể gạt được mạng lưới điều tra của tôi. Tôi còn chưa giao cho cảnh sát, đưa cậu xem trước.”

Trang đầu tiên của hồ sơ, là khuôn mặt lo lắng không hề có chút ấm áp của gã đàn ông.

Việt Tể Thâm, kẻ chủ mưu trốn phía sau tấm màn.

Không khỏi nhớ lại, lần đầu tiên cùng Việt Tể Thâm gặp mặt, biểu hiện của hắn lạnh nhạt khó lường. Người này ẩn giấu khéo, đã tâm không chút lộ ra, nếu không phải bọn tôi có mạng lưới rộng, thì cũng khó nghi ngờ đến hắn.

Việt Triển Bằng liếc mắt, trên mặt cũng không nhiều kinh ngạc cho lắm, chỉ than khẽ một tiếng, “Em cũng đoán được, có thể là anh ấy. Từ khi em tham gia ban quản trị xong, anh ấy công khai giúp đỡ em, nhưng âm thầm làm rất nhiều chuyện bí mật. Em vì chiều cố đến tình cảm thân thuộc, vẫn giả vờ không biết, không ngờ...”

“Vậy đầu đạn uy hiếp cậu, là thật?” Tôi không khỏi thắc mắc.

Việt Triển Bằng gạt đầu, “Đúng, điểm ấy em không lừa anh.”

“Thế sao không sớm nói cho tôi!” Tôi tức giận.

“Muốn giải thích, nhưng căn bản anh nghe không vào.”

“Là tôi sai.” Ngực một hồi mạnh mẽ tự trách, lúc đó tôi đang nổi nóng, cậu bất luận nói cái gì cũng không nghe.

“Không liên quan đến anh.” Việt Triển Bằng nhẹ kéo tay tôi.

“Cậu đã phát hiện, vì sao không phòng bị sớm?” Tôi nhăn tít chân mày. Cậu có biết hay không, mà vẫn sinh hoạt trong vòng nguy hiểm?

“Đều là người trong nhà, cho dù có lòng nghi ngờ, nhưng nể không có chứng cứ xác thực, em thực sự không muốn nghi ngờ vô cớ. Dù sao, em cùng Tể Thâm từ nhỏ cùng nhau lớn lên, dù anh ấy thềm thường tập đoàn Việt thị, em cũng không muốn tự tay đưa anh ấy vào nhà tù. Đối với chú Hai em mà nói, đó là đả kích có tính huỷ diệt.”

“Chú Hai cậu?”

“Vâng. Anh, anh biết không, anh họ em, kỳ thật cũng không có quan hệ huyết thống chân chính.”

“Cái gì?” Tôi lấy làm kinh hãi.

“Anh ấy là con nuôi chú Hai em, năm tuổi thì được nhận nuôi từ cô nhi viện.” Việt Triển Bằng chậm rãi nói nguyên nhân, “Chú Hai trước sinh thiếu tháng, vất vả lắm mới cứu được về. Cơ thể chú từ nhỏ đã không tốt, không thể bị kích động, chân cũng có tật, ra vào đều ngồi xe lăn, một mực ru rú trong nhà. Chú đến giờ chưa lập gia đình, bên người chỉ có con nuôi là anh họ, sống nương tựa lẫn nhau. Nếu như anh ấy có chuyện gì, chú Hai tuyệt đối sẽ không sống một mình.”

“Em từ nhỏ cũng rất thích chú Hai, khi đó cha mẹ đều bận việc buôn bán, chỉ có chú ấy, sẽ không nề hà phiền phức mà kể chuyện xưa cho em, cười nhìn em với anh họ cãi nhau ầm ĩ. Anh, anh mà gặp chú, cũng sẽ thích chú, em thực sự không muốn làm chú ấy thương tâm.”

“Khoan dung là chuyện tốt, nhưng khoan dung quá, đó là dung túng. Đã nuôi hổ thành hoạ, chẳng lẽ còn muốn mặc kệ nó đi khắp nơi cắn người? Ngay cả khi cậu đồng ý, tôi cũng sẽ không đồng ý!” Tôi cau mày nhìn tầng tầng lớp lớp băng gạc trên ngực cậu. Cảm giác mát mát kinh hoàng ấy, tuyệt đối không muốn lại trải qua lần nữa.

“Tể Thân đối nhân xử thế tuy cố chấp âm hiểm, nhưng anh ấy rất nghe lời chú Hai. Anh ấy muốn diệt trừ em, phân nửa chính là vì dã tâm, phân nửa là vì chú Hai. Hoạt động của anh ấy, chú Hai hoàn toàn bị che giấu. Đó cũng không phải là bết tắc, hẳn là có phương pháp tốt để hoá giải.”

“Xem ra trong đầu cậu sớm đã cân nhắc, tôi nhiều lời vô ích.” Tôi không hờn giận nói.

“Anh, giao cho em xử lý đi. Cho em chút thời gian, nhé?” Việt Triển Bằng nắm chặt tay tôi.

“Tôi tôn trọng quyết định của cậu, thế nhưng, tôi tuyệt đối không cho phép kẻ khác lại thương tổn cậu. Nếu Việt Tể Thân còn dám làm gì, tôi khó đảm bảo sẽ không vật đứt cổ cậu ta!”

“Yên tâm đi, anh, em sẽ nói chuyện cẩn thận với chú Hai.” Việt Triển Bằng cười rất vui vẻ.

“Chờ vết thương của cậu khá hơn chút đã.”

“Ừm.” Cậu gật đầu, ngáp dài, mặt lộ vẻ ủ rũ.

“Một?”

“Có một chút.”

“Vậy ngủ một lúc đi.” Tôi rút gối đầu kê sau lưng cậu ra, đặt xuống, đỡ cậu nằm. Động tác rất nhẹ, sợ làm đau cậu.

“Anh, anh đối với em thật dịu dàng, em hạnh phúc lắm.”

Khe khẽ thở dài, trái tim hơi thất lại.

Về mặt cậu thoả mãn nhìn tôi, bờ mi rậm khẽ rung động, dường như cánh bướm phấp phới muốn bay; con ngươi đen láy, giữa ánh mặt trời ban trưa, đôi mắt tạo một đường cong, vẽ một ánh nước xao động... Người này, có lúc gợi cảm đến giết người.

“Ai bảo cậu giờ bị bệnh nặng chứ.” Tôi lớn tiếng nói.

“A? Vì nguyên nhân này?”

“Bằng không còn vì cái gì?”

“Thế mà trước khi phẫu thuật em còn nghe ai đó tự mình thông báo trước công chúng, không chỉ nguyện ý làm BF của em, còn có thể mở...” Cậu say sưa nhớ lại.

“Câm miệng!” Nếu trên tay có kim, tôi xin thề sẽ khâu cái mồm chim này lại!

“Ha ha, chẳng lẽ anh muốn lừa đảo?”

“Ai lừa đảo? Ông đây nói được làm được!”

Gí vào, đồng ý nhanh quá, tựa hồ một bước lọt vào cái bẫy người nào đó tỉ mỉ thiết kế, đành câm điếc ăn hoàng liên, khổ không nói nổi.

“A ha ha, anh, đây chính là anh tự thừa nhận nha, vốn em còn tưởng anh định không thừa nhận cơ.” Việt Triển Bằng cười rất đắc ý.

“Tiểu tử cậu, khi đó là giả vờ.”

Tám chín phần là bị cậu thiết kế rồi!

Tuy nói tình huống lúc đó nhìn qua đích xác là hỏng, nhưng chưa đến mức như cậu biểu hiện, tựa như nếu tôi không đồng ý cậu giãy tiếp theo sẽ chết ngay được, hại tôi đầu óc nóng vội đến phát sinh “câu nói hùng hồn” kinh người kia. Hiện tại hiểu ra mới thấy nhiều chỗ không hợp lý, thì cũng đã muộn.

“Nào có, mệnh em thực sự một sớm một chiều, nếu không phải anh nói câu đó, em làm sao chống đỡ nổi đây? Cho nên, anh tuyệt đối không thể kích thích em nữa đâu đó.”

Tôi giờ mới phát hiện, người này da mặt dày đến thái quá!

“Ai có gan kích thích cậu hử? Ngủ mau!”

Việt Triển Bằng cuối cùng cũng nghe lời mà nhắm mắt, giữa lúc tôi cho rằng cậu đã ngủ, thì bỗng mở mắt hắc hắc cười, “Anh, đừng quên lời anh đã nói, “Đừng nói BF, dù cho cậu muốn leo lên tôi...””

“Cậu muốn chết!” Mắt tôi lộ hung quang.

“Anh hung lên dòm gờ cảm quá...” Cậu vẽ mặt háo sắc, xỏ lá nói: “Hôn em một chút, hôn một chút thì em ngủ.”

“Cậu là con nít à?” Trừng cậu một lát, tôi thua.

Bất đắc dĩ cúi đầu, hạ xuống đôi môi hơi mỏng của cậu mà hôn, sau đó, hôn lên trán cậu.

Cậu cười nhắm mắt, tay vẫn nắm lấy tôi không buông. Tôi không đành lòng gỡ ra, chỉ có thể nghiêng người ngồi ghé bên giường, cậu lập tức như con mèo bự lim dim dưới nắng, nhúc nhích cọ cọ bên người tôi. Tôi dùng đầu ngón tay khẽ vuốt mái tóc bướng bỉnh, trong lòng được một sự êm đềm bao vây.

Giờ khắc này, mong muốn thời gian ngưng đọng lại; toàn bộ thế giới, chỉ còn lại tôi cùng cậu bên nhau.

Sau đó, tôi cũng nặng đầu dần, cùng cậu ngủ, chìm dần vào mộng đẹp.

14. Chương 14

Nằm viện một hồi, vị đại thiếu gia bốc đồng kia liền ồn ào muốn xuất viện, chèn gối đầu quá cứng, khăn trải giường quá ráp, giường quá chật, bốn bề tường trắng loá làm cậu hoa mắt, bóng cây ngoài cửa sổ khiến cậu đau đầu, trong không khí toàn mùi thuốc khử trùng khiến cậu buồn nôn, y tá giọng ồn ào ỉn ỉn cả người đầy mùi nước hoa khiến da cậu bị dị ứng... Tôi gí vào, hoàng tử hạt đậu*cũng không khó hầu như cậu!

Cũng may nhà họ Việt có tiền, bác sỹ riêng gọi lúc nào là đến lúc đó, hơn nữa vết thương của cậu khép miệng không tồi, xuất viện hẳn là chuyện nhỏ, tôi không phản đối.

Trên tay mang theo túi lớn túi nhỏ, đều là đồ ăn vặt Việt Triển Bằng thích, tôi đứng trước thang máy, đợi hạ xuống.

“Đing” một tiếng, thang máy đặc biệt đến, từ từ mở ra. Không như lúc trước, trong thang máy có một người đàn ông trung niên ngồi trên xe lăn.

Ông ta đi một mình, hành động bất tiện, một tay bám cửa, một tay đẩy xe, hơi vất vả mà di chuyển, tôi bước lên trước, đẩy ông ta ra ngoài.

“Cảm ơn.” Người đàn ông trung niên rất lịch sự nói cảm ơn.

Ngũ quan ông ta vàng vô đầy đặn, cùng Việt Triển Bằng có vài phần tương tự. Có thể do ngồi xe lăn nên có chút gầy gò, nhưng vẻ mặt lại ẩn sự kiên định, gần giống khí chất bình tĩnh khi ngồi thiền, để lại ấn tượng sâu sắc.

“Cậu nhất định là vệ sỹ riêng của Tiểu Bằng- Ngụy Dương tiên sinh?” Ông ta nhìn tôi, mỉm cười.

“Hở thẹn, là vệ sỹ vô dụng nhất trên đời.”

“Ngụy Dương tiên sinh đừng tự trách, chuyện này đều do lỗi của súc sinh Tể Thâm!” Giọng ông ta đột nhiên trở nên đóng băng.

“Ngài là chú Hai của Triển Bằng, Việt Khải Minh tiên sinh?”

“Là tôi.” Việt Khải Minh nhẹ thở dài. Nhìn gần mới phát hiện, viên mắt ông ta hơi hồng, dường như trải qua chuyện quá chấn động.

“Triển Bằng đã nói cho Ngài chuyện Việt Tể Thâm?”

“Tôi mới biết chân tướng từ Tiểu Bằng, về lý tôi nên tự tay đưa đứa con ngỗ nghịch kia ra toà, sẽ không để nó tiếp tục gây hại cho xã hội! Điều là tôi sai, mấy năm nay dạy dỗ nó không nên, cứ cho rằng nó thành niên rồi, nên buông tay để nó đi làm, không ngờ...”

Ông ta vô cùng hối hận tự trách không giống giả vờ, xem ra đích xác không biết hoạt động của Việt Tể Thâm.

“Nghịch chương a nghịch chương! Toàn bộ là tôi sai, sớm biết thế này tôi sẽ không dẫn nó về.” Việt Khải Minh mặt lộ vẻ thống khổ, “Đứa con ngỗ nghịch này, tôi sẽ dẫn nó biến mất hoàn toàn trước mắt dòng họ, không để cho nó có cơ hội phạm sai lầm nữa.”

“Ngài định...”

“Tôi sẽ dẫn Tể Thâm đi nơi khác, kiếp này, tuyệt đối không đặt chân về đây hay là về Mỹ nửa bước.”

Cái gì? Tôi lấy làm kinh hãi.

“Từ lúc này, tôi cùng nó, không còn xứng là người của gia tộc Việt thị nữa. Cái họ này, tôi từ nay về sau sẽ không nhắc đến, hy vọng có thể giảm bớt tội nghiệt của tôi và nó.”

“Việt tiên sinh, Ngài không cần tự trách mình như vậy? Triển Bằng cũng không trách Ngài, bằng không, cậu ấy sẽ không ép tôi thu thập hết chứng cứ.”

“Tôi biết, chính bởi vì nó khoan hồng độ lượng như thế, càng khiến tôi thêm xấu hổ vô cùng. Tôi đích xác hoàn toàn không biết gì, nhưng cũng không viện cớ này. Con không dạy, cha phải chịu!”

“Việt tiên sinh...”

“Ý tôi đã quyết.” Việt Khải Minh ngăn tôi, kiên định nói: “Cảm ơn cậu, hãy thay tôi cảm ơn Tiểu Bằng, nó trưởng thành, đã hoàn toàn là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất. Có nó, công ty của gia tộc, không còn nghi ngờ gì nữa sẽ càng ngày càng thịnh vượng ổn định, tôi rất vui mừng.”

Tôi chậm chậm đẩy ông ta ra khỏi toà nhà, “Việt tiên sinh, tôi đưa Ngài về?”

“Không, lái xe sẽ tới đón tôi,” Việt Khải Minh từ chối khéo thành ý của tôi, chân thành nói: “Cậu đi chăm Tiểu Bằng đi, càng là lúc này nó càng cần có người bên cạnh.”

Tôi gật đầu, nhìn ông ta lên xe, mới xoay người đi vào cửa chính toà nhà.

Tôi có chìa khoá căn hộ, nhanh nhẹn mở cửa.

“Ngụy tiên sinh đã về.” Quản gia hướng tôi khom người, tôi gật đầu, làm động tác để ông xuống dưới nghỉ ngơi, sau đó nhẹ mở cửa phòng ngủ.

Việt Triển Bằng một mình ngồi trên giường, cúi đầu xem cái gì đó trên tay.

Dưới khung kính, là tấm ảnh chụp đã cũ, ba người nam giới cười tươi dưới ánh mặt trời.

Tôi liếc mắt nhìn, Việt Triển Bằng mười tuổi, ở trong lòng Việt Khải Minh, mới mười tuổi mà cậu đã thanh tú tuấn đạt, mà bên phải, đứa trẻ Việt Tể Thâm lộ vẻ u ám.

“Đây là em cùng chú Hai dịp sinh nhật Tể Thâm thì cùng nhau chụp ảnh, cũng là lần chụp ảnh chung duy nhất.” Việt Triển Bằng thản nhiên nói, hứng thú giảm sút hiếm thấy.

Tôi biết, cậu cùng Việt Khải Minh nói chuyện lần này, nhất định không thoải mái.

“Khi đó, mọi người rõ ràng vui vẻ như vậy, không biết vì cái gì, lại đến nông nổi ngày hôm nay.”

“Cậu làm rất tốt, đã hết lòng rồi.”

“Anh gặp chú Hai em rồi?”

“Ừm, cậu nói không sai.” Tôi ngồi bên giường, “Chú Hai cậu là người rất đặc biệt, tôi vốn tưởng rằng “ghét nhau ghét cả tông chi họ hàng*”, ai ngờ mới nói chuyện với nhau vài câu, liền khiến tôi cảm thấy rất kính nể.”

“Em từ nhỏ cũng rất kính trọng chú Hai, mà chú ấy kỳ vọng rất cao ở Tể Thâm. Chuyện này là đả kích rất lớn với chú ấy, em có thể cảm thấy được, chú Hai có bao nhiêu đau đớn. Chú quyết định mang Tể Thâm đi xa, đặt chân đến chỗ em, cũng là vì ngăn chặn dã tâm có thể sẽ bành trướng. Có chú Hai bên cạnh, Tể Thâm hẳn là sẽ không nhầm đường nữa.” Việt Triển Bằng thở dài thật dài, “Vừa rồi em cứ nghĩ, có đúng hay không là lỗi của em? Nếu như em không phải Việt Triển Bằng, nếu em không tiếp nhận công ty sớm như vậy, có đúng hay không...”

“Tôi không cho phép cậu nghĩ như vậy, cậu căn bản không có làm sai gì!” Tôi ngắt lời, đáng vẻ tự trách của cậu, làm tôi yêu thương.

“Anh, việc này chỉ có anh biết em biết, đừng để người thứ ba biết nhé?” Cậu khẩn thiết cầu xin, tôi không cách nào cự tuyệt.

“Em đã lập chú Hai một quỹ đầu tư mười triệu đô, đảm bảo rằng bọn họ bất luận ở nơi nào trên thế giới này, đều có cơm áo không phải lo lắng gì. Chỉ là, sau này không gặp bọn họ, không tránh được cảm giác cô đơn.

“Còn có rất nhiều người, sẽ luôn ở bên cậu.” Tìm cách an ủi cậu.

“Kể cả anh sao?”

Tôi chần chờ một lúc, lập tức nói: “Đương nhiên.”

“Em trước đây từng nghĩ tình cảm của Tể Thâm đối với chú Hai rất cố chấp méo mó, nhưng nhìn bọn họ rất cuộc dứt bỏ tất cả ở bên nhau, ngực chính là nhện không được mà ước ao, tuy không có quan hệ huyết thống, nhưng bọn họ tình cảm so với huyết thống còn đậm hơn, có thể vì đối phương sống mà sống, vì đối phương chết mà chết.”

Nghe cậu nói vậy, tôi liền giác ngộ: đối với cha con kia, tuyệt đối không ngừng ở “quan hệ cha con”, nhưng đó là việc riêng người khác, tôi không tiện hỏi nhiều.

“Anh, chừng nào anh cũng có thể như vậy với em?”

Đề tài- chuyển thẳng về tôi.

Việt Triển Bằng nhìn chăm chăm tôi, con người đen cực kì hiếm gặp, có một nỗi buồn không yên thoang thoảng.

“Tôi đối với cậu còn chưa đủ tốt?” Tôi nhíu mày, tức giận nói: “Cậu muốn tôi làm BF, tôi đồng ý; muốn tôi dứt cơm, tôi đã dứt; muốn tôi gọt hoa quả, tôi đã gọt; muốn tôi mỗi ngày bên cậu, tôi liền như cún con canh giữ bên cạnh cậu...”

Trong khoảng thời gian này, tôi đối với cậu ta ngoan ngoãn phục tùng, cậu nói cái gì tôi làm cái đó. Nếu Nhạc Gia Tiểu Kinh bọn họ thấy, tuyệt đối con người rất đầy đặn.

“Vấn đề chính là ở chỗ này! Anh, anh chưa từng chủ động làm cái gì cho em, đều là em muốn, anh mới làm.”

Tôi ngẩn ra, hơi nhú mảy.

Giọng gây sự, cậu chưa bao giờ tỏ thái độ như vậy với tôi.”

“Em biết, từ sau khi trúng đạn, anh vẫn áy náy tự trách, kì thực cũng không to tát gì. Che trước mặt anh, là em trong nháy mắt vô thức theo bản năng, không liên quan gì anh. Anh thực sự không cần vì thế mà nghĩ là mắc nợ, mới ngoan ngoãn phục tùng em.” Việt Triển Bằng vẻ mặt nghiêm túc nói.

Hoá ra, cậu khó chịu với điều này!

“Tôi sẽ không vì áy náy, mà đi hôn một người đàn ông.” Tôi nhìn cậu, “Việt Triển Bằng, nhiều năm như vậy, tôi cũng không quen BF, cậu cũng biết. Hiện giờ chỉ có mình cậu là ngoại lệ, đã đủ chưa?”

“Anh, anh biết rõ em muốn không chỉ là BF!”

Đôi mắt đá vỏ chai lộ ra ánh sáng lấp lánh khiếp người, khiến tôi khó có thể tập trung nhìn.

Một cơn gió dữ thổi qua trong tâm.

Tiểu tử này muốn gì, hiển nhiên là nhiều hơn, tiến sâu hơn những gì tôi có thể cho.

“Đừng nói với tôi là cậu muốn ánh trăng trên trời, tôi không có bản lĩnh đi hái đâu.” Tôi nhún vai cười, nỗ lực muốn giảm bớt tình hình căng thẳng trước mắt.

Đối thoại đã đi lệch về hướng nguy hiểm, phải dừng cương trước bờ vực, bằng không, chắc chắn lưỡng bại câu thương!

Trước đây loại đề tài này, có thể nói là lõi huyết của tôi. Bất luận kẻ nào chỉ cần dám cả gan hơi động chạm đến, tôi lập tức phát tay áo bỏ đi, không chút dấu vết, nhưng giờ không giống quá khứ, người này, cũng hoàn toàn không giống đối tượng 419 dễ dàng phát tay nói tạm biệt.

Tôi không có khả năng lại lạnh lùng cự tuyệt, nhưng cũng không cách nào mặc cho cậu lấy gì cũng được.

Cậu đương nhiên rất quan trọng, vô cùng quan trọng, nhưng càng quý trọng thường càng dễ mất đi.

“Anh, anh rốt cuộc có thích em không?”

“Nếu không thích, như thế nào có thể chủ động hôn cậu?” Tôi nhẹ cười, cúi người hôn môi cậu. Đôi môi mỏng với đường cong duyên dáng mềm mại đến vậy, ngọt ngào khiến kẻ khác mê muội.

Hơi thở cậu nhất thời rối loạn, tất cả lời muốn nói, toàn bộ bị tôi chặn lại, “Đáng ghét... Đừng qua loa như vậy... Anh rốt cuộc... Yêu em không...”

“Lúc này thì im miệng đi.” Tôi vươn đầu lưỡi, đưa vành tai cậu ngậm vào miệng, dùng sức mút mát.

Tôi rất thích hôn tai cậu, dày và mềm mại, hình dạng của tai cũng rất đẹp, đầu lưỡi ướm át khiêu khích theo đường cong, nghe được tiếng rên rỉ thoải mái của cậu. Lần trước khi hôn tôi đã phát hiện, cái tai tựa hồ là chỗ mẫn cảm của cậu, khi liếm đến thì cậu kích động dị thường.

“Hoàng tử hạt đậu, cậu có muốn tôi không?” Tôi vừa cắn tai cậu, vừa thổi khí nóng vào trong.

Miệng vết thương cậu khép lại không tệ, hơn nữa trong khoảng thời gian này cẩn thận điều dưỡng, hơi vận động” một chút, hẳn là không có việc gì, tránh cho cậu khỏi có tình lực phiên đông phiên tây.

“Muốn... Đương nhiên muốn...” Cậu ôm chặt tôi, sờ loạn, còn lảm nhảm không thôi.

“Vậy cậu có cùng đàn ông làm chưa?” Tôi đem đầu lưỡi nóng vào trong tai cậu, nhẹ nhàng cuộn tròn liếm láp.

“Không có... Em như thế nào có thể cùng người khác làm... Nhưng anh đừng lo... Em tìm một đồng GV hàng đầu... Nghiên cứu học tập tử tế... Cũng chuẩn bị... Thuốc bôi trơn... Đúng rồi... Nhân hiệu rất nổi tiếng...”

“Đây đúng là một trong những nguyên nhân tôi ghét kết giao với đàn ông ít tuổi, lời bọn họ, nghe không một câu nào tin được, nhất là câu vừa rồi.” Tôi nhú mảy.

“Em sẽ khiến anh thay đổi!”

Đừng, câu này càng nghe càng không thể tin.

“Quên đi, cậu đừng động, tránh cho vết thương vỡ ra, chỉ cần nằm yên cho tôi là được.” Tôi đứng thẳng dậy, cúi gập hai bên người cậu, thành thạo, liền đem sơ mi của mình cởi ra, lộ thân trên gọn gàng...

“Anh, đáng anh tuyệt thật.” Việt Triển Bằng hai mắt gian tà sáng lên, như là sói đói rất lâu cuối cùng nhìn thấy thịt, hận không thể bắt người nhào lên.

Sợ cậu kích động quá ảnh hưởng thân thể, tôi đè ngực cậu, liếm liếm môi, tà mị cười, “Lính mới không có kinh nghiệm gì trước hãy học kỹ thuật của tiền bối đã, anh đây sẽ làm cho cậu cực khoái đến chết mê chết mệt!

*hoàng tử hạt đậu: version nam của công chúa hạt đậu=)) còn công chúa hạt đậu “toàn thiện toàn mỹ” khó chiều đến thế nào thì ai cũng biết ha=))))))

*Ghét nhau ghét cả tông chi họ hàng: Nguyên văn là “hận ốc cạp ô” đại khái là ghét ai hay cái gì thì cũng đâm ra ghét những gì liên quan đến chủ thể bị ghét :)”

15. Chương 15

Tôi phủ trên người cậu, tận dụng khoảng cách khi cùng cậu trao đổi nụ hôn, bỏ đi quần áo vương vãi của cậu. Tầng tầng bằng gạc trước ngực cậu vốn đã tháo ra, chỉ chừa lại một miếng gạc vuông nhỏ trên miệng vết thương ngực trái, màu trắng nổi bật trên nền màu lúa mạch khỏe mạnh, hết sức bắt mắt.

“Còn đau không?” Tôi khẽ vuốt quanh miệng vết thương.

“Nếu anh hôn em tiếp, em sẽ không đau.”

Tôi phát hiện từ sau khi bị thương, cậu rất hay giả bộ đáng thương, thường xuyên làm nũng tôi. Người đàn ông vốn coi như có khả năng lớn là đã trưởng thành, đảo mắt biến thành cún bị nuôi trong nhà, còn học thói xấu, thực khiến người ta không còn cách nào với cậu cả.

“Cậu gầy đi rồi.”

Dù sao cũng là bị thương nặng, trong khoảng thời gian này, cậu gầy hơn so với trước kia, nhưng thân thể lỏa lồ trẻ trung, làn da nhìn qua vẫn rất gợi cảm mê người.

Ngón tay của tôi xoa xoa cái gờ nổi tươi đẹp trên ngực cậu, cái bụng bằng phẳng nhẵn bóng, cơ thể rắn chắc như ẩn như hiện khiến người ta động lòng không thôi. Lấy lòng bàn tay ấm áp ve vuốt một lần nữa, dưới tay lập tức cảm thấy trái tim kia mạnh mẽ đập nhịp nhàng, cùng với cơ thể kích động đến run rẩy...

“Đừng kích động như thế, đây chỉ mới là dạo đầu thôi.”

Tôi khẽ cười một tiếng, âu yếm càng thêm hăng say. Nụ hôn khiêu khích triền miên, theo cổ lan dần ra, trượt đến ngực cậu...

Khuôn ngực cậu rộng, bờ eo nhỏ gầy mà gợi cảm. Cứ lỏa lồ trên giường như vậy, những đường cong khỏe đẹp lộ rõ!

T toàn thân cậu da dẻ rất tuyệt, trơn như tơ lụa, nhiệt độ cơ thể thấp, người có một loại xúc cảm dễ chịu, tương phản hoàn toàn với da tôi!

Trước kia Nhạc Gia từng oán giận tôi là cái bếp lò, mùa hè chen cùng một chỗ căn bản không có cách nào ngủ nổi. Tôi không xác định được là cậu có thích nhiệt độ hơi cao của cơ thể tôi không, nhưng cậu vẻ mặt si mê mà ghì chặt lấy tôi, khi tôi hôn cậu, cũng ra sức hôn lại, cũng chạy loạn trên cơ thể trần trụi của tôi, chắc hẳn cảm xúc của cậu cũng rất si mê như vậy.

“A...”

Cậu đột nhiên rên rỉ, tôi đã cúi đầu ngậm vào miệng đầu ngực bên phải của cậu, tinh tế liếm láp.

Tôi vừa mút đầu ngực cậu, vừa vuốt ve bờ eo căng gọn, hưởng thụ cảm xúc tuyệt vời với làn da rắn rỏi dưới tay. Đầu ngực nhỏ nhỏ của cậu, vô cùng mềm mại, mỗi khi tôi dùng răng cắn nhẹ, hoặc dùng đầu lưỡi quấn một vòng cọ xát, cậu liền phát ra tiếng thở dốc kìm nén, cơ bụng rắn chắc cũng gợn lên từng đợt sóng.

“Anh... Anh à...” Cậu rên rỉ, cái đầu trên gối hơi lay động, mười ngón tay đan xen trong tóc tôi nhẹ nhàng chà xát.

Theo sự mút vào của tôi, cơ thể cậu hơi nâng lên, giống như muốn bắt lấy khoái cảm nhiều hơn nữa, đem đầu ngực đưa thật sâu vào trong miệng tôi, tạo điều kiện cho tôi nhắm nháp...

Tôi biết cậu rất có cảm giác, liếm vài cái, đầu ngực cậu liền sưng tấy lên, ở trong miệng tôi như nụ hoa tươi đẹp vươn mình. Tôi mút đến mức phát ra tiếng sì sục, gần như đã đem nước bọt ẩm ướt quét đầy trên ngực cậu, sau đó, ngẩng đầu nhìn cậu...

Tầm mắt đối nhau, con người đen láy của cậu rừng rực mãnh liệt như lửa, khiến trong cơ thể tôi cũng một khoảng lửa nóng.

Cậu nói chưa bao giờ làm với người đàn ông khác, mới đầu tôi còn có chút hoài nghi, nhưng đến giờ phút này, liền hiểu được cậu thực sự không hề có kinh nghiệm!

Khi tôi tích cực âu yếm cậu, cậu phản ứng mãnh liệt đến không tưởng, trên mặt biểu tình rất hưng phấn, rất khao khát, rồi có chút ngơ ngác. Hơn nữa khi tôi mỗi lần mạnh dạn khiêu khích, đôi gò má tuấn mỹ của cậu lại lộ ra một chút thẹn thùng, bộ dạng kìm kìm nén nén, nào còn nửa phần khôn khéo tính toán lúc bình thường?

Nhưng mà, tôi lại cảm thấy cậu như vậy vô cùng đáng yêu, vô cùng gợi cảm.

Nếu nói, trong lòng mỗi người đều có một kiểu đàn ông lý tưởng, vậy giờ khắc này, cậu đã thỏa mãn hết mọi tưởng tượng của tôi về một người đàn ông hoàn mỹ.

Lửa dục dần dần bốc lên, bàn tay lần xuống dưới, cởi thắt lưng cậu, cởi quần bò cậu, thiếu kiên nhẫn mà gấp gấp lột xuống...

Không bao lâu, ngoại trừ khắp người chỉ còn sót lại một cái quần lót hơi mỏng, cậu tựa như trẻ sơ sinh, hoàn toàn lồ lộ trước mặt tôi.

Liếc mắt một cái nhìn đến thứ đàn ông được quần lót màu trắng bao trùm, tôi rất sửng sốt, nhin không được thốt ra miệng một câu thật lưu manh, “Nhóc con xấu xa trưởng thành không tồi mà.”

Bốn năm trước đã cảm thấy thằng em của cậu có chút khả quan, bốn năm sau, quả nhiên so với người bình thường càng thêm hùng vĩ cực đại! Vì lúc này mới qua một hồi âu yếm kích thích, dương vật cậu đã hơi hơi cương, quần lót căn bản không trùm hết nổi hình dạng của nó, căng phồng một khối, tản mát một không khí đầy màu sắc nam tính.

“Có thích không, anh...” Cậu rên rỉ, tay tôi đã không khách khí đặt dưới háng cậu, nhẹ nhàng xoa nắn.

“Đương nhiên thích, tôi thích nó nhất.”

Tôi tàn bạo trêu đùa mà búng búng thằng em cậu, cậu lại rên rỉ một chút.

Tiếp xúc qua loa đã không có khả năng thỏa mãn tôi, tôi lột phất quần lót, ở giữa rừng cây rậm rạp bao quanh, dương vật nửa cương của cậu lập tức bật lên.

Cừ thật, còn chưa hoàn toàn cương, đã to dài đến kinh người!

Hình dáng thẳng tắp, vô cùng xinh đẹp, màu sắc cũng rất khỏe mạnh. Đầu mút đã muốn căng tràn, lúc này lại rỉ ra chút chất nhầy trong suốt, cảm giác thực đậm mỹ đập vào mắt.

Tôi có chút khô môi khô lưỡi, nhin không được mà dùng lòng bàn tay ẩm áp trực tiếp nắm lấy dương vật cậu, từ từ nâng súng của cậu lên...

“A...” Cậu kêu càng thêm lớn tiếng, siết chặt cổ tôi, đem cái trán nóng sực khê cọ vào hõm vai tôi.

Tôi nghiêng người, tựa vào vai phải cậu, vì không muốn đụng đến miệng vết thương của cậu. Một tay ôm bờ vai cậu, một tay nắm lấy lã Nhị mà di chuyển lên xuống, đồng thời, không ngừng hôn lên hai gò má anh tuần ứng đỏ của cậu, ngậm lấy cái tai mềm mại, cẩn thận trên đầu...

“Thoải mái không?” Tôi ghé vào tai cậu nhẹ hỏi, tay không ngừng vận động pittông, lấy đủ góc độ mà kích thích cậu.

Dương vật cậu trong tay tôi dần cương, lớn hơn, cơ hồ không thể giữ bằng một tay, kích thước đáng tự hào, đồng thời cũng càng ngày càng nóng... Giống như có ý thức, hơi hơi rung động trong lòng bàn tay tôi, giống như khao khát cầu xin được yêu thương nhiều hơn.

Nhóc con này, không biết có phải vẫn chưa từng thoải mái phát tiết hay không, mà nhiệt tình mãi cảm đến không tưởng.

“Thoải mái... Anh, sờ em nhiều thêm chút nữa...” Cậu dùng lực gập đầu, con ngươi đen láy một khoảng mê loạn, giống như cún con liêu mạng cọ cọ hai má cùng hõm vai tôi.

“Tôi sẽ khiến cậu thêm thoải mái nhé.”

Tôi buông cậu, đổi qua dùng đầu lưỡi, để nó giống như con rắn nhỏ linh hoạt chạy, lướt qua cái bụng bằng phẳng, sau đó, đem miệng vui vào háng cậu...

Thân thể cậu vô cùng sạch sẽ, truyền đến một mùi bạc hà thơm ngát thoải mái. Cơ bụng rắn chắc, đường cong từ cái bụng nhỏ đến háng, kéo dài tới phần nhô lên đầy nam tính. Giữa bắp đùi thon thả, phần thân thể hùng vĩ kia lặng yên đứng thẳng, là cội nguồn của sinh mệnh, trái tim tôi dần tăng tốc, đầu lưỡi theo đường cong bụng lập tức trượt đến háng cậu. Tôi cũng không vội âu yếm dương vật cậu, mà dùng bờ môi mềm mại, nhẹ chà xát, khi đụng tới quy đầu, lơ đãng vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm...

“A...” Bỗng nhiên bị kích thích, cậu lớn tiếng kêu, thân thể kịch liệt run rẩy.

Tôi cười xấu xa, tách hai chân cậu, đem mặt vui vào mặt trong đùi, dùng sức mút lấy da thịt rất nhẵn nhụi mềm mại.

Bởi vì rất gần, mặt tôi đã cọ đến dương vật lửa nóng của cậu, cùng hai quả trứng nặng trĩu bên dưới. Theo động tác mút vào, chúng trượt êm vòng quanh hai má tôi, lớp lông đen bóng rậm rạp, giống như cái bàn chải nhỏ, không ngừng cọ xát, tôi chính là không âu yếm chúng, mà là hôn làn da mặt trong đùi.

“A... Anh... Đừng trên em nữa...” Cậu không ngừng kêu ai oán, hai tay hưng phấn dụi thường không ngừng ở trên lưng tôi bầu vú lung tung.

Đại khái là ngứa ngáy không chịu nổi, lại thấy tôi lần nữa không âu yếm nơi quan trọng của cậu, cậu thở hổn hển đưa tay, nghĩ muốn nắm lấy bộ phận sinh dục của mình, lại bị tôi đưa tay ngăn trở.

“Không cho cậu động vào.” Tôi ra lệnh.

“Anh, em muốn quá... Xin anh... Cho em đi...”

Đáng ghét, dùng vẻ mặt như này nói chuyện, quả thực là phạm quy mà!

Con ngươi cậu đen thẳm hút hồn người, gò má anh tuần phủ đầy ham muốn hùng hực, nhìn chăm chăm tôi, vô thức liếm cánh môi, liếm nó đến ướt sũng một mảng, gợi cảm cực kì.

Giờ khắc này, nam sắc sinh hương, dù cho cậu muốn tôi hái trắng trên trời, nói không chừng tôi sẽ đầu óc mê muội nào sung huyết mà đi hái ấy chứ.

Tôi không hề trên cậu, cúi đầu há miệng, liền đem thứ đàn ông bồng bồng phần chần kia nuốt vào...

Đầu lưỡi cảm nhận có một mùi nhàn nhạt truyền đến, là mùi hương chỉ có ở cậu- sạch sẽ khỏe mạnh, chẳng những không làm người ta chán ghét, ngược lại còn khiến tôi tìm đập thêm nhanh.

Tôi cơ bản không để ai khẩu giao, không phải bởi vì tư thế này có chút sỉ nhục, mà là trong “tình dục” đây là hướng thụ một cách đơn phương, hơn nữa nếu không mang đồ bảo hiểm, tương đối nguy hại.

Nhưng hôm nay không biết vì sao lại thế này, đặc biệt muốn nếm thử, một chút hương vị của cậu, muốn khiến cậu xuôi lơ dưới sự âu yếm của tôi, thoải mái đến quên cả họ của chính mình.

Đến giờ, tôi cuối cùng có thể hiểu tâm tình của nhóm tiểu 0 chủ động khẩu giao cho tiểu 1, làm tình, quả nhiên phải có tình cảm trước, cảm xúc mới càng thêm mãnh liệt. Nhìn thấy đối tượng mình thích, bản thân sẽ kích động đến quên hết tất cả, là một loại hưởng thụ tinh thần tuyệt vời.

“A a... Ừ...”

Dùng khoang miệng mềm mại bao vây lấy dương vật cương cứng nóng bỏng của cậu, tôi đang đưa đầu, trước sau ma sát, từ phần gốc mà liếm mút...

Nhưng mà dùng đầu lưỡi quần lấy đỉnh vài lượt, hơi thở cậu dần gấp gáp, hai tay nắm chặt tóc tôi, đùi kẹp mạnh lấy đầu tôi.

Tôi biết cậu sắp bắn, vì thế nhanh chóng dừng lại, nhả thứ đàn ông đó ra, hơi tạm dừng, để cậu nghỉ ngơi một chút, “Thả lỏng đi, đừng khẩn trương như vậy.”

“Anh, hôn em...” Cậu khàn giọng nói, ngực kịch liệt phập phồng, mặt đỏ như hun. Tôi phủ lên người, cùng đầu lưỡi cậu quần quýt cùng nhau...

Hôn một hồi lâu, hơi thở kích động của cậu mới dần hồi phục, lồng ngực dần dịu đi...

Tôi cúi xuống hôn, một lần nữa tiến vào giữa hai chân cậu, trước lấy tay xoa nắn dương vật cậu vài cái, sau đó nuốt vào thật sâu...

Nói thật, thứ đàn ông của cậu thực sự rất thô to, không có khả năng nuốt vào toàn bộ. Vì thế tôi liếm dần từ gốc lên, từng chút từng chút một, dùng đầu lưỡi linh hoạt âu yếm dương vật từng tắc một... Mỗi khi tôi liếm một chút, cậu liền rên một tiếng, giống như bị điện giật, phát ra một âm thanh hỗn tạp.

Sau đó tôi ngậm lấy đỉnh của cậu, đầu đang đưa theo tiết tấu, từ chậm tới nhanh, để nơi mẫn cảm của cậu từ trên xuống dưới giống như tiến vào một cái động nóng chảy vừa hẹp vừa nóng ẩm, liên tục hưởng thụ khoái cảm khi được niêm mạc ma sát, đồng thời, tay của tôi bóp chặt mông cậu, nhẹ nhàng ve vuốt...

Mông cậu vừa căng vênh lại co giãn tốt, cảm giác thật tuyệt.

Tôi có phần huyết mạch sôi sục, nhịn không được mà xòe mười ngón tay, đem cái mông rắn chắc của cậu cầm ngáp tay, tìm tòi rồi vân vê, cũng không ngừng nhả ra nuốt vào miệng lửa nóng cứng rắn, tham lam mút mát.

“Anh... A... Thật thoải mái...”

Cậu chịu không nổi loại kích thích này, hô hấp nhất thời trở nên dồn dập. Khi động tác mút vào hơi nhanh, cậu thậm chí nâng thân dưới lên, mười ngón tay đan thật sâu vào tóc tôi, ý bảo tôi ngậm vào càng sâu hơn.

Dịch yêu kích động mà tràn một chút ra.

Hương vị thoát từ môi cậu, là một loại mùi nam tính nguyên thủy mà mãnh liệt, kích thích ham muốn của tôi, khiến dưới háng tôi cũng bất tri bất giác căng cứng như sắt.

Mỗi lần di động, khuôn mặt tôi liền cọ thân dưới cậu, không ngừng ma sát lớp lông rậm của cậu, ngứa ngứa, gợi ra tiếng thở dốc của cậu, tôi cũng theo đó mà thở dốc, cả người nóng lên...

Tôi đem mặt chôn càng sâu, vừa chơi đùa lớp lông của cậu, vừa cầm dương vật cậu, sau đó, đột nhiên đưa tinh hoàn nặng trĩu ngậm vào miệng...

“A...” Đại khái không ngờ tôi lại âu yếm nơi này, cậu kinh ngạc kêu lên, cả người run lên như điện giật. Tôi không cho cậu thời gian thở dốc, tiếp tục dùng đầu lưỡi nóng ẩm, khiêu khích quả trứng mềm trong miệng đây, tay phải thì nắm dương vật di chuyển lên xuống.

Đây là nơi yếu nhất của đàn ông, cũng là chỗ mẫn cảm nhất, bình thường không cần thận dụng tới đều chịu không nổi, càng đừng nói bị người ta ngậm vào trong miệng mà liếm mút. Cậu nhất thời bị tôi làm cho hồn bay lên trời, đùi co giật từng đợt, không ngừng run rẩy, hoàn toàn bị khoái cảm áp đảo bắt làm tù binh.

Hơi hơi nhướn mày, từ dưới lên trên, có thể nhìn thấy dáng vẻ cậu hơi khép mắt, khẽ hé miệng. Hàm răng trắng tinh như ẩn như hiện, mỗi lần tôi mút vào lại vô thức cúi đầu thở dốc.

Hai đám lửa dục vọng yếu ớt, toát lên từ đầm sâu không đáy, ánh nước sóng sánh tươi đẹp, vẻ mặt như tan chảy. Khuôn mặt tuần mỹ như đắm trong khoái cảm phóng túng, đong đầy tình cảm nồng nàn, sức hấp dẫn nam tính rạng rỡ đến cực kì kinh người.

Nếu cậu mang thứ biểu tình này đi hấp dẫn người khác, tin là không ai có thể chống lại!

“A... Giỏi quá...” Cậu thỏa mãn thở ra, tay ôm lấy đầu tôi, phối hợp đưa đẩy nhẹ nhàng.

Tốc độ của tôi dần nhanh hơn, lần lượt hôn mút tinh hoàn hai bên, dùng đầu lưỡi quấn vòng từ đầu đến cuối dương vật cực đại, sau đó, một hơi nuốt vào.

Hô hấp cậu cũng ngày càng dồn dập, bị tôi ngậm vào khuôn miệng lửa nóng, thứ căng phình đến cứng chắc đột nhiên hơi giật lên...

“Anh... Em không được rồi... Muốn xuất...” Cậu lớn tiếng kêu, hai tay vò loạn tóc tôi, tựa hồ muốn ôm chặt hơn, rồi lại đẩy tôi ra...

“Mau buông ra... Anh... Phải bắn...”

Khuôn mặt cậu càng đỏ lên, đùi bắt đầu căng, tôi biết cậu đã đạt đến điểm tới hạn, nhưng tôi không buông, tiết tấu ngược lại còn nhanh hơn.

Có lẽ “tình dục” quá dài quá nhiệt liệt với cơ thể cậu trước mắt vẫn là không chịu nổi, tốt nhất là tốc chiến tốc thắng. Huống chi, ở thời điểm cuối, tôi muốn cậu vui vui sướng sướng mà bắn ra, cho dù là trong miệng tôi.

Bỗng nhiên, theo tiếng gầm nhẹ khàn khàn, chỉ cảm thấy dương vật trong miệng căng lớn, điên cuồng rung động, mỗi lần nảy lên lại có dòng thác nóng bỏng rót vào khoang miệng tôi, sau đó là hai đợt, ba đợt...

Phát tiết thực sự rất lâu, số lượng nhiều mà lại đặc, tôi chỉ cảm thấy mũi miệng đều là hương vị của cậu, tắc nghẽn không một khe hở.

Đem tinh dịch trong miệng nhả ra, tôi nín thở mút thẳng em còn có chút cương của cậu, lấy tay chậm rãi âu yếm, để cậu tiếp tục hưởng thụ dư vị sau khi bắn tinh...

Cậu mở mắt, thở dốc nhìn chằm chằm tôi...

Giờ khắc này, ánh mắt cậu đặc biệt yếu ớt, mềm mại như trẻ con không chút bố trí phòng vệ, khiến người ta yêu thương. Vừa hơi tò mò nhìn chằm chằm hành động của tôi, vừa lấy tay không ngừng ve vuốt trên bờ vai tôi. Động tác hoàn toàn vô thức, lại truyền đến sự dịu dàng thân thiết.

Đang lúc tôi nghĩ cậu sắp bắn nữa, cậu đột nhiên kêu lên miệng tiếng đau đớn, nắm chặt lấy tay tôi, một dòng dịch đục vô tư bắn lên mặt tôi...

Lúc sau, thẳng em “tinh” lực hơn người cuối cùng cũng xì xuống...

“Thực xin lỗi, anh, thực xin lỗi...” Cậu lấy lại tinh thần, vội kéo tôi lên, mặt đỏ tai hồng áy náy nói, đồng thời lấy khăn, luống cuống tay chân thay tôi lau.

Tôi thật sự không giận, chỉ là cười như không cười, cúi đầu nhìn cậu, “Tiểu tử cậu to gan, cứ nhiên dám bắn trên mặt tôi, cậu từ xưa đến nay chính là người đầu tiên đấy.”

“Thực xin lỗi, em không cố ý, thực sự nhịn không được.” Cậu mặt đỏ hồng, rất ngượng ngùng, ôm lấy tôi giải thích rồi hôn mấy cái.

“Tôi lại không trách cậu.” Tôi xoa xoa tóc cậu.

“Thực xin lỗi...” Cậu cúi đầu.

“Lần này là vì cái gì?”

“Em... Có phải hay không... quá... Tiết quá sớm...” Cậu dè dặt hỏi, dáng vẻ thực ử rử.

“Tạm tạm...” Tôi không khỏi cười to, hôn cậu một chút, “Cậu có thể kiên trì đến giờ, đã rất giỏi rồi, trẻ con dễ dạy.”

“Em sau này sẽ cố gắng hơn nữa!” Cậu vui vẻ, ôm chặt lấy tôi.

“Cố gắng thành một đêm bảy lần?”

“Cố gắng cho anh “sung sướng”!”

Cậu trai vẻ mặt còn rất nghiêm túc, khiến cho người ta vừa buồn cười lại cảm động.

Tôi hé miệng, ngậm lấy đầu lưỡi ấm áp cậu đưa đến, thay đổi góc độ khê mút vài lần, mới từ từ quấn lấy nhau.

Cảm xúc mãnh liệt sau nụ hôn, đặc biệt dễ chịu. Tựa lưỡi cậu nhẹ tiếp xúc, còn có một loại cảm xúc lãng mạn hơi dâng lên trong lòng...

Chúng tôi như keo như sơn dính lấy nhau, cảm thụ hơi thở của nhau. Từ nơi tiếp xúc thân mật, tâm hồn tựa hồ cũng càng thân cận hơn.

Tôi không nhớ rõ, bản thân có từng hôn dịu dàng lãng mạn như thế hay chưa.

Mấy năm nay, làm tình đối với tôi mà nói, chính là một sự đòi hỏi, một sự phát tiết dục vọng thuần túy. Tôi từ trước đến nay cự tuyệt sự ràng buộc vượt quá quan hệ, nhưng mà lúc này đây, quả thật đang cảm nhận được như thế nào là rung động tâm hồn, mới phát hiện, cảm nhận này đúng là đẹp như thế.

“Ừm...” Cậu hôn hừng hực khí thế, tôi cũng không ngừng đáp lại, cúi đầu rên rỉ.

“Anh, của anh cứng quá, lần này đến lượt em hôn anh, được không?”

Cậu là một đệ tử giỏi, đã bắt đầu hôn lên cổ tôi, giống như tôi lúc trước khiêu khích cậu, đến mê hoặc tôi.

Mà tay cậu cũng không nhàn rồi, một thì phủ lên cái mông rắn chắc của tôi, không ngừng nắn bóp, tay kia thì lại vươn về trước, cầm dục vọng đã cố chịu của tôi, thoát lên thoát xuống thủ dâm cho tôi...

Vừa rồi âu yếm kịch liệt một phen, sớm khiến tôi toàn thân nóng lên, lại sờ như vậy, tôi rất nhanh thở không nổi, lão Nhị lại cương đến khùng khiếp.

“Anh, mê người quá, gợi cảm quá...”

Tay cậu, nơi mông tôi lần lượt vẽ vòng vòng ve vuốt, cảm giác hơi ram ráp, không ngừng ma xát cái mông mềm... Thoáng hung hăng bóp mạnh, thô lỗ xoa nắn; thoáng buông ra, rất nhẹ nhàng vuốt ve. Tôi cả người run lên, lại có vài phần tan chảy.

Nơi phía sau vốn là chỗ mẫn cảm của tôi, không chịu nổi nhiều khiêu khích cho lắm. Hơn nữa khi làm vệ sỹ riêng cho tiểu tử này, căn bản không có sinh hoạt tình dục, ham muốn vốn không được thỏa mãn, lại bị cậu sờ như vậy, lửa dục khắp người càng thêm tăng vọt.

Tôi có phần không khống chế được chính mình, chỉ cảm thấy hai má dần nóng lên, cậu sờ một chút, mông liền chịu không nổi ma vận vẹo.

“Có cảm giác không, anh?”

Cậu ở bên tai tôi thấp giọng nói, động tác trên tay không ngừng, âu yếm tôi đến lửa dục hoàn toàn phần khích, “Em muốn hôn nó, giống như anh đã làm với em, được không?”

Dứt lời, cậu liền áp lên người tôi, tôi vội dè cậu lại, sợ động tác quá mạnh làm miệng vết thương rạn ra, “Cậu đừng nhúc nhích, tôi ngồi trên.”

Tôi dừng một chút, nhắc người lên, quỳ gối trước đầu cậu, cẩn thận tránh chỗ ngực bị thương, hai tay nắm lấy thành giường, hơi hơi động người, đem thân dưới cương cứng của mình đưa đến trước mặt cậu...

Cái loại hình ảnh này, thực sự rất tục tĩu!

Bằng góc nhìn của cậu, có thể thấy rõ ràng dưới háng của tôi, nhìn không sót một cái gì, tuy là tôi không kiêng ăn mặn, cũng thấy trên mặt sốt xình xịch, rất ngượng.

Nhưng mà tư thế này với cậu mà nói là nhẹ nhàng nhất, chỉ cần nằm là được, kiểu khác tôi sợ thể lực cậu tiêu hao nhiều.

“Anh, mặt anh đỏ...” Cậu phát ra tiếng cười trêu tức.

Tôi hung hăng trừng mắt liếc cậu, mới muốn nói, thì bị động tác một hơi ngậm lấy tôi của cậu làm cho mọi âm thanh đều nghẹn ở yết hầu, “A...”

Tiểu tử này năng lực học tập thực sự rất mạnh!

Hắn là cậu lần đầu dùng miệng với đàn ông ha, cứ nhiên không có trở ngại gì, liền đem tôi nuốt vào sâu như vậy. Dùng khoang miệng ấm nóng của cậu vây chặt xung quanh, giống như tôi lúc trước làm cho cậu, hơi hơi đọng đưa đầu, bắt đầu âu yếm mút...

“A...” Tôi cũng không biết bản thân cảm giác thế nào, mỗi lần cậu liếm một chút, cả người tôi liền chấn động một chút, giống như có điện, chỉ cảm thấy trước mắt sao vàng bay loạn.

Có lẽ là do sự tiếp xúc da thịt vừa rồi kích thích, hay, cậu đã nắm giữ được cội nguồn khiến cho tôi phần khích, nếu không, chỉ là hai cơ thể đầy nam tính cọ sát lẫn nhau thôi, làm thế nào lại khiến tôi muốn ngừng mà không được như này?

“A... A... Triển Bằng...” Tôi theo bản năng bắt đầu rên rỉ, hai tay nắm chặt thành giường, đầu ngón tay có chút bọt.

Dương vật tôi giống như muốn nổ tung, ở trong miệng cậu kìm nén bộc phát. Đầu lưỡi cậu ấm nóng dẻo dai, liếm tôi đến ý loạn tình mê, mặc dù có vài lần bị răng cậu cạ đến, nhưng đau đớn này, cũng chuyển hóa thành khoái cảm êm dịu, đem tôi một lần nữa đẩy tôi tới vực sâu cao trào...

Tôi có chút không khống chế được bản thân, trước sau cố gắng đẩy eo, đem dương vật lửa nóng của mình luồn vào thật sâu bên trong cái miệng mềm mại của cậu...

Cậu không hề có kinh nghiệm khẩu giao, có lẽ sẽ buồn nôn, nhưng nhìn biểu tình cậu, cũng không có toát ra sự thống khổ, chính là toàn tâm toàn ý hầu hạ tôi, chau nhẹ mày kiếm, nhìn chăm chăm biểu tình biến hóa trên mỗi tắc khuôn mặt tôi...

Ánh mắt mờ như tơ, xâm nhập xen kẽ, cơ thể tôi trở nên mẫn cảm hơn.

“A...” Tôi kinh sợ thở hắt, ngón tay tiểu tử này, không biết từ khi nào, lặng lẽ đâm vào huyệt phía sau của tôi... Ngón tay thô ráp, quấy mạnh vách tường bên trong của tôi, khiến tôi như nhũn ra.

“Anh, phía sau của anh thực mẫn cảm.” Cậu phát hiện, hơi nhả dương vật ra, ôm lấy hông tôi, nín thở dùng ngón giữa xuyên sâu vào...

“A... Ừ...” Khi ngón tay cậu nguẩy đảo, hơi thở tôi loạn dần.

Rốt cuộc tìm được nhược điểm trí mạng của tôi, cậu sao lại dễ dàng buông tha? Lập tức gia tăng công kích! Ngón tay thon dài ra ra vào vào, ở nơi bí mật nghén chặt của tôi cạy cày khai phá. Tôi kìm không nổi mà vênh cao cái hông, hơi hơi cử động người, theo bản năng truy đuổi ngón tay cậu...

“Anh, anh thích em làm như này với anh, đúng không?”

Con người đen sâu thẳm của cậu như muốn đem cắn nuốt hết cả tôi, lực ngón tay tăng mạnh, tốc độ nhanh hơn, lại vươn thêm một ngón đi vào.

Tôi phát hiện ngón tay cậu đặc biệt thon dài, có điểm giống tay người chơi dương cầm, có thể dễ dàng dò xét nơi bí mật người khác không chạm vào được. Ma sát vài cái, liền đụng đến vị trí khiến tôi cực có cảm giác. Tôi không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn, toàn thân căng thẳng.

“Là nơi này sao?”

Cậu hình như có chỗ hiểu ra, ngón tay đè nơi một chút, không ngừng cuộn vòng nghiền nát.

Chỉ cảm thấy một luồng sóng điện từ ngón tay cậu vỗ khắp toàn thân, khiến từng lỗ chân lông tôi đều thư giãn nở ra, nhịn không được mà nắm chặt thành giường, thân thể giống như sốt cao đột ngột không ngừng sợ hãi run rẩy...

“A!...” Tôi thở hổn hển, cậu nắm chặt hông tôi, dĩ nhiên miệng tay cùng sử dụng, lại đem dương vật cương vô cùng của tôi nuốt vào, ngón tay tiếp tục ở phía sau tôi đưa đẩy...

Trái tim đập bình bịch, khoang miệng ẩm nóng của cậu che phía trước thích đến không chịu nổi, phía sau lại được ngón tay cậu làm cho vừa ngứa lại vừa nóng.

Hai tầng kích thích cùng đánh từ hai mặt, làm tôi ý loạn tình mê, cả người như rơi vào đại dương tình dục mê mông, bị một luồng khoái cảm cuốn cuộn ập đến bao phủ.

“Ừm... A...” Tôi kim lòng không đậu mà kêu lên. Tay vốn nắm lấy thành giường, vậy mà nắm lấy tóc cậu, ở trong miệng cậu say sưa đưa đẩy.

Đầu lưỡi cậu có chút thô ráp, lúc thì ma xát quy đầu mẫn cảm của tôi, lúc thì mút một chút, toàn thân tôi liền run rẩy một chút, hơn nữa ngón tay chết người của cậu còn găt gao để ở chỗ kia, ở trong vách thịt lửa nóng âu yếm ma xát...

Thật sự là muốn chết!

Mật huyết của tôi đã bắt đầu hơi mấp máy, tham lam cắn ngón tay cậu, không ngừng hút vào...

Đại não một cơn váng vất, trên mặt nóng như lửa, nhưng tôi đã không có cách khống chế bản năng cơ thể nảy sinh, ngay cả bẹn cũng bắt đầu cơ giật từng đợt, đây là báo hiệu cao trào đang đến.

“Mau.. Mau buông ra... Triển Bằng... Tôi...”

Tôi thúc đầu cậu, muốn cậu bỏ ta. Cậu cắn bản không nghe tôi, tiếp tục nhả ra nuốt vào mút mát, thậm chí còn dùng đầu lưỡi bò lên quy đầu tôi, đột nhiên mút...

“A...” Cao trào khó ngăn nổi ập đến, sâu trong thất lưng một đợt tê dại, tôi rên lên ôm lấy đầu cậu, nhiệt tình như suối phun trào, từng đợt vẩy vào trong miệng cậu...

Tôi tích không ít, chờ phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện toàn bộ bắn trong miệng cậu, trên mặt không khỏi ửng hồng, vội nói với cậu: “Mau nhổ ra.”

“Em đã nuốt xong rồi.” Cậu ho khè một tiếng, khoe miệng còn có chút dịch trắng đục, nhìn qua vô cùng đậm mỹ.

“Sao lại nuốt? Buồn nôn lắm.” Tôi thay cậu lau tinh dịch trên mặt.

“Là tinh hoa của anh, như thế nào lại buồn nôn? Em muốn nếm thử chút hương vị của anh thôi.” Cậu ôm chặt tôi.

Tôi vuốt ve đầu cậu, hơi hơi cúi xuống, tiếp xúc với đôi môi cậu...

Đầu lưỡi truyền đến mùi nhàn nhạt, hẳn là mùi tinh dịch của chính tôi. Nhớ tới hình ảnh gợi tình rung động lòng người vừa rồi, hai má tôi hơi nóng lên, vô cùng ngượng ngùng.

Tôi bất luận cùng ai cũng chưa từng làm đến mức sâu sắc như vậy, chẳng những cho phép đối phương bắn tinh trong miệng mình, thậm chí còn bắn trong miệng đối phương. Nếu là trước kia, là chuyện tuyệt đối không thể tưởng tượng!

Tuy cũng chưa chân chính cắm vào, nhưng thân mật như thế cũng không cản trở mấy, “tình dục” nửa mùa lại còn hơn hẳn những lần sex sủng thật đạ thật trước kia.

Là bởi vì cậu sao? Tồn tại đặc biệt?

Nhìn thấy đôi mắt người kia dịu dàng thâm thúy, khuôn mặt anh tuấn góc cạnh rõ ràng, trong lòng thủy triều cao thấp nhấp nhô, hơi hơi rối rắm...

“Anh, em rất muốn đi vào...”

Việt Triển Bằng hôn mặt tôi, hai tay sờ mó trên hông tôi. Tôi với cậu đều không còn nhỏ, có thể dễ dàng cảm thấy, dự vọng đàn ông dán trên đùi mình, dần dần có dấu hiệu ngẩng đầu.

“Vừa rồi cậu không phải đã vào rồi sao?” Tôi trừng mắt liếc cậu.

“Chỉ có ngón tay, không tính, em muốn cắm vào trong người anh kia.”

Yêu cầu tục tĩu lộ liễu đến chừng nào!

“Anh, em nhất định sẽ khiến anh thực thoải mái, để em vào đi thôi, để em vào đi thôi...” Cậu ghé bên tai tôi cậu xin, nhiệt khí toàn bộ phả vào tai, bàn tay còn rất dùng sức mà xoa nắn hông tôi.

Đề nghị quả thực vô cùng có lực hấp dẫn, chỉ là...

“Không được!” Tôi quả quyết bác bỏ, một chương tiêu trừ cái tay trộm cướp của cậu. Xoay người leo xuống khỏi cậu, tạo khoảng cách an toàn.

Vừa rồi đã làm hơi quá, còn làm nữa, miệng vết thương của cậu tuyệt đối sẽ nứt ra.

“Nhưng mà em rất muốn mà...” Cậu ham muốn mà làm biểu tình bất mãn, tựa như không cún con không được gặm xương thịt, tiến qua ôm lấy tôi, biểu tình ai oán cực kì.

“Vội cái gì, tôi sớm hay muộn đều là của cậu.” Tôi cười sờ đầu cậu, “Tôi không muốn khiến cậu máu chảy thành sông, tinh tấn nhân vong. Ngoan, an phận vài ngày cho tôi, chờ miệng vết thương đỡ nói sau.”

“Anh...”

“Nhắm mắt lại, ngủ!”

“Vậy anh ôm em ngủ.”

“Cậu thực sự là con nít chưa dứt sữa.”

Tôi bất đắc dĩ vươn tay, đưa cậu ôm vào lòng. Cậu nghiêng người, đùi thon thả theo đó bò lên, kẹp chặt lấy thân dưới tôi, đùi còn cọ qua cọ lại trên cái hông vênh nhẵn nhụi lỗ lổ của tôi, sau đó, tìm một vị trí đại khái cậu cho là thoải mái, đùi cùng tôi quấn lấy một chỗ.

Lão Nhị của cậu có chút cương, cứ như vậy kẹp lấy đùi tôi, nóng hừng hực một đoàn, chạm vào âm nang mềm mại của tôi, cảm giác này, con mợ nó chứ... Dâm loạn cực kì!

“Thật thoải mái...”

Cậu ngược lại rất thích, thỏa mãn chép lưỡi, cuối cùng an phận, từ từ nhắm mắt lại. Có lẽ thật sự mệt, không đèn vài giây, liền nhanh chóng đi vào mộng đẹp.

Tôi không biết nên làm gì với nhóc con này bây giờ, thấy vẻ tiêu tụy trên mặt cậu, lại cảm thấy đau lòng, tự kiểm điểm có phải hay không quá sớm cùng cậu lăn trên giường, tiêu hao một đồng thể lực của cậu.

Nhẹ nhàng gạt mấy sợi tóc trên trán cậu ra sau, tôi hôn cái trán rộng, cùng dán lên mặt cậu, mũi đối mũi, cũng nhắm mắt lại.

Lâu lắm rồi, tôi chưa ôm người nào ngủ như vậy, không có cảm giác ấm áp khi ôm nhau như vậy.

Cả căn phòng yên tĩnh không tiếng động, tràn ngập mùi vị nhàn nhạt.

Nước trôi đèn nổi, mộng cũ như bụi bặm, hình ảnh đen trắng mơ hồ hiện lên:

Lần đầu tiên gặp mặt, cậu nhóc kiêu ngạo đi ra từ chiếc Ferrari rúm ró; người con trai khi gặp lại tuần mỹ không kiểm chế nổi: đáng yêu rạp trên mặt đất thảm hại không chịu nổi mà thông báo; đẩy người đỏ sẫm máu tươi khi bị bắn; bộ đáng ăn vạ khi muốn tôi dứt đồ ăn, còn có...

Đắm chìm trong ham muốn nơi ánh mắt tràn tình yêu...

Hơi thở, hồi ức của tôi, tràn đầy những hình ảnh đó, tràn đầy, đều là cậu!

Nhưng ngược lại với cậu là nỗi thống khổ không thể tự ức chế!

Tôi không bao giờ muốn lừa gạt chính mình nữa, lại cũng không cách gì hứa hẹn với phần tình cảm này. Tôi biết cậu muốn không phải chỉ là da thịt gần gũi, nhưng tôi ngoại trừ việc này, không có cách nào cho nhiều hơn!

Lý do rất đơn giản.

Cậu là Việt Triển Bằng, tôi là Ngụy dương, ngay từ đầu, giữa tôi và cậu, không thể nắm tay nhau đến già.

Chờ ngày nào đó cạn duyên, tôi có thể mạnh mẽ quay đầu mà bước hay không?

Hoặc là, tôi chỉ là sợ hãi, giống một kẻ nhu nhược, vì bóng ma của thực tại mà sợ hãi không yên, khó mà dễ dàng tin vào ánh sáng.

Này đối với cậu công bằng sao?

Đối với chính tôi công bằng sao?

Đại não một khoảng hỗn loạn, đầu đầu muốn nứt, tôi không thể tự hỏi tiếp, chỉ ôm cậu, chìm vào hắc ám khôn cùng...

16. Chương 16

Cao tầng có cái tốt của cao tầng, tầm nhìn mở mang, nhìn không sót một cái gì.

Nhìn xuống chúng sinh, chỉ thấy dòng xe cộ cuộn cuộn, đoàn người như kiến, cảm thấy đất trời to lớn, cảm thấy nhân thế nhỏ bé.

“Anh, anh sao lại ở đây.”

Một khoảng ẩm áp dán lên tấm lưng trần, có người để cằm kê lên vai tôi, gương mặt dán vào cổ tôi. Tôi không khoác áo, chỉ mặc quần bò, tầng cao như này, không có khả năng có người nhìn thấy, trừ phi đối phương dùng kính viễn vọng bội số lớn rình mò.

“Tĩnh?” Tôi quay đầu, ngón tay kẹp điều thuốc trên miệng.

“Mở mắt, thì phát hiện anh biến mất, gấp đến độ em tìm khắp nơi.” Việt Triển Bằng ôm lấy tôi từ sau, “Đang suy nghĩ cái gì, bóng lưng im lìm như vậy?”

Cái thành phố nho nhỏ này, không biết cất giấu bao nhiêu 0 cùng 1.” Tôi tự đáy lòng cảm thán.

Việt Triển Bằng “phụt” một tiếng cười, “Anh, em còn tưởng anh đang suy tư vấn đề khó khăn trọng đại của nhân sinh cơ.”

“Thực sự, có đôi khi nghĩ mãi không thông, vì sao bên người tất cả đều là Gay? Ngay cả đến người nên là trai thẳng, cuối cùng đều nhất nhất quay đầu bắn quân mình, nắm lấy lão Nhị xấu xí của đàn ông, liếm đến ngon lành... Cậu không cảm thấy mùi vị tuyệt đối không ngon?”

“Sao nào?” Việt Triển Bằng cười, tay phải trượt, cách quần bò mò mò giữa hai chân tôi, “Anh, của anh rất đẹp, mùi vị cũng rất tươi mát, một chút cũng không xấu.”

“Sáng ra đã đùa như lưu manh.” Tôi xoay người bóp mũi cậu.

“Anh hôm nay sáng ra đã chạy đến đây hứng gió...” Giọng cậu cũng thấp xuống, “Em còn tưởng anh hối hận ngày hôm qua...”

“Ông đây làm việc không hối hận.”

Việt Triển Bằng nhẹ đem tôi tiến vào lòng, “Anh, em ghét thấy anh đưa lưng về em, một mình hút thuốc trên sân thượng, cảm giác... Giây tiếp theo dường như anh sẽ bỏ em.”

“Nghĩ nhiều quá.” Tôi xoa đầu cậu, “Mau vào đi thôi, tầng cao nhất gió lớn. Cơ thể cậu còn chưa tốt, nên nằm trên giường nhiều.”

“VẬY anh theo em.” Cậu nắm chặt tôi không tha.

“Được, đại thiếu gia, cậu muốn thế nào thì thế ấy đi.” Tôi chỉ có thể bất đắc dĩ trả lời.

Trở về phòng, quần gia lập tức đưa bữa sáng phong phú lên. Tiểu tử Việt Triển Bằng một tắc lại muốn tiến một bước, kiên trì muốn tôi dứt mối bằng lòng ăn, tôi chỉ có thể hầu cậu trên giường nửa ngày; trước chính Ngọ, bác sỹ riêng đến kiểm tra, kiểm tra hoàn tất thì ăn cơm, tôi lại hầu cậu xem phim trên giường; xem xong cậu có chút mệt, ôm tôi ngủ say; sau bữa cơm thì tinh thần cậu ta tốt nhất, cũng là thời gian hay quần lấy người nhất...

Thông thường cậu sẽ vô liêm sỉ ôm tôi muốn làm 01, đều bị tôi không lưu tình chút nào cự tuyệt, tối đa chỉ làm 69, chính là cách một ngày làm một lần.

Cái vẻ ham muốn cùng bất mãn đáng thương như kia của cậu, tôi nhìn cũng có điểm cực khổ, nhưng để cho cậu nhanh khỏi, ngoại trừ nhìn ra, không còn cách nào.

Ngủ thì, cậu rất thích ôm chặt tôi, một khắc cũng không thả lỏng, như đứa trẻ không có cảm giác an toàn.

Tôi bị cậu ôm hầu như hít thở không thông, vừa tỉnh ngủ thì thấy mồ hôi nhễ nhại, mới phát hiện hoá ra là cậu đè nặng ngực tôi, trong tay còn lưu luyến nắm lão Nhị đáng thương của tôi...

Đ*т, khó trách tôi thấy ác mộng!

Sau giờ Ngọ người khác buồn ngủ, tôi tựa đầu giường có tinh thần mà lật một quyển kiệt tác võ hiệp kinh thiên địa, khiếp quỷ thần được xưng là “Trăm vạn bạn đọc đua nhau recommend, ngàn vạn trang web post”- “Phong tình của cây kiếm sắc bén và đoá hoa cúc”.

Ban đầu khi thấy tựa sách này khiến tôi mình hồ chấn động, tôi hầu như chưa từng xem tiểu thuyết, dứt khoát móc một trăm đồng ra mua, ai biết tình tiết truyện nhảm như bức tường ma thể này!

Sớm biết tôi đã tự mình xuất quân ra trận viết một quyển, lấy kinh nghiệm võ thuật bản thân làm gốc, đảm bảo so với cái kiệt tác võ hiệp rởm này còn chân thực còn náo động hơn nghìn vạn lần!

“Ừm... Anh...” Bên người truyền đến tiếng nói mê, thất lưng tôi bị một cánh tay thon thả ôm, cậu trai trở mình, chôn mặt bên chân tôi, mái tóc đen mất trật tự như bao phủ khuôn mặt tuần tú, đôi môi mỏng gợi cảm chỉ thấy khê nhếch, hơi thở sâu, đang ngủ say.

Tựa hồ... Thực sự đã bị ràng buộc...

Tôi thở dài, đem chăn hơi kéo lên một chút, dừng lại trên bờ vai trần của cậu.

Nhạc Gia có thể sẽ trêu tôi, là cái mộng khi ngồi không yên, ba ngày không đánh nhau là có thể tốc bay được mái nhà. Tự tôi cũng thừa nhận, cái gì mà nghỉ trưa đọc sách xem phim, những cái hoạt động giải trí an tĩnh này quả thực là muốn xong cái mạng già của tôi mà.

Nhưng hôm nay tiểu ma đầu này không thể động đây, để hầu cậu, mấy ngày nay tôi rút cuộc tu thân dưỡng tính, lại còn bắt đầu xem sách, a di đà Phật, thiện tai thiện tai.

Đột nhiên, điện thoại trong túi hơi rung, để tránh đánh thức Việt Triển Bằng, tôi đã đặt chế độ rung.

Lấy ra nhìn dây số, sắc mặt tôi khê biến.

Rón ra rón rén bỏ tay Việt Triển Bằng ra, tôi lặng yên ra ngoài cửa...

“Anh Hoa, tìm em có việc?”

Là Cô Kiến Hoa, từ sau khi Việt Triển Bằng bị thương, tôi chưa từng gặp anh.

“Nguy Dương...”

Mới nghe thấy anh nói hai chữ, liền đột nhiên im bật, như dòng nước xiết bị người ta chặn đứng.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Tôi trực giác thấy có chút không đúng.

“Mẹ tôi... Đã qua đời...”

“Cái gì?!”

Như bị giáng một gậy vào đầu, đại não ong ong, nghe tiếng đối phương khàn khàn, tôi hoàn toàn đánh mất khả năng nói!

Vội vã chạy tới bệnh viện, đẩy mạnh cửa phòng cấp cứu, thì thấy người đàn ông không hề nhúc nhích quỳ gối bên giường bệnh, như đã thành tượng đá.

Bốn bức tường lạnh lẽo, tôi kim lòng không được mà rùng mình.

Từ từ đến gần, mẹ Cô Kiến Hoa nằm trên giường trắng tuyết- Cô Nguyệt Giai khuôn mặt tiều tụy thất sắc, máy điện tâm đồ một đường thẳng tắp- tim ngừng đập, sinh mệnh tiêu vong.

Yết hầu khô đến lợi hại, tôi mấp máy môi, cất giọng không lưu loát, “Anh Hoa, nén bi thương thôi.”

Tôi biết Cô Nguyệt Giai cơ thể luôn không tốt, có huyết áp cao, đau nửa đầu mãn tính, cũng nhiều lần nghe tin bà nằm viện, nhưng không nghĩ tới, lần này bà đột nhiên xuất huyết não, cuối cùng không qua khỏi.

“Chị Y Na đâu?”

Phòng cấp cứu chỉ có mình Cô Kiến Hoa, thời điểm đặc biệt này, Việt Y Na phải ở bên cạnh anh chứ?

“Tôi chưa thông báo ai, ngoài cậu.”

Chỉ thông báo cho tôi?

Tôi ngẩn ra, ngực không có cảm giác gì.

Chậm rãi cúi đầu, tay phải hơi do dự, dừng lại vài giây, cuối cùng vẫn là xoa bờ vai anh, “Người đã chết rồi, không thể sống lại, đừng khổ sở nữa.”

Cô Kiến Hoa chấn động, hơi ngẩng đầu.

Chịu nổi đau tang tóc, anh không thể bình tĩnh ưu nhã như thường ngày. Sắc mặt sa sút như tro, cầm một tảng râu xanh, âu phục nhăn nhúm, đáng vẻ vô cùng chật vật.

“Nguy Dương...”

Anh như con thú bị thương mà khóc nức nở, đột nhiên đem tôi ôm vào lòng, tha thiết, như muốn ép ra thành không khí mà nắm trong tay.

Hơi thở tuyệt vọng mà đau đớn, từ trên người anh từng đợt từng đợt, đem tôi bao phủ...

Cái ôm này thực sự quá quen thuộc, quá sâu đậm!

Sáu năm trước, khi chúng tôi quyết định biệt ly, thì cuối cùng lưu lại, là cái ôm giống như thế.

Cả hơi thở tuyệt vọng cũng y như vậy.

Cuộc sống hoá ra là những điều lặp lại quen thuộc.

Trong một giây tôi muốn cười, khuôn mặt cười chưa kịp nứt ra, thì lại tàn lụi; muốn xoa lưng anh, ngón tay vừa vươn, thì lại ngừng.

“Anh đừng như vậy, dì dưới suối vàng có linh, sẽ giận.”

Nghe tôi nói vậy Cô Kiến Hoa run bần bật, buông tôi ra, biểu tình cay đắng không gì sánh được.

Người thân không có sự sống trên giường, trước mắt là tôi, đôi mắt vằn tơ máu nẩy lên sắc xám bi thương.

“Mẹ là người anh kính yêu nhất, nhưng bà, lại huỷ đi hạnh phúc duy nhất suốt đời anh!”

Tiếng nói nặng nề như sắt, đập thật sâu vào ngực tôi.

Cô Kiến Hoa nắm chặt tay tôi, đôi môi mấp máy, lệ nóng lăn chã rơi...

Nam nhi không khóc dễ dàng, chỉ là chưa tới mức thương tâm.

Tôi chưa bao giờ thấy anh khóc.

Cô Kiến Hoa từ nhỏ đã là một nam sinh cho dù bị đánh gãy răng thì cũng nuốt máu xuống. Tiểu học, anh bị nam sinh lớn hơn chặn đường truy đuổi, đánh vỡ đầu, máu chảy mặt, khiến cô giáo còn trẻ tuổi sợ đến mặt hoa tái nhợt, anh trái lại còn nói lời an ủi, sẽ không rơi nữa giọt nước mắt.

Lòng ngưỡng mộ của tôi với anh rõ ràng, thậm chí còn có điểm cảm ghét sự ung dung của anh, nhưng cho đến lúc này, tôi mới hiểu, hoá ra thống khổ anh giấu đi, tuyệt không ít so với tôi.

“Cùng Y Na kết hôn tròn một năm, anh đêm không thể ngủ. Từ công ty về nhà, chỉ cần nửa giờ xe chạy, nhưng anh mỗi ngày đi mất bốn mươi phút, em có biết là vì sao?” Cô Kiến Hoa nói.

“Vì sao?” Tôi vô thức hỏi.

“Bởi vì sau giờ làm, anh sẽ tới nhà trọ của em. Đỗ xe tại một góc yên tĩnh, dõi mắt nhìn cửa sổ nhà em. Châm một điếu thuốc, hút xong, vừa đủ mười lăm phút. Không nhiều, cũng không ít.”

“Anh khi đó mỗi ngày đều...” Đầu ngón tay tôi run khẽ, “Vì sao không sớm nói cho em?”

“Nói, có thể thay đổi cái gì?” Cô Kiến Hoa thở dài thật sâu, “Tất cả từ lâu đã là nước đổ khó đông, không thể vãn hồi. Ánh mắt em nhìn anh trong hôn lễ, anh cả đời đều quên không được. Anh biết em không trách anh, thậm chí không oán không hối, vô luận thế nào cũng khó mà tự tha thứ. Anh không phải không có dũng khí mang em chạy xa bay, nhưng trước sau không cách nào cắt đứt mối thân tình, bỏ lại không quan tâm gì đến mẹ.”

“Người thân, cùng người yêu, chỉ có thể trong hai chọn một. Anh buông bỏ em, như thế cả đời, đều cam nguyện tiếp nhận nỗi giày vò nơi nhà tù chung thân. Có một chuyện, anh từ lâu đã không còn tư cách nhắc đến, nói ra cũng chỉ tăng thêm nỗi thống khổ, nhưng vẫn muốn nói cho em biết. Ngụy Dương, cuộc sống không có em, anh vẫn có thể cười thản nhiên, đến đẹp mắt, như em đã thấy đó, nhưng không hề hạnh phúc!”

“Đừng nói như vậy...”

Giọng nói mắc nơi yết hầu, tầm nhìn của tôi, không rõ ràng...

Chuyện cũ cùng Cô Kiến Hoa, vẫn là vết sẹo nơi sâu nhất trong lòng tôi, bóng ma rất đậm. Bình thường tôi cũng không hề chạm đến, quyết ý quên nó đi.

Từng mấy lần tự kiêu ngạo cho định lực của mình, những năm gần đây, do thế giới nhỏ hẹp ngắc đầu không gặp cú đầu lại thấy, vẫn có thể cười như thường, cùng anh ân cần chào thăm hỏi, như bạn tốt của nhau.

Nhưng chỉ có chúng tôi biết, vết thương này có bao nhiêu trí mạng.

Kì thực chỉ là một chuyện cũ tâm thường rách nát.

Bắt đầu từ thanh mai trúc mã, nhà của tôi và Cô Kiến Hoa tầng trên tầng dưới, quan hệ hoà thuận, chơi từ nhỏ đến lớn. Anh so với tôi lớn hơn một tuổi, khi đó tôi cũng không chịu gọi anh là anh, cả ngày hò hét “Cô Kiến Hoa Cô Kiến Hoa”. Anh từ nhỏ tính tình tốt, tôi đa chỉ cười khổ xoa đầu tôi.

Khi đó, chúng tôi mỗi ngày như hình với bóng, tốt đến mức quan hệ rất thân thiết, buổi tối không phải anh đến nhà tôi ngủ, thì cũng là tôi ở nhà anh chen chúc trong cái chăn đơn. Cứ như vậy tới cao trung, khi nam sinh khác đều tìm hoa tán gái, huyết sáo với mấy nữ sinh mặc váy thì, tôi cùng anh trong mặt như chỉ có “người anh em tốt” thân thiết này.

Tôi không biết anh từ bao giờ phát hiện phần tình cảm này, mà tôi, lần đầu xuất tình trong mơ, đó là mộng xuân kiều diễm cùng anh.

Đều không phải không đấu tranh, vì sao lại là con trai, còn hết lần này đến lần khác là anh? Chỉ là, khi ý thức đấu tranh thì tình cảm này đã thâm căn cố đế.

Vượt ranh giới vào một sáng sớm kia.

Tôi cùng anh đều nửa tỉnh nửa mơ, vừa xoay người, tôi ôm anh, đôi môi mềm vô ý đè lên nhau, chúng tôi cùng bị kích thích.

Kích thích đến đời non lập bề, đem hai tôi nhất tề cuốn vào sóng lớn, kìm không được mà quần quýt...

Triệt để tỉnh táo, chúng tôi tự biết đã phạm vào sai lầm lớn, con mắt hoảng sợ không dám nhìn nhau. Đồng tính luyến ái tuy không phải bệnh, nhưng chung quy không được người đời chấp nhận. Mặc dù trong mắt chỉ thấy nhau, nhưng không có khả năng lập tức tiếp thu, chúng tôi không hẹn mà cùng chọn cách trốn tránh.

Nói thật, là anh chọn cách không chú ý đến tôi.

Không chào hỏi, không chủ động nói, cho dù đối mặt cũng như nhìn không thấy, cứ như vậy xấp xỉ một năm, anh cùng tôi càng lúc càng xa. Tôi rất cuộc chịu không nổi, tìm cơ hội thành khẩn nói thẳng tâm ý. Ai ngờ anh lại như tôi đối với Việt Triển Bằng, lấy những lời nói sắc nhọn thương tổn, nói chỉ là kích thích nhất thời, cũng như biện giải mấy mớ đem đồng tính luyến ái trở thành tội nghiệt gây nguy hại cho xã hội.

Tôi hung hăng đâm anh một quả, quay đầu bỏ đi.

Gặp lại anh thì, bên người tôi đã có bạn gái xinh đẹp cũng một đồng bạn xấu, suốt ngày bão xe đánh nhau, gây rối sinh sự, anh lại yên lặng trầm mặc, côi cút một mình.

Sau anh lại không hề ngoài ý muốn mà thi đỗ đại học hàng đầu, tôi vào trường võ tiếp tục học tập tiếp nhận công việc vệ sĩ, thỉnh thoảng về nhà, thỉnh thoảng chạm mặt. Bên người tôi bạn gái đến rồi đi, anh vẫn chỉ một mình, càng gặp càng cô độc.

Anh cũng không thiếu người theo đuổi, nhưng chưa từng cùng nữ sinh nào gặp gỡ. Tôi không rõ, cũng cự tuyệt không nghĩ đến.

Ngày nọ sang ngày kia, tôi dần dần quen không có anh làm bạn. Cho đến lúc, tháng ba mùa xuân năm ấy anh về nhà, mẹ anh nằm bệnh viện, mẹ tôi liền giữ anh lại ăn cơm.

Đêm đó, chúng tôi lại cùng ở trên một cái giường, trần trọc.

Tối nửa đêm nhưng không ngủ được, tôi định ra phòng khách ngủ, anh bỗng nhiên ôm lấy tôi, dùng một lời tuyên bố độc đoán hiếm thấy: Em là của tôi!

Tôi vô cùng kinh ngạc với hành động đột ngột của anh, nhưng thân bất do kỷ mà rơi vào đôi môi nóng hổi của anh...

Khoảng khắc đó, thế giới như đình trệ.

Sau đó, anh nói cho tôi biết, khoảng thời gian đó, là những ngày anh thống khổ giày vò nhất.

Cô Kiến Hoa từ nhỏ cùng mẹ nương tựa lẫn nhau, cha là một con sâu rượu vô trách nhiệm, sau cùng một người phụ nữ trẻ chạy trốn, không biết tung tích, toàn bộ dựa vào mẹ anh, ngậm đắng nuốt cay nuôi anh khôn lớn. Anh từ nhỏ sớm trưởng thành hiểu chuyện, đơn giản là vì để mẹ có thể cười hài lòng nhiều hơn, cũng là vì kiêu ngạo của anh.

Mối tình đồng tính cùng tôi, là sự trật ra khỏi đường ray bình thường của anh. Anh luôn đau khổ kìm nén, thậm chí hạ quyết tâm đẩy ra, nhưng mà, đúng là không cách nào buông tay.

Khi đó, tôi cùng anh có thể nói là có những ngày hạnh phúc. Anh rất nhanh chóng tốt nghiệp, chúng tôi hẹn nhau sau khi tốt nghiệp, chờ anh ổn định công tác, liền cùng nhau, hưởng người nhà come-out*.

Tất cả vốn tiền hành rất thuận lợi, nhưng khi mẹ anh phát hiện ra, thì tôi tắm trời đất!

Cô Nguyệt Giai là một người phụ nữ truyền thống, một lòng hy vọng con thành rồng, có thể nào dễ dàng tha thứ cho anh cùng một người con trai khảnh khảnh ta ta? Tuy từ nhỏ nhìn tôi lớn lên, nhưng cũng vì vậy càng thêm hận tôi đến tận xương, lập tức kịch liệt phản đối, khóc gào chửi rủa, công bố đoạn tuyệt quan hệ mẹ con, uy hiếp bức bách đủ kiểu.

Mấy tháng sau, buồn cho tình thân cùng tình yêu giằng co khiến tâm lực hóc hác, Cô Kiến Hoa suy nghĩ nghiêm túc, quyết định cùng tôi xa chạy cao bay.

Chúng tôi đi tới phương Bắc, tìm một thị trấn nhỏ an tĩnh, dự định sống ở đây, nhưng một tháng sau, nghe được tin mẹ anh tự sát.

Cô Kiến Hoa quá sợ hãi, lập tức trở về.

Trên giường bệnh, Cô Nguyệt Gia cắt cổ tay không thành, chỉ vào cổ tay loang lổ vết máu, lạnh nhạt mà tái nhợt nói: Con muốn cùng nó bên nhau, trừ phi mẹ chết!

Cô Kiến Hoa sắc mặt trắng bệch, im lặng quỳ trước giường, không nhúc nhích; tim tôi như dao cắt, bước đi khó nhọc, bám tường mà từ từ đi ra khỏi bệnh viện.

Từ nay về sau, cũng đi ra khỏi thế giới của anh.

Tình yêu có sôi nổi đến đâu, cũng không thể hơn nổi nước mắt cùng máu của người thân. Tôi cùng anh không ích kỉ đến vậy, lưng không đeo nổi loại tội này!

Cứ như vậy...

Cũng chỉ có thể như vậy...

Một năm rưỡi sau, Cô Kiến Hoa nhờ công việc mà quen Việt Y Na, người sau đó đối với anh vừa gặp đã yêu, mẹ anh đối với người con dâu nhà nhận lịch sự dịu dàng, xuất thân tiểu thư khuê các này, càng vừa lòng 200% . Sau khi quen biết một thời gian, hai người liền kết hôn.

Tôi tham dự hôn lễ xa hoa của anh, mỉm cười hướng anh chúc phúc, cùng hôm đó, đem hết thủy thanh xuân, nhiệt huyết, mối tình đầu khắc cốt ghi tâm trong quá khứ thành hồi ức, quét lên tầng tầng lớp lớp, chôn thật sâu xuống đất.

Từ nay về sau, thành phố này chỉ còn lại mình tôi.

Ban ngày có hứng thì làm việc, không có hứng thì phơi nắng. Buổi tối cùng một đám bạn thân trà trộn quán bar, dễ dàng dùng dáng vẻ người xem, nhìn chuyện xưa của đám tiểu 1 cùng tiểu 0 thoải mái thăng trầm, buồn vui. Muốn phát tiết thì 419, không muốn phát tiết thì về nhà tắm rửa đi ngủ.

Từng cho rằng, trái tim này tựa như hòn đá, đời này cũng không có khả năng nở hoa kết quả, cho đến khi...

Việt Triển Bằng xuất hiện!

Vừa nghĩ đến cậu, mũi khoan đau nhức nơi tim lần thứ hai ập tới...

Nếu cậu lúc này ở bên cạnh tôi, tôi không biết mình sẽ ôm chặt cậu, hay là mình sẽ đẩy cậu ra xa, vĩnh viễn không gặp lại.

Vết xe đổ còn chưa đủ sao? Rõ ràng nhiều lần hạ quyết tâm cự tuyệt, nhưng cuối cùng tôi vẫn là kéo cậu xuống nước, biết rõ như vậy chỉ hại mình hại người.

“Những năm gần đây, anh tuy không hỏi đến, nhưng tất cả chuyện của em, đều như ngón tay với bàn tay.” Cô Kiến Hoa chậm rãi nói: “Em gặp ai, cùng người nào ở bên nhau, lại cùng người nào xa nhau, chơi bởi chốn nhân gian, tự cho phép sống buông thả. Ngực anh đau, chưa từng ngừng lại. Vì sao chúng ta không thể cùng một chỗ? Khi đó em rõ ràng là ngay trong lòng anh, đưa tay là có thể chạm... Anh biết, tất cả đều là anh sai!”

“Không, chỉ là cái đích đã định trước. Nếu như em là anh, em cũng làm như vậy, đừng tự trách nữa.”

“Vậy hiện giờ?” Cô Kiến Hoa nhìn tôi thật sâu.

“Hiện giờ?”

“Chỉ cần em bằng lòng...” Cô Kiến Hoa nắm chặt tay tôi, sức lực lớn, hầu như muốn bóp nát xương tay tôi, “Chúng ta một lần nữa lại đi, dù cho nghìn người chỉ trở, anh cũng nguyện ý bỏ tất cả...”

“Anh đang nói cái gì...” Tôi cười khổ cắt ngang, “Chị Y Na thì sao?”

Chợt nghe thấy tên này, Cô Kiến Hoa tay run lên, lực giảm bớt.

“Sáu năm trước, có mẹ anh; sáu năm sau, có Việt Y Na. Lẽ nào anh còn không rõ, chúng ta khi ấy, đã thành quá khứ.”

Mà quá khứ, là không cách nào quay lại.

Một bức hoạ kiếp phù du đã cuộn lại, thời gian đã cất cánh bay xa, quay đầu lại đuổi theo cũng uổng công. Trước mắt hiện lên con người đen láy đầy tình cảm của Việt Triển Bằng, hơi thở tôi cứng lại, đầu đau đến mức đời non lấp bể.

Đây là con đường đầy bụi gai, ngay từ đầu tôi đã rất rõ, vậy vì sao vẫn mặc cậu dắt đi? Lẽ nào thức sự muốn lặp lại quá khứ sai lầm, đừng giống như cùng với Cô Kiến Hoa, gặp phải đầu rơi máu chảy, trả cái giá thật nặng, mới bằng lòng chịu thua?

“Nguy Dương...” Đại khái là vẻ mặt tôi nhăn nhó u ám, Cô Kiến Hoa không đành lòng khẽ vuốt khuôn mặt tôi, đem tôi ôm vào lòng.

Tôi tựa vai anh, nhẹ thở, hấp thu sự ấm áp quen thuộc...

*Come-out: thuật ngữ chỉ những người đồng tính công khai với gia đình.

17. Chương 17

“Các người đang làm cái gì?”

Đất bằng một tiếng sét kinh hoàng, khiến màng nhĩ tôi chấn động đến ong ong.

Chưa kịp quay đầu, liền bị một luồng lửa nóng tách mạnh ra, sau lưng đụng mạnh vào một khuôn ngực rắn chắc.

“Việt Triển Bằng? Cậu sao lại ở đây?”

Thấy cậu trai toàn thân trên dưới lửa giận ngàn ngút, tôi không khỏi ngây người. Có cảm giác bị “bắt gian tại giường.”

“Cô Kiến Hoa!”

Không biết có phải là do “tình địch gặp nhau, hết sức đỏ mắt” hay không, Việt Triển Bằng nghiêng rằng nghiêng lợi, một bước dài, đem Cô Kiến Hoa lôi từ dưới mặt đất lên, một quyền không khách khí mà văng lên mặt anh...

“Chờ đã.” Tôi vội đưa tay ngăn nắm tay cậu lại, che trước mặt Cô Kiến Hoa.

Người này thật không lưu tình, dùng mười phần lực, vết thương không sao chứ?

“Nguy Dương, anh cứ nhiên còn che cho anh ta!” Cái này là lửa cháy đổ thêm dầu, Việt Triển Bằng tức đến bốc khói, gương mặt méo mó.

“Mẹ anh ấy vừa mất, người còn trên giường, cậu lại chạy ào vào gào thét, còn muốn đánh, không ngại quá đáng sao?” Tôi nhìn cậu.

“Anh cũng biết mẹ anh ta vừa mất, liền khấn cấp lao vào lòng anh ta?” Việt Triển Bằng sắc mặt tái nhợt, ngực kịch liệt đập phồng, do cực lực che giấu giận dữ.

“Tiểu Bằng, không phải như thế, nghe tôi giải thích...”

Cô Kiến Hoa muốn mở miệng, liền bị tôi cắt ngang, “Anh câm miệng, đây là việc riêng của em với cậu ta.”

Dùng ánh mắt cảnh cáo anh đừng làm rối nữa, tôi lôi Việt Triển Bằng khỏi phòng cấp cứu.

Vừa ra hành lang, Việt Triển Bằng liền gạt mạnh tay tôi, như con thú bị nhốt mà bước qua bước lại, vẻ mặt muốn phát điên.

Cậu đi lại nặng nề, cơ thể bất tiện. Bề mặt vết thương đã khép, nhưng cần tĩnh dưỡng, không nên kích động như vậy.

Tôi trầm mặc tựa bên cửa sổ.

Cánh cửa kính không đóng chặt, gió phơ phất thổi vào. Rõ ràng là có ánh mặt trời ấm áp quá trưa, cơ thể tôi lạnh như sông băng.

Trong lòng âm thầm hạ quyết định, ly biệt ngay trước mắt.

Thời cơ này là tốt nhất.

“Vừa tỉnh dậy lại không thấy anh, lúc người khác nói cho em biết ở đâu thì em còn chưa tin. Ai ngờ, tới rồi lại thấy hình ảnh anh cùng anh ta như người yêu xa nhau lâu ngày gặp lại... Anh đừng quên, anh ta là chồng chị em!” Việt Triển Bằng giọng kiềm hãm, trên mặt xẹt một tia thống khổ, đưa tay che ngực trái.

“Động vào vết thương?” Tôi nhin không được hỏi, ngực có chút lo lắng.

“Không cần anh lo!” Cậu lạnh lùng nói, nhìn chăm chăm tôi, “Anh có gì giải thích?”

“Đúng như cậu nhìn thấy.” Tôi nhìn thẳng vào mắt cậu, “Tôi cùng Cô Kiến Hoa, từ trước là người yêu. Từ điểm ấy mà nói, cậu mới là người xen vào.”

“Anh nói cái gì?” Việt Triển Bằng túm mạnh lấy áo tôi.

“Cậu đã sớm nhờ người điều tra rồi mà? Đối với chuyện cũ của tôi và Cô Kiến Hoa, chắc cũng biết thoáng?” Tôi thản nhiên nhìn cậu, “Cần gì phải tới chất vấn tôi?”

“Còn tôi, tôi tính là cái gì?” Những lời này nghe khó khăn không gì sánh được, từ trong miệng cậu miễn cưỡng thoát ra.

“Tôi ngay từ đầu không muốn trêu đùa cậu...” Tôi thấp giọng nói, trong lòng một khoảng u ám.

Là thật tâm nói.

“Hoá ra... Thực sự là bởi vì thương hại tôi, anh mới dịu dàng với, ở bên tôi... Tôi còn tưởng rằng... Là khác biệt bản thân, cứ theo đuổi anh như vậy, một ngày nào đó sẽ đuổi kịp... Một ngày nào đó, anh sẽ dừng lại, thừa nhận anh cũng yêu tôi...”

Tay tôi nắm chặt, giọng cậu khàn đến đáng sợ, bờ vai rộng run nhè nhẹ. Lòng tôi đau nhức khó chịu, dùng hết khí lực cả đời không chế mình, không tới chạm vào cậu.

Hiện giờ xa nhau còn kịp!

Không có hứa hẹn, không có bày tỏ, không có lời tâm tình buồn nôn, còn chưa từng nói cái gì, thậm chí còn chưa chân chính lên giường, cho nên sẽ không tổn thương quá nặng, còn kịp rút ra dễ dàng.

Nhưng vì sao lòng điên cuồng co rút như muốn chết bất đắc kì tử!

“Anh sẽ cùng anh ta đi sao?” Việt Triển Bằng ngẩng đầu nhìn tôi, viền mắt hơi hồng.

“Sẽ.”

“Anh ta vĩnh viễn là người thứ nhất trong lòng anh?”

“Đúng.”

“Anh yêu anh ta?”

“Đúng.”

Liên tiếp ba vấn đề, tôi trả lời thật rõ ràng, không chút do dự, lại cũng tàn nhẫn đến cực điểm

“Vậy tôi yêu anh, anh biết không?”

Một giây, tôi hầu như ngừng thở.

Nội tâm cuồng phong đột nhiên nổi lên, toàn bộ thế giới chao đảo.

Thời điểm quan trọng này, tôi cố duy trì bình tĩnh, tuyệt không thể lộ ra kẽ hở, nhưng cơ thể tôi mất khả năng nghe theo đại não, viền mắt sáng sủa...

Khuôn mặt cậu trai, dần dần không rõ nữa.

“Mạnh mẽ như anh, thế mà cũng sẽ rơi lệ... Hoá ra tình yêu của tôi, khiến anh khó xử như thế. Anh nói đúng, từ đầu, anh đối với tôi không giả, kiêu ngạo từ chối, nhưng cho dù vậy, đã lún sâu dưới bùn, tôi yêu anh yêu đến e là không còn cách nào tự kiềm chế, tới hôm nay, chỉ có thể coi là gieo gió gặt bão. Tôi không trách anh, chỉ oán chính mình, cùng anh quen biết quá muộn. Bằng không, anh sao có thể yêu ai khác ngoài tôi...”

Đầu ngón tay lạnh, dùng lực khiến người khác tim đập nhanh, nhẹ xoa khoé mắt tôi...

Tôi hít sâu, quay đầu, thoát khỏi đụng chạm của cậu, khàn khàn nói: “Quay về New York đi, đừng ở đây nữa, quên tôi đi, mau bắt đầu với người sinh ra vì cậu.”

“Nguy Dương, có lúc tôi thật muốn giết anh!” Bàn tay cậu trai quẩn lấy cổ tôi, hơi bóp chặt...

“Xin cứ tự nhiên.” Tôi thản nhiên nói, lòng mi cũng không động.

“Tôi hận anh!”

Cậu tựa hồ luôn yêu lẫn hận tôi, một tay bỗng kéo tôi lại gần, giữa lúc tôi cho là cậu muốn đánh tôi một trận, đôi môi thoảng cái bị cậu cướp đoạt...

Cậu hung hăng cắn gặm tôi, như dã thú tuyệt vọng. Cố sức mút lấy đôi môi tôi, ở khoang miệng mềm dẻo một mạch. Đầu lưỡi nóng hổi khua khắp, kịch liệt cuốn lấy đầu lưỡi tôi, gắt gao ép lấy từng chút nước bọt, từng chút hơi thở, muốn đem tôi nuốt hết vào bụng.

Môi truyền đến cơn đau nhỏ, mùi máu tươi nhàn nhạt phảng phất, không biết là của cậu, hay là của tôi.

Sự đau đớn xâm nhập toàn thân tôi, tôi không nhúc nhích, mặc cậu tàn sát trong miệng tôi bữa bãi, không chống cự, nhưng cũng không cách nào đáp lại.

Hôn như tận thế, như lửa đốt thật sâu trong lòng.

Đây là lần cuối, tôi cùng cậu thân cận như vậy, rồi sẽ không thể thân cận như vậy được nữa!

“Như anh mong muốn, tôi sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa.”

Nóng cháy trên môi biến mất, tôi mở mắt, là bóng cậu ôm ngực, tập tễnh bước đi.

Lần nào cũng đều dùng cùng một chiêu.

Tôi không khỏi cười khổ, đầu ngón tay khẽ chạm môi, đã bị cậu cắn rách, lưu lại dấu nhàn nhạt. Không lâu sau, sẽ khỏi thôi, như vết thương của cậu, là kí ức, đau đớn, còn có hận.

“Em sao phải như vậy?”

Cô Kiến Hoa không biết từ bao giờ ở cạnh tôi, nhẹ thở dài.

“Giúp em đối cậu ấy, đừng nói chân tướng cho cậu ấy. Chờ cậu ấy về New York, không bao lâu, sẽ quên tất cả.” Tôi hướng Cô Kiến Hoa khẩn cầu.

“Vì sao lại muốn làm vậy?” Cô Kiến Hoa nghiêm nghị nói: “Anh thật khờ, nên mới nghĩ thế. Tiểu Bằng so với anh còn cố chấp hơn, còn dưng cảm hơn, liều lĩnh hơn, em sẽ yêu cậu ấy, cũng không kì quái.”

“Yêu thì sao, sớm muộn cũng sẽ thành quá khứ.”

“Vậy cố sức để cậu ấy hiểu lầm, cứ đau buồn xa nhau như vậy?”

“Khi anh vẫn chỉ là Cô Kiến Hoa, xuất thân từ gia đình bình thường, cuộc sống bình thường, có người thân yêu anh, chúng ta đã kết thúc vô cùng thâm trầm; cậu ấy là con trai duy nhất Việt thị, trọng tâm để gia tộc tập đoàn dựa vào, đều mong cậu ấy sinh con dưỡng cái, kế thừa gia nghiệp. Anh thật cho rằng, em cùng cậu ấy có thể tiếp tục duy trì?”

Tôi từ lúc đầu, đã thấy rõ kết thúc...

Cậu là tổng giám đốc tập đoàn Việt thị, tôi là người phụ trách Bảo vệ đặc biệt Tứ Hải. Tôi cùng cậu lúc ấy, chưa từng có cái gì gọi là “duyên phận”.

“Biết đâu có ngoại lệ...”

“Chính anh cũng không tin, đừng thuyết phục em.” Tôi ngăn anh, đứng thẳng, “Đừng lo cho chuyện của em nữa, nhanh xử lý hậu sự cho dì đi.”

“Nguy Dương...”

Tôi khoát khoát tay, ý bảo mọi chuyện dừng lại, xoay người bước tới thang máy...

Tôi đi rất chậm, rất khó khăn, thỉnh thoảng dựa tường, mới không thất thần mà ngã.

Không khí đầy mùi nước khử trùng, có mùi vị của cái chết.

Tôi thống hận bệnh viện, hai lần biệt ly, đều là nơi đây, như có ma chướng.

Nhưng cuối cùng, mỗi người đều phải về nơi này mà kết thúc.

Ngẩng đầu nhìn bên ngoài, ánh dương le lói buổi chiều, có chút lực sát thương, con mắt tôi đau đớn vô cùng, nhắm chặt lại.

Muôn lấy tay che, lại chưa đến mức khóc ra máu mắt.

18. Chương 18

Một tháng sau.

Linh sơn, một ngọn núi vô danh, cao hơn mặt biển hai nghìn ba trăm mét.

Biển mây nổi thành cụm, cười rùng rợn lái xe sương.

Mặt hướng phía đông, tôi ngồi xếp bằng trên một cụm đất nhỏ nơi đỉnh núi, ngồi thiền như bình thường. Nhưng càng điều tức, ngực càng lo lắng, rối cuộc nội tức tán loạn, ngực truyền đến cơn đau nhức.

Tôi hơi cuộn người, im lặng cười khổ. Còn luyện tiếp, không thể không tẩu hỏa nhập ma.

Chỉ có thể bắt đầu động quyền cước, nhưng khoát tay, nội tức toán loạn khiến ngực tôi hơi đau, căn bản không dùng lực được, tư thế cũng nghiêng ngả, ngã trái ngã phải, hay cho một bộ ngạnh quyền bị tôi múa đến là phô trương.

Được rồi, không nên tự mình chà đạp công phu, đối với bản thân ngoại trừ điên cuồng luyện công ra, thật không biết làm thế nào dùng được nhớ nhung điên cuồng trong đầu!

Mọi người thường nói, nếu muốn chân chính kết thúc một phần tình cảm luyện lưu, biện pháp hữu hiệu nhất chính là bắt đầu một phần khác.

Khi tôi cùng Cô Kiến Hoa chia tay, tôi hình như đã nghe theo, trầm mình nơi quán bar hàng đêm ca hát. Tuy rằng phát tiết xong vẫn trống rỗng đến khó chịu, nhưng ít ra, lúc phát tiết, có thể đem cái bóng của đối phương đuổi xa khỏi đầu óc tôi, nhưng lần này, hoàn toàn không được.

Tôi có thử tới “Silence Forest”, mặc kệ 1 hay 0, ai đến tôi cũng không cự tuyệt.

Chó nóng nảy còn có thể nhảy tường, nếu thật không có 1, chỉ ít tiểu 0 cũng có thể 69 cho nhau. Mà khi tôi cùng bọn họ trần trụi, thằng em chết tiết của tôi tựa như ngủ đông, thế nào cũng không chịu tỉnh, dù cho tôi chà xát đến lột một lớp da, nó vẫn ửử oải không phản chấn nổi.

Với bất kì ai, tôi đều triệt để mất đi “ham muốn”.

Đề tiếng xấu “liệt dương”, “không cử động”, “bất lực” không lan xa trên giang hồ, tôi ngừng hành vi ngu xuẩn ấy lại, ảo não về quê bề quan tu hành.

Quê tôi ở chân núi Linh Sơn, có một căn nhà nhỏ trong thôn. Lúc nhỏ nghỉ hè thì, bố mẹ bình thường mang tôi đến đây tiến hành cách huấn luyện kín, thét ra lệnh mỗi ngày lên núi trèo cây leo vách núi, đứng trên đỉnh núi luyện quyền pháp đao kiếm vận khí đả tức...

Biến thái cực kì, khiến cho tôi thường nghi ngờ không biết bọn họ có đúng là muốn bồi dưỡng ra một “Độc cô cầu bại” hiện đại hay không, thật cười ngạo thiên hạ.

Thu quyền nạp tức, ngực vẫn cực khó chịu, tôi lau lau mồ hôi trên mặt, xuống núi về nhà.

Vào thôn nhỏ chân núi, toàn bộ thôn chỉ có một hàng tạp hoá.

Ở đây chỉ có ba mươi hộ gia đình, mặt trời mọc đi làm, mặt trời lặn đi về. Hàng tạp hoá tuy nhỏ, nhưng trang bị đầy đủ, củ gạo dầu diêm thuốc rượu trà, cái gì cần là có.

Cái gì cũng có, chỉ là không có thuốc tôi thích, chỉ có thể kiếm chế, đổi qua hút một loại khác tương đối nhẹ hơn.

Đ*t, miệng sắp nhạt như miệng chim ròi!

“Chủ quán, một bao thuốc, một phần đồ làm sẵn.” Tôi đi vào.

“Nguy tiên sinh ngài đã về.” Chủ quán đã sắp trung niên, lộ nụ cười thân thiện, “Hôm nay chỉ có thịt bò với đùi gà, ngài muốn cái gì?”

“Đùi gà đi.”

“Được, tôi bảo vợ làm nhiều hơn một ít.”

Đồ làm sẵn trong quán đều do bà chủ tự tay làm, mùi vị tươi mới, còn rất tiện.

Cuộc sống nhàn nhã rong chơi này thật khiến người ta ước ao, nếu có một ngày, tôi có thể như ông ta, cùng người mình thích ở trong quán nhỏ nông thôn tại chốn bồng lai tiên cảnh này, phu xướng phu tùy, thì tốt biết bao nhiêu.

“Cảm ơn.”

Hút thuốc cùng ăn cơm xong, mới ra khỏi quán, thì thấy một chiếc xe Jeep đen, phóng ầm ầm, gào rú vọt tới chỗ tôi... Khói bốc cuộn cuộn phía sau, gà bay chó sủa.

Một tiếng phanh chói tai, nơi cửa xe, là khuôn mặt Nhạc Gia mang kính đen.

“Nguy Dương bé cưng.” Cậu ta cho tôi cái hôn gió.

“Đ*t, quỷ vào thôn.” Tôi trừng cậu ta, “Cậu sao lại tìm được chỗ này?”

Khi đi, tôi không có nói cho ai biết tôi ở chỗ này.

“Một tháng không gặp, bạn đối với “bạn gái” này là cái kiểu thái độ b**i gì hử?” Nhạc Gia xuống xe, vòng một vòng quanh tôi, tầm tắc, “Đen, cũng gầy, làm người trong núi thích lắm nhấy? Cư nhiên một mình chạy đến cái chỗ chim không thềm để trứng. Không có điện thoại, di động cũng không gọi được, đem đám bọn tớ toàn bộ bỏ lại không quan tâm, thật là ác. Nếu tớ không gọi điện quấy bố mẹ bạn, hỏi ra địa chỉ ở quê, thì thật đúng là khó đào ra bạn được.”

“Xảy ra chuyện gì?”

Nhất định xảy ra cái gì, bằng không Nhạc Gia cũng không vất óc tìm kẻ đến gặp tôi.

“A? Hoá ra bạn còn quan tâm đến chốn thiếu văn minh kia cơ đấy. Tớ còn tưởng, đá thiếu gia nhà họ Việt đi rồi, bạn liền lập tức thành Phật chứ.”

Nghe cậu ta nhắc đến Việt Triển Bằng, khoé mắt tôi bỗng giật, “Ít nói nhảm, không có chuyện không lên Tam bảo điện. Tiểu tử cậu tới tìm tôi, nhất định có đại sự xảy ra.”

“Một tháng qua, đích xác xảy ra không ít chuyện.” Nhạc Gia tháo kính xuống, hướng tôi cười bí ẩn, “Có hai tin, một tốt một xấu, bạn muốn nghe cái nào trước?”

“Tuỳ.” Tôi mí mắt giật, có cảm giác bất an nẩy lên trong lòng.

“Thật không thú bị. Được rồi, tớ nói tin tốt trước, nhìn này!” Cậu ta như làm ảo thuật, “xoẹt” cái lấy từ phía sau một tờ báo, trải trước mặt tôi...

“Come-out” hai chữ to đậm như vậy, cứ thế chọc vào mắt tôi.

Tôi vội giật báo, mở to hai mắt quét một lượt, nuốt tin tức khó có thể tiêu hoá xuống, đột ngột nắm lấy cánh tay Nhạc Gia, “Viết Triển Bằng tiểu tử này... Lại come-out trước mọi người?”

“Đúng vậy, tớ không ngờ tiểu thiếu gia lại muốn làm như vậy, tớ với nhân dân toàn thể giới cùng khiếp sợ.”

“Khốn kiếp... Con mẹ nó chứ cái tin này tốt chỗ nào...” Tôi cắn răng hung hăng vò tờ báo. Huyệ Thái Dương giật ầm ầm, đại não vì khiếp sợ mà hỗn loạn một hồi.

“Tuy là có chút tối kiến, nhưng tuyên bố trước một số người, cậu ta come-out là vì yêu một người đàn ông, lại đã biết đối phương từ lâu, cũng đã thầm yêu đủ bốn năm... Bạn lẽ nào không có chút cảm động?”

“Tiểu tử này, cư nhiên xằng bậy như thế!”

Tôi không ngờ, cậu sẽ vì tôi làm đến nước này! Nghĩ đến biểu tình cậu khi nói những lời này, yêu thương bắt đầu dần lan tràn...

“Cậu ta được ăn cả ngã về không, long trời lở đất, Ngụy Dương, bạn tiếp chiêu như nào đây?”

Tôi đè cái trán hơi đau, nội tâm sóng lớn cuộn cuộn, đấu tranh không ngừng.

Bà nội nó chứ, vất vả như thế mới tách ra được, vất vả như thế mới chịu đựng được đến giờ!

Mỗi ngày, mỗi phút, mỗi giây, trong đầu tôi lúc nào cũng là bóng dáng cậu. Buổi tối trần trọc, ban ngày thấp thỏm nôn nóng, ăn cái gì cũng không ngon, làm cái gì cũng không có tinh thần, ép buộc mình không nghĩ nữa, nhưng nhớ nhung tràn đầy ngày càng đậm hơn!

Cho dù như vậy, tôi vẫn kiên trì, hai bên xa rời nhau là quyết định lí trí nhất.

Vốn tưởng thời gian sẽ khiến cả hai quên dần, nhưng không ngờ, cậu lại quăng xuống luồng sấm sét “trước mặt mọi người come-out”, đem thể giới của tôi oánh thành một đồng hỗn độn.

“Được rồi, tớ nói tiếp tin xấu cho bạn. Việt thiếu gia tự mình về New York hướng cha mẹ come-out, quá một mỗi, chịu không ít áp lực, hơn nữa còn bị ai đó không lưu tình mà đá...” Nói đến đây, Nhạc Gia bắt mắt trừng mắt nhìn tôi, “Cậu ta vốn vết thương khá lên, đột nhiên nghe nói bị nhiễm trùng chuyển biến xấu, sau khi về thì nằm trên giường không dậy nổi, sắp tèo rồi...”

“Cậu sao lại không nói sớm!” Tôi thất kinh.

“Ngụy Dương, bạn một mình vỗ vỗ mông hồn nhiên chạy trốn, cắt đứt liên lạc, giờ lại trách tớ?” Nhạc Gia nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Nếu cậu ấy thật có chuyện gì không hay xảy ra, tớ mong bạn sẽ không hối hận.”

“Chúng ta đi!” Tôi không nói thêm, lập tức chui vào ghế lái.

“Đi đâu?” Nhạc Gia đứng bất động, nhướn mày nhìn tôi.

“Còn có thể đi chỗ nào, mẹ cậu chứ rốt cuộc có lên không?”

“Đ*t, chó cắn Lã Động Tân, sau này tớ không thềm quần chuyện của bạn, kệ các bạn dần vật chết đi sống lại, đỡ phải lo nghĩ thay người còn bị ghét.” Nhạc Gia mếu máo, không tình nguyện lên xe.

Tôi nhấn mạnh ga, xe như tên rời cung bắn về trước.

“Đ*t, chậm một chút chậm một chút. Bạn là vội đi cứu hoả à? Tiểu thiếu gia tuy đau ốm bệnh tật, nhưng còn có thể chống đỡ được mười ngày nửa tháng mà...”

“Vừa rồi cậu nói chết ngay, giờ lại biến thành mười ngày nửa tháng?”

“Đ*т đ*t, từ một trăm lên một trăm rưỡi, chúng ta sớm muộn cũng sẽ bị cảnh sát cản.”

“Yên tâm, bọn họ về tốc độ, cần bản không đuổi kịp chúng ta.”

“Cái chym í, này là xe tứ, phạt tiền phải trả đều là tứ!”

“Ngồi yên!”

Tôi nhún chân, kim tốc độ phi vèo vèo. Phong cảnh hai bên đường xẹt qua hăng hái, nhưng lòng muốn gặp cậu của tôi còn cấp bách hơn.

Đấu tranh nữa, chúng quy ngăn không được ý nghĩ yêu thương cuộn trào mãnh liệt.

Đúng vậy, tôi yêu cậu.

Tôi không bao giờ muốn chạy trốn nữa!

Nhưng mà, từ đầu đến cuối, tôi cũng không có nói một câu yêu, hay là dùng hành động lời nói biểu đạt là cậu quan trọng đến thế nào với tôi. Thậm chí cuối cùng, còn cố ý để cậu hiểu lầm, vô tình đẩy cậu đi. Nhưng cậu, cho dù tôi quyết định buông bỏ xong, vẫn dứt khoát hướng quần chúng come-out, bình thản thừa nhận tình cảm với tôi, đoạn tuyệt đường lùi.

Nghĩ tới đây, yêu thương mãnh liệt xẹt qua ngực.

Tôi hoàn toàn thua!

Thua bởi kiên trì của cậu, thua cho phần tình cảm liêu linh. Dù cho tôi thất bại thảm hại, trong lòng vui sướng nhiều đến muốn vỗ cánh bay rồi.

Gông xiềng vẫn luôn trói buộc trên người tôi, dường như trong nháy mắt đứt đoạn, từng thứ tan rã dần. Tôi rất cuộc có thể đứng dưới bầu trời sáng trong, hít thở không khí trong lành lâu ngày mới gặp.

Giờ khắc này, mong muốn biết bao cậu ở trước mặt tôi, để tôi có thể ôm chặt cậu, lấy hành động nói cho cậu biết, kỉ thực cậu đã sớm ở trong lòng tôi, ở nơi sâu nhất quan trọng nhất.

Việt Triển Bằng, cậu chờ tôi!

Ngón tay nắm vững tay lái, tôi không chùn bước phóng về phía trước.

Tôi có chìa khoá nhà Việt Triển Bằng, cho nên không chút tốn sức mà đánh thẳng một mạch.

Cửa vừa mở rộng, liền ngửi thấy một mùi rượu nồng nặc.

Trên sàn phòng khách rải rác không ít vỏ rượu, đi mấy bước, đá phải một cái bình không, tôi khom lưng nhặt lên, đem nó để trên bàn.

“Việt Triển Bằng...”

Tôi cất giọng gọi, truyền đến, chỉ có tiếng vọng mơ hồ.

Căn nhà im ắng, không thấy một bóng người.

Kiểm tra hết các phòng, khắp nhà cũng không gặp bác sỹ y tá, cả đến bóng dáng người hầu cũng không có, lẽ nào, cậu không ở đây?

Trong lúc tôi muốn gọi cho Nhạc Gia xác nhận lại thì, chú ý tới cửa kính đi lên sân thượng mở ra, cả kính, lập tức tiến lên, quả nhiên thấy cậu trai nằm ở trên ghế mây lớn khép hờ hai mắt, tựa hồ đang nghỉ ngơi, không khỏi trong nháy mắt bùng nổ, “Tiểu tử cậu muốn tìm cái chết?”

Nhạc Gia nói bệnh cậu nặng thêm, hoan hô cậu, không chỉ có gan uống rượu, còn chỉ mặc mỗi cái áo sơ mi mỏng ngủ ở nơi cao nhất, cậu có biết gió bên ngoài lớn bao nhiêu?

Tôi vội vã cởi áo khoác, phủ trên người cậu, đem cậu bọc kín.

Vùng chân mày Việt Triển Bằng nhăn nhẹ, chậm rãi mở hai mắt.

Ánh mắt chúng tôi vướng vào nhau...

Gặp lại giống như đã mấy đời, người này chỉ lẳng lặng ngồi, cũng đủ đè nén hô hấp của tôi.

Một tháng không gặp, tóc cậu dài hơn nhiều, gương mặt tuần mẩy gầy không ít, cằm phủ một tầng râu xanh, đáng vẻ lôi thôi như vậy, căn bản không giống đại thiếu gia cực kì chú ý về ngoại lúc bình thường.

Nguyên do đều bởi vì tôi?

Ngực nảy lên cảm giác yêu thương mãnh liệt, tôi đem áo khoác xiết chặt, yết hầu trời mạnh, “Việt Triển Bằng, tôi...”

“Anh tới làm gì?” Cậu cũng không giật mình, chỉ lãnh đạm nói.

“Cơ thể có khoẻ không? Nhạc Gia nói vết thương của cậu bị nhiễm trùng chuyển biến xấu...”

“Hừ, hoá ra là anh ta nói, anh mới nghĩ đến việc gặp tôi.” Việt Triển Bằng lạnh lùng nói, vẻ mặt sắt đá, “Như anh thấy, tôi rất tốt, có thể ăn có thể ngủ có thể nhảy nhót, đa tạ sự quan tâm, mời anh về cho.”

“Nhưng cậu nhìn qua không tốt.”

“Yên tâm, nhất thời nửa khắc không chết được. Chút thương nhỏ, căn bản không bằng những lời anh nói ở bệnh viện với tôi. Ngụy Dương, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.”

“Cậu đừng nóng giận, đi vào thì hơn. Tầng cao nhất gió lớn, cơ thể cậu chịu không nổi.”

Tôi tự biết thẹn, ăn nói khép nép cầu xin. Ai ngờ Việt Triển Bằng toàn bộ không nghe tôi, còn hùng hùng hổ hổ giãy ra, “Cút ngay, thằng này không cần anh lo!”

“Chuyện của cậu, tôi không có khả năng mặc kệ.”

Tôi một tay đỡ vai cậu, đưa đến giường trong phòng ngủ, đương nhiên động tác rất khẽ khàng, không làm đau cậu. Tiểu tử này trọng lượng không khác tôi mấy, đỡ lên thật khiến chân tôi loạng choạng.

“Vì sao trước mặt mọi người come-out?” Tôi nương trên giường, đè cậu, cúi đầu theo dõi đôi mắt cậu.

Con người cậu rất đen, sâu như hồ thăm thăm, ngưng mắt nhìn lâu, không nghĩ là sẽ bị đắm chìm vào.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt cậu tràn đầy hình bóng tôi. Rõ ràng từ miệng cậu ngửi thấy mùi rượu, nhưng ánh mắt không chút nào mờ đục, trái lại còn sáng đến kì lạ.

Tôi mơ hồ nghĩ có chút không hợp lí, rồi nhất thời không nắm bắt được cái gì.

“Không liên quan anh.” Việt Triển Bằng hừ một tiếng, xoay qua...

“Không liên quan tôi? Lẽ nào cậu không phải vì tôi mới come-out, còn trước mọi người tuyên bố thăm mến tôi bốn năm?” Tôi không khỏi bật cười.

“Là thế, nhưng anh không cần cảm động, thằng này còn chưa có sa sút tinh thần đến mức cần lòng thương hại dư thừa của anh.”

A, thiếu gia hạt đậu khó tính không nhẹ.

“Nghe này, tôi nói, tôi chỉ nói một lần, bởi vì mẹ nó chứ buồn nôn chết đi được, cậu đừng mơ tôi nói lần thứ hai.”

Tôi dừng một chút, chỉ cảm thấy trên mặt cháy điên cuồng. Con bà nó, ông đây đời này mất mặt quá đi mất!

“Khi đồng ý làm BF của cậu, đều không phải do tình thế bức bách; chủ động hôn cậu, đều không phải thương hại; giờ trở lại, lại càng không phải cảm động ấy vậy, mà là... Tôi nhớ cậu, tôi vô cùng lưu tâm cậu... Mơ nó chứ, tôi yêu cậu, tiểu tử cậu rốt cuộc có hiểu hay không!”

Việt Triển Bằng con người chăm chú, mặt không biểu tình, như là không cách gì phân tích nổi lời tôi.

“Tôi cùng Cô Kiến Hoa, xì hơi cũng không có. Ngày đó ở bệnh viện, sở dĩ nén đau ly biệt, là lo cho gia thế bối cảnh của cậu, một ngày nào đó sẽ nản lòng mà kết thúc, không bằng cắt đứt càng sớm càng tốt; mặt khác, cũng là bởi vì tôi nhu nhược. Tuy mặt ngoài có thể duy trì sự mạnh mẽ, nhưng trong lòng, tôi đã lùi

bước rồi. Sợ càng lún càng sâu, không có cách gì chấp nhận đả kích lần thứ hai. Cô Kiến Hoa lần ấy, tôi chống đỡ xong rồi, cùng cậu lần này, tôi hoàn toàn không tự tin...”

“Cho nên anh chạy trốn?” Việt Triển Bằng rót cuộc mở miệng.

“Xin lỗi, tha thứ cho sự nhu nhược cùng tự cho là đúng của tôi.”

“Vì sao lại không tin tôi như thế? Anh nghĩ tôi sẽ là Cô Kiến Hoa thứ hai, cha mẹ tôi sẽ là Cô Nguyệt Giai thứ hai?”

“Tôi thấy, nhà cậu so với Cô Nguyệt Giai lại càng không thể thừa nhận tôi. Nếu bị bọn họ biết, đến lúc đó ắt có một phen gió tanh mưa máu.”

“Anh quá coi thường cha mẹ tôi, đối với tôi rất không tin tưởng, cũng quá bi quan! Tôi quay về New York cùng họ thức trắng đêm nói chuyện. Tuy từ đầu, bọn họ xác thực có chút khiếp sợ, đó là vì bọn họ vẫn cho là tôi có xu hướng tình dục bình thường, không ngờ đột nhiên lại yêu một người đàn ông. Nhưng họ biết chuyện tôi trúng đạn, hiểu rõ anh còn quan trọng hơn tính mạng tôi, liền thông suốt mà chấp nhận rồi. Không phải tất cả mọi gia đình đều tổn hại đến hạnh phúc chân chính của con cái, không nên bức bách chúng, không thể tự nhận định là mình “sinh ra người bình thường” được.

“Việt Triển Bằng, tôi thực sự không đáng để cậu làm đến mức này.” Giọng tôi hơi nghẹn ngào.

“Có đáng hay không, do tôi quyết định, đều không phải anh!” Việt Triển Bằng nói như đinh đóng cột.

Giờ khắc này, tôi kinh ngạc nhận ra người con trai trước mắt cuối cùng đã trưởng thành.

“Tôi rất thất bại, cũng rất thất vọng. Ngụy Dương, trong mắt anh, kì thực coi tôi là đứa con nít xấu xa không có năng lực gánh vác sao? Thà rằng biệt ly, cũng không tin tôi có thể thay anh gánh lấy một vùng trời, tin tôi, dựa vào tôi, đối với anh mà nói, khó khăn đến thế sao?”

“Đó là bởi vì, tôi chưa bao giờ dựa vào ai, vẫn là người khác dựa vào tôi.” Tôi hạ giọng nói: “Việt Triển Bằng, mặc kệ cậu tin hay không, kì thực bốn năm trước, tôi cũng rất để tâm cậu. Phần tình cảm này, cũng không chỉ có mình cậu.”

Cậu không nói lời nào, chỉ nhìn tôi thật sâu.

“Cậu không tin?” Tôi bị cậu làm cho hoảng hốt một chút.

“Anh làm thế nào để tôi tin? Làm trò ôm ấp gã khác trước mặt tôi, còn tự mồm nói khiến tôi học máu, sau đó vỗ vỗ mông bốc hơi khỏi nhân gian. Nghe nói anh một mình ung dung tự tại nơi bồng lai tiên cảnh, vui đến quên cả trời đất, giờ thì đột nhiên hiện thân, nói linh tinh với tôi, làm nào tôi tin? Tôi còn nghi ngờ có đúng hay không anh đầu óc nhất thời khét đặc, sau này mà còn xuất hiện cản trở gì, anh có khi lại như rùa, rụt đầu chui vào động ấy nhỉ?”

Tôi không nói gì, lòng trầm xuống...

Tất cả đều là tôi sai, yêu cậu quá sâu, cho dù tự miệng bày tỏ, xem chừng, đều không thể văn hồi rồi.

Đáng đời, là tôi tự hất đổ mọi thứ, tự nhận hậu quả xấu!

“Điều gì cần tôi đã nói, điều không nên nói cũng đã nói luôn rồi. Cậu có lý do không tin tình cảm của tôi đối với cậu, thế nhưng, đừng tự làm khổ cơ thể mình. Tôi trước tiên tìm bác sỹ với y tá kiểm tra cho cậu một chút...” Tôi nhắc người, định xuống giường...

“Chờ một chút.” Việt Triển Bằng kéo tôi.

“Làm sao vậy?”

“Muốn tôi tin cũng được, trừ phi...” Khoé môi cậu khê nhếch, đôi mắt đá vỡ chai hiện lên một tia giảo hoạt, cảm giác không hợp lý trong lòng tôi, càng mãnh liệt...

“Trừ phi cái gì?”

“Dùng cơ thể anh chứng minh đi!”

“A?”

Việt Triển Bằng đột nhiên ôm chặt tôi, xoay người đặt tôi xuống dưới, cúi đầu cười tà mị, “Ngoan ngoan, dâng cơ thể anh ra đây, để em thỏa mãn, nói không chừng em sẽ tin anh là thật lòng.” Dứt lời, liền dùng sức hôn lên cổ tôi...

19. Chương 19

“Này...”

Khoa trương quá vậy?

Nội dung vở kịch thể nào thoág cái đã thay đổi đột ngột, từ lo lắng nghiêm túc chính kịch, biến thành sáo mòn vô lại kịch rồi? Tôi đẩy vai cậu, nhưng lo cho vết thương của cậu, không dám dùng sức.

“Việt Triển Bằng, cậu làm sao thế, đừng xằng bậy.”

Cậu vừa hôn cổ tôi, vừa bóp hông tôi, cố sức xoa nắn, thân dưới còn dán sát vào giữa hai chân tôi, không ngừng ma xát...

“Cậu bình tĩnh một chút, vừa rồi còn nghiêm trang, như nào lại đột nhiên động dục?” Tôi xoay đầu trái phải, trốn tránh đầu lưỡi nóng cháy của cậu không ngừng truy đuổi, “Đừng như vậy, miệng vết thương của cậu còn chưa đỡ, tôi cũng không muốn để cậu vào viện đâu.”

“Thấy anh, vết thương của em tốt lắm rồi. Chính bởi vì anh vẫn không chịu cùng em 10, thương thể của em liền trở nên trầm trọng, còn ghen nữa em tuyệt đối sẽ tèo.”

Cậu trai này một giây trước còn mượn rượu thêm sâu, chán chường đến tâm tàn ý lạnh, đảo mắt đã cười đến không nhìn thấy mắt đâu nữa, như là hồ ly gian trá trộm được gà mái. Tôi nheo mắt, mơ hồ nghĩ, mình hình như... Lại chui vào trong cái bẫy người nào đó tỉ mỉ thiết kế.

Không, nói chui vào tựa hồ còn không được chính xác, rõ ràng là tôi tự mình đưa lên cửa.

“Anh, lần này nhất định phải để em đi vào nha! Em cũng chịu không nổi nữa rồi, một tháng này quả thực không phải cuộc sống của con người mà, mỗi ngày đều đêm mơ làm tình với anh, còn như vậy nữa em không tự nỗ lực thì không xong!” Cậu như đã thú động dục ôm lấy tôi cọ qua cọ lại, gấp gấp đem quần áo tôi lột dần.

Tôi mặt đen xì, túm somi cậu, cố sức lật ra...

Áo rơi xuống trên ga giường, bờ ngực trần của cậu lộ ra trước mặt tôi...

Vết thương ngực trái, băng gạc đã gỡ, tróc vảy, tụ lại thành một vết sẹo nâu nhạt. Rõ ràng khép lại rất tốt, nào có nửa điểm bị nhiễm trùng chuyển biến xấu?

“Cậu lừa tôi?” Tôi khoé mắt co giật.

“Nào có!” Việt Triển Bằng một mực phủ nhận, trợn tròn mắt cãi, “Em nhớ anh đến bệnh tình trầm trọng, hấp hối. Anh nếu chậm một khắc, em nhất định sẽ nghèo.”

“Chó má!” Tôi phẫn nộ đến nước bọt văng tuốt lên mặt cậu, “Cậu nhìn lại xem mắt cậu loé sáng lập loè, ở đâu có nửa điểm sắp nghèo?”

“Em nếu không nói vậy, anh sẽ đến gặp em?” Việt Triển Bằng hỏi ngược.

“Tiểu tử cậu... Cư nhiên cố ý bẫy tôi...”

Còn thông đồng với Nhạc Gia...”

Đ*t, ông đây bị lỗ rồi!

“Còn không phải là vì bức anh nói thật lòng.” Việt Triển Bằng dịu dàng khẽ vuốt khuôn mặt tôi, “Anh, anh không biết, khi chính tai nghe anh nói yêu em thì, lòng em vui biết bao nhiêu.”

“Cậu không nghi ngờ tôi?”

Vui? Vẻ mặt vừa rồi của cậu hoàn toàn không như thế!

“Đương nhiên, có thể nghi ngờ cái gì.” Việt Triển Bằng nhếch khoé môi gợi cảm, trong mắt có chút giảo hoạt, “Anh có thể miễn cưỡng quyết tâm diễn kịch, còn nghĩ một đằng nói một nẻo, cũng sẽ không đơn giản mà nói tiếng yêu. Một khi nói, chính là hứa hẹn không thể xoay chuyển. Huống chi, em sớm biết lòng anh có em, chỉ là đến bây giờ mới bằng lòng không lẫn tránh. Bằng không với tính cách của anh, nếu như thực sự không thêm để ý, cho dù em bị bắn thủng đến mười lỗ trên người, anh cũng sẽ không thêm ngó đến em nhỉ? Càng đừng nói đến đồng ý làm BF của em.”

“Nhãi khốn, cậu đã biết rõ, còn cố ý làm ra vẻ, để tôi nói mấy lời buồn nôn như thế.” Tôi bỗng bình tĩnh, rằng nghiêng kèn kẹt.

“Không được thừa nhận trước, em cũng sẽ bất an, huống chi tận mắt nhìn thấy anh cùng tình nhân cũ ôm ấp. Cô Kiến Hoa vẫn là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, em muốn diệt trừ anh ta từ lâu rồi. Vốn tưởng anh rốt cuộc cũng thuộc về em, không ngờ chỉ trong chớp mắt, anh cứ nhiên cùng anh ta cấu kết với nhau. Cái tên ghê tởm đó, em nhất định phải nghĩ cách, đem anh ta đi thật xa, bớt cản trở đi.”

Tôi nghe thấy mà mình hổ chấn động, nhãi khốn này là một kẻ hung ác gớm!

“Lúc đó em bị mù quáng bởi lòng ghen , thực sự tin anh muốn cùng anh ta xa chạy cao bay. Em đích thực vô cùng tổn thương, chán nản. Nhưng qua vài ngày, càng nghĩ càng thấy sai. Vì vậy tự mình hẹn Cô Kiến Hoa ra nói chuyện. Anh ta đầu đuôi gốc ngọn, đều thẳng thắn hết với em.”

“Cô Kiến Hoa thực sự không đáng tin cậy.”

“Anh cho là có thể dối được bao lâu?” Việt Triển Bằng mỉm cười, “Khi đó em đã nghĩ tới tìm anh, nhưng nếu không giải quyết nỗi lo đằng nhà, chỉ sợ anh sẽ không để ý tới em. Cho nên em về New York một chuyến, thuyết phục cha mẹ đồng ý cho anh và em ở bên nhau. Hiện tại họ đối với anh cảm thấy rất hứng thú, lúc nào theo em về New York, ra mắt cha mẹ chồng tương lai đi?”

“Cha mẹ chồng” cụm từ này, tôi nghe thấy mà phát rét, “Bọn họ thật có thể chấp nhận, cậu không phải con trai độc nhất sao?”

“Yên tâm đi, cha mẹ em đều rất tiến bộ. Hơn nữa khoa học kỹ thuật phát triển như thế, nghe nói đã có nghiên cứu đầu tiên về việc nam giới mang thai. Nếu thực sự muốn có người thừa kế, chúng ta hoàn toàn có thể thụ thai trong ống nghiệm, có lẽ chờ y học hoàn thiện, thì để anh làm người mang bầu ha.” Việt Triển Bằng cười xấu xa nói.

“Còn không bằng giết tôi đi.” Nhất thời nghĩ tới hình ảnh đó, tôi không khỏi mặt tái mét.

“Anh, hà tất phải buồn lo vô cớ? Em cũng không phải không biết anh tốt với em, nhưng thỉnh thoảng, ít nhất cũng nên ý lại vào em một chút chứ?” Việt Triển Bằng khẽ hôn lên môi tôi một cái.

Tôi xoa khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của cậu, trong lòng ngọt bùi cay đắng, trăm vị trộn lẫn, “Tiểu tử cậu, tính được là tung tin ngã bệnh cùng come-out thì tôi nhất định tới sao?”

“Đương nhiên!”

“Cậu nắm chắc thế sao?” Tôi nhíu mày.

“Ậy... Đích xác có chút lo lắng, nếu anh không quay lại, em nên làm cái gì bây giờ?”

“Cậu bỏ cuộc?” Tôi thử hỏi.

“Sao có thể!” Việt Triển Bằng biến sắc, kiên quyết bác bỏ, toàn thân lộ ra mùi hoàn toàn tàn nhẫn, “Em sớm tính toán thời gian, nếu như hôm nay anh còn không quay lại, em liền mang một đội người ngựa đuổi theo anh. Mặc kệ anh trốn ở núi sâu rừng thẳm nào, em đều phải lật tung ba thước đất đem anh tóm lấy, trói gô khỏi trong phòng em, mỗi ngày cùng anh lăn trên giường. Nếu thật không chiếm được lòng anh, thì

dù là cơ thể anh cũng được, Chỉ ít như vậy, sẽ không phải mất mở trường trường nhìn gã khác nhúng chàm anh. Bốn năm trước một màn ấy, em tuyệt đối không cho phép xảy ra lần thứ hai! Cuộc đời còn lại, trừ em ra, anh đừng mơ có gã đàn ông khác!”

Tôi nghe được mà ...

Tôi sai rồi! Cậu cần bản không phải đàn ông trưởng thành gì cả, mà là một con cáo già âm hiểm gian trá, cộng thêm khủng bố cố chấp cuồng chiếm giữ rất mạnh!

“Cậu thật là Việt Triển Bằng?” Tôi không biết nên khóc hay cười nhìn người kia.

“Em chỉ là một gã đàn ông điên rồ yêu anh, từ bốn năm trước.

“Nghiệt duyên, nghiệt duyên.” Tôi nắm cổ tay thở dài.

“Cũng là may mắn suốt đời em.” Cậu nở nụ cười, cúi đầu áp trán tôi.

Hơi thở giao hoà, chớp mũi nhẹ chạm, nụ hôn của cậu, như cánh bướm lay động nhẹ rơi xuống trên môi tôi...

Không có hôn sâu, chỉ là chạm rất khẽ, cũng khiến kẻ khác rung động không ngừng.

“Nếu như thời gian có thể quay lại, em nhất định phải sinh ra trước anh tám năm.” Việt Triển Bằng vươn tay, chậm rãi vuốt khuôn mặt tôi, “Lúc sinh ra thì sát vách anh, cùng anh thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên. Để anh mở mắt ra thấy người đầu tiên là em; để mối tình đầu mà anh yêu ngay lập tức là em, từ đó về sau trong mắt cũng không chứa thêm ai. Mặc kệ giới tính bề ngoài tuổi tác, mặc kệ người bên cạnh mình cản trở thậm chí lấy cái chết uy hiếp, em cũng đều không buông tay! Thế giới này muốn huỷ diệt thì cứ để nó huỷ diệt đi, muốn em buông tha anh, cho dù là chết, cũng không có khả năng...”

Âm thanh trầm thấp thu hút, như nhỏ vào từng giọt từng giọt, tích lũy vào trong lòng.

Lòng tôi như được bàn tay vô hình chậm rãi thắt chặt, toàn bộ bụi bặm buồn vui, đều ngưng tụ trong đôi mắt sâu như biển cả của cậu, ánh sáng trong ngần rạng rỡ, đẹp không sao tả xiết.

“Nhưng thời gian không cách nào quay lại, mà em, cuối cùng vẫn kém anh tám năm. Thế nhưng không sao, điều em có thể làm, là yêu anh, yêu anh thật nhiều, còn hơn bất kì ai yêu anh trên đời này! Em chỉ hỏi anh, có đồng ý giao chính mình cho em, cùng em sống cuộc đời còn lại hay không? Tin em, nhất định sẽ khiến anh hạnh phúc!”

“Khốn kiếp, nói ra cái kiểu đó, mẹ, tôi còn có thể từ chối sao?”

Tôi triệt để đầu hàng, dựng thẳng cờ hàng.

Người trước mắt, là quan trọng như thế. Nhẹ ôm nhau như vậy, trong lòng lại chồng chất gánh nặng ngàn cân, dạt dào, tràn đầy, ấm áp, rồi lại trĩu nặng.

Tôi đã từng sợ sức nặng như vậy, muốn không phải gánh vác cuộc đời, kiên trì làm một người tự do. Mà khi ánh bình minh cùng bóng tối thay thế nhau, tôi lại khó có thể đứng ở ngoài cánh cửa nơi bức tường ngăn cách cậu, sau đó quay đầu viết cuộc hành trình một người.

Tuy tôi cũng không cho rằng, bản thân có thể yên ổn hưởng tới hạnh phúc nơi trần thế, cũng từng gặp đá kích mà chọn cách nước chảy bèo trôi, nhưng tôi dù sao cũng không tu luyện được cảnh giới thánh nhân, có thể làm đến mức thế gian tất cả là hư vô, không buồn không vui. Đặc biệt là, một khắc kia khi đôi mắt cậu nhìn tôi, thẳng thắn chân thành nói “yêu”.

Chỉ cần yêu một người, từ nay về sau, khóc cùng cười cũng không còn là chuyện của một người.

Tôi thực sự không bỏ được cậu, có lẽ vẫn không tránh khỏi vướng bận đau khổ, nhưng cho dù là đau, tôi cũng muốn cùng cậu chia sẻ.

“Anh, nghe nói anh bị liệt dương hả? Nhưng giờ xem ra, lời đồn không thật.” Việt Triển Bằng bật cười, nhẹ cọ thân dưới tôi. Thằng em đang ủ rũ, cứ nhiên gặp quý mà ngóc lên, kiên quyết chạm vào cậu.

“Nghe ai nói?” Sắc mặt tôi, đen phân nửa.

“Đây chính là bí mật mọi người ở “Silence Forest” đều biết.” Việt Triền Bằng cười rất sung sướng, “Anh, em xem anh sau này cũng không còn ý muốn vào trong đó nữa nhỉ? Bất quá em rất hài lòng, đó rõ ràng là anh chỉ có “ham muốn” với mỗi em thôi.” Dứt lời, cậu còn sờ lần sờ mò dưới háng tôi.

“Đúng vậy, nhãi khốn, tôi sẽ cho cậu lĩnh hội tử tế, “ham muốn” của tôi với cậu đến tột cùng có bao nhiêu mãnh liệt.” Tôi cũng không tỏ ra yếu thế, bắt đầu sờ cậu, lột quần cậu.

“Anh, anh thật nhiệt tình, sao lại gấp thế?” Hai mắt cậu toả sáng, cũng bắt đầu gấp gấp cởi quần tôi.

“Hừ, mặt thì lửa dục đốt người, chỉ thiếu điều nuốt tuột tôi thật không biết là ai.” Tôi cười lên cậu, cúi đầu hôn mặt cậu, môi cùng cổ...

“Anh, quần bò anh nút cài chặt quá.” Cậu vừa thở hồng hộc đáp lại tôi, vừa đầu đầy mồ hôi loảng ngoảng ở chỗ quần.

“Ngốc nghếch, cả quần áo cũng không biết cởi, thế nào leo lên tôi được?”

“Em sẽ học tập tử tế...”

Sau đó, chúng tôi tựa như dã thú đói khát quần lấy nhau...

20. Chương 20

Lần này, chúng tôi ai cũng không có thừa thãi mà dạo đầu.

Không cần âu yếm nhiều, tôi cả người nóng sực, lửa dục đốt người, tham lam mút lấy đầu lưỡi nóng ẩm của cậu, sờ loạn trên khuôn ngực rắn chắc của cậu, thoả thích cảm thụ niềm khoái cảm khi da thịt gần gũi. Trước vì bận tâm đến vết thương của cậu, động tác ít nhiều có chút giảm, hiện giờ rốt cuộc có thể hưởng thụ tử tế.

“Nhãi khốn, mau vào...”

Tôi ôm cậu trở mình, biến thành tôi trên cậu dưới. Cái mộng trần của tôi, tha thiết để ở trên dương vật đã cương của cậu, như khối sắt cứng rắn nóng hổi. Tưởng tượng cảm giác được nó cắm vào, tôi không khỏi miệng khô lưỡi khô, bắt đầu tìm không được mà uốn éo mộng.

“Anh, trước tiên chờ chút... Em làm trơn cho anh... Bằng không... Sẽ rách.”

Cậu đè cái mộng tôi, không cho tôi lộn xộn, gương mặt tuần mỹ đỏ bừng. Trên tay không có chút thả lỏng, ngón tay dính đầy chất làm trơn, ở phía sau tôi tiến tiến lùi lùi, nỗ lực khai phá.

Lúc này, cậu cư nhiên còn có thể nhịn được, tôi không khỏi thán phục. Đối lại là người đàn ông khác, sớm đã liều lĩnh đâm vào rồi.

Nhưng mà, này cũng nói rõ cậu đối với tôi quý trọng đến mức nào.

“Được rồi, đã ba ngón tay rồi... Không sao... Của cậu tuy lớn, nhưng tôi còn có thể chịu được...” Tôi nhẹ cắn cắn tai cậu, phả ra hơi nóng sực.

Cậu liền cũng không nhịn nổi nữa, nhưng như hổ đói vồ mồi đem tôi áp đảo, vị trí nhất thời nghịch chuyển. Nâng hai chân tôi lên, dương vật dưới háng cậu, thân pháo như một pho tượng hùng vĩ ngạo nghễ đứng thẳng, nhắm ngay nếp gấp nhỏ nhỏ đóng chặt, thẳng lưng từ từ đẩy vào...

“Ừm...” Tôi đột nhiên ôm lấy cổ cậu, trái tim gần như ngừng lại!

Vừa thô vừa to, cái gốc ác nghiệt này quả nhiên khiến tôi hơi khó chịu.

Tôi có một khoảng thời gian dài không làm 10, liều lĩnh tiếp nhận thẳng em nhỏ kinh người của cậu, đích xác có chút miễn cưỡng. Ngay từ đầu đột phá hơi trắc trở, tôi hít thật sâu, cố hết khả năng thả lỏng người, để mật huyết nhỏ hẹp của mình thích ứng sự tồn tại của cậu.

“Anh, rất vất vả sao?” Cậu ngừng lại bất động, vẻ mặt yêu thương hôn khuôn mặt đầm mồ hôi của tôi, “Em lui ra ngoài đã nhé?”

“Đừng.” Tôi ôm chặt cậu, không cho cậu rút ra, “Từ từ tiến vào... Tôi có thể...”

“Đau thì phải nói cho em.”

“Ừm, hôn tôi.”

Chúng tôi gắt gao quấn lấy nhau, cậu đói khát hôn không ngừng không nghỉ, không ngớt chuyển cho tôi nhiệt tình, cùng dùng tay nhẹ chạm đến thứ đàn ông mềm nhũn của tôi, từ từ gia tăng kích thích.

Cậu thử chậm rãi rời khỏi, lại tiến vào, thấy tôi hơi có chút khó chịu, liền lại rời ra, lần thứ hai tiến vào... Như thế tuần hoàn lặp đi lặp lại, từng bước thâm nhập...

Quá trình kết hợp, dài dằng dặc khiến người ta sốt ruột.

Với lính mới mà nói, nhẫn nại của cậu thực kinh người! Tôi biết cậu sợ làm đau tôi, mới làm mọi cách dịu dàng, ngực không khỏi rung động sâu nặng.

Rốt cuộc, cảm thấy khe móng vừa tê vừa ngứa, chạm vào lớp lông rậm của cậu, toàn bộ của cậu vào hết, tôi không khỏi thở một hơi thật dài...

“Tất cả đều... Đều vào rồi...” Giọng cậu thốt ra kìm nén, biểu tình cực kì chịu đựng.

“Cậu thật đúng là có thể chịu được.” Tôi ôm chặt cậu, gương mặt đầy mồ hôi kề sát nhau, hơi thở giao hoà.

“Anh, anh trước đây đã dạy em, nơi đó của tiểu 0 yếu ớt, dễ bị rách, cho nên không thể nóng ruột đi vào. Làm một gã tiểu 1 tốt, nhất định phải đối với tiểu 0 dịu dàng rồi lại dịu dàng.” Cậu thấp giọng cười nói.

“Tôi lúc nào nói mấy lời đó?”

“Khi lần đầu tiên đe dọa giáo huấn em, lẽ nào anh quên?”

“Chuyện lâu như vậy, cậu cứ nhiên còn nhớ rõ?”

“Mỗi một câu nói của anh, em đều khắc thật sâu trong đầu.”

“Lẽ nào tôi nói là thánh chỉ?”

“Nếu có thể so với thánh chỉ còn quý giá hơn.”

Gương mặt cậu trai làm nũng cọ cọ tôi, tôi nâng đầu, cùng cậu dịu dàng hôn.

Cơ thể trần trụi thân mật dán vào nhau, tôi có thể ngửi thấy da thịt cậu truyền đến mùi mồ hôi. Dương vật vừa chạm, lay động tiếng lòng.

Điểm chết người là dương vật nóng cháy của cậu, chôn thật sâu trong cơ thể tôi, quy đầu cực đại bị mật huyết của tôi sít sao bao vây. Mỗi một nhịp tim đập, mỗi một hơi thở, thậm chí mỗi tiếng thốt ra, đều có thể cảm thấy nó hơi rung động theo, như có như không gõ vào vách tường của tôi...

Tôi không khỏi mặt đỏ tới mang tai, cảm xúc trần trụi rõ ràng như vậy, dâm mỹ quá chịu không nổi!

“Anh...” Cậu bắt đầu cố sức hôn môi tôi, không ngừng rên rỉ, xem ra, đã nhận đến cực hạn.

“Đến đi.” Tôi kìm không được mà co lại một chút, kẹp chặt cậu. Đau đớn vừa mới bắt đầu, đã bị cảm xúc đạt dào lấp tràn, hẳn là không có vấn đề gì nữa.

Hơi thở cậu nhất thời rối loạn, cố gắng hướng mạnh về phía trước, tôi “A” một tiếng, cũng không phải thống khổ, mà là trong nháy mắt bị một luồng điện kích thích.

Tôi văng đầu hoa mắt, còn chưa làm, cũng đã dễ chịu như vậy, chờ đến khi xong có khi nào là tỉnh tân nhân vong không?

Rất nhanh, tiểu tử này cho tôi đáp án chính xác.

Cậu trước sau thẳng lưng, nín thở bắt đầu từ từ đưa đẩy, từng chút từng chút cố gắng, như muốn đem nhiệt tình kìm nén đã lâu, tất cả đều phát tiết.

Làm tình là bản năng sẵn có của đàn ông, nhất là lúc tấn công. Không cần tôi chỉ đạo, cậu liền nâng hai chân tôi lên, gác lên vai, từ trên xuống dưới ở trong cơ thể tôi kịch liệt rong ruổi. Mỗi lần đâm vào, dương vật nóng cháy của cậu như muốn đột phá, đục thủng thật sâu nơi điểm G của tôi.

“A...” Tôi chỉ cảm thấy toàn thân như điện giật, cả người đột nhiên bị ném lên chín tầng mây, có cảm giác như hồn bay phách tán.

“Chậm một chút...”

Trước đây chưa từng có ai khiến tôi khoái cảm đến kinh người như vậy, mới đưa đẩy vài cái, tôi đã nghĩ mình có chút chật vật, phải lấy tay đè ngực cậu, không cho cậu tiến vào quá sâu.

Cậu thở từng hơi từng hơi một, có thể ngay từ đầu xông lên quá mạnh, ngưỡng kích thích cũng không cao, tạm thời dừng lại cúi người hôn tôi...

Triền miên một trận, mới ổn định lại tâm tình, nặng nề động thân, lại đưa đẩy có tiết tấu trong cơ thể tôi.

Dưới háng cậu không ngừng va vào mông tôi, phát sinh âm thanh thanh thúy, mơ hồ quanh quẩn.

Cắm vào thật sâu, rút ra, lại cắm vào, lại hơi rút ra... Chín nông một sâu, không ngừng xem kẽ. Một cơn sóng khoái cảm mạnh mẽ chưa từng có đập vào lỗ chân lông toàn thân tôi, dục vọng của tôi đã kiên quyết trướng lên, dâm dịch trong suốt như hồng thủy chảy tràn không dừng nơi đỉnh.

Tôi không dám lấy tay chạm vào nó, sợ chỉ chạm một cái thôi sẽ bùng nổ. Chỉ có thể liếm đôi môi khô khát, hít hai mắt lại, vừa hưởng thụ khoái cảm, vừa dùng hơi người con trai đang dâng toàn tâm toàn ý cho nhu cầu của tôi.

Cậu cũng nhìn tôi thật sâu, trong mắt lộ ngọn lửa ham muốn, nhưng không chỉ có ham muốn, còn có yêu thương sâu đậm hơn khiến tôi lún sâu vào.

Tôi giang hai tay, cậu lập tức cúi xuống hôn, đâm càng sâu, tôi rên rỉ một chút, đôi môi liền bị bờ môi nóng hổi của cậu chiếm giữ, nuốt sâu vào.

“Ừm...” Tôi rên rỉ nghe đến mức mềm yếu tận vào xương, xuân tình phơi phới. Cậu tham lam mút vào đầu lưỡi tôi, thân dưới vẫn không ngừng đưa đẩy.

Thân thể dần dần nóng cháy khó nhịn, tôi trên cái lưng trơn tuột của cậu sờ loạn.

“Anh, đau không?” Cậu cho là tôi làm thế vì đau đớn.

“Không đau.” Lúc này ai còn bảo đau hay không đau cái mẹ gì chứ, tôi nắm chặt mông cậu, từng chút lui xuống giúp cậu chạm lên phía trước. Cùng lúc, hai chân trượt, quăn lên cái eo gầy của cậu, kẹp chặt phổi theo sự đưa đẩy của cậu, để cậu càng lúc càng vào sâu hơn.

“Em khiến anh có thoải mái không, anh?” Cậu cắn cánh môi dưới tôi.

“Thoải mái... Cậu làm rất khá... A...”

Tôi có chút ý loạn tình mê, cả người như thác nước rã rời trong lòng cậu. Cái ôm của người con trai mạnh mẽ có lực, khiến toàn thân tôi lâng lâng, như đang bay; thứ cội nguồn hùng vĩ to lớn kia trong cơ thể, càng khiến tim tôi đập như sấm, trong tai chỉ như nghe thấy tiếng trống.

“Anh, thật nguy hiểm... Anh thực sự quá gợi cảm rồi...”

Cậu thở gấp đè đầu tôi, thẳng lưng ra roi làm một trận cuồng phong bão táp. Khoái cảm như điện giật từ khắp người nhằm về phía đại não, tôi vô lực mà đóng đưa đầu trái phải, ngón tay co quắp nắm chặt cánh tay cậu, bắt đầu không ngừng kêu lên phóng túng, “A... Chơi tôi... Cố sức chơi tôi đi...”

Vách tường của tôi không biết thẹn mà gắt gao kẹp chặt cậu, ham muốn rõ rệt khiến người ra hoa mắt váng đầu, nhưng vô lực chống lại khoái cảm như dãi non lấp bể.

Dịch thể rỉ ra nơi đỉnh chóp, khiến nơi đụng chạm giữa chúng tôi ướt đầm đến nhơm nhớp. Mỗi lần cậu đưa đẩy một chút, dương vật tôi liền run rẩy một chút, phun ra càng nhiều dịch nhầy.

“Giỏi quá... Anh, kẹp em chặt quá, em chưa từng thoải mái như thế này.”

Cậu xem ra còn mất hồn hơn tôi, dáng vẻ lửa dục đốt người, bóp cái mông tôi, càng lúc càng cắm vào mạnh hơn.

Tôi phát ra tiếng rên rỉ như khóc như kể, như đắm trong nước mà ôm chặt cậu, đùi bên hông cậu, hơi run rẩy, phối hợp với động tác của cậu.

Lượng lớn dịch trơn trượt chảy ra, khiến cửa nơi kết hợp của tôi càng thêm trôi chảy.

Thân dưới va chạm không ngừng vào nhau, truyền đến tiếng nước dập dính chỉ có khi giao hợp, nghe mà khiến người ta mặt đỏ tim đập, rồi lại nhịn không được mà huyết mạch chảy băng băng.

Rơi vào cảnh đẹp “tình yêu”, tôi ôm cậu nghiêng người, nhất thời biến thành tư thế tôi ở trên.

Trước đó đã là một trận tiến công mãnh liệt lửa đạn dữ dội, khiến hai bên tinh lực tiêu hao không ít, chúng tôi không tiếp tục phối hợp quy mô lớn nữa, mà nên nói là nghỉ ngơi, lẳng lặng ôm nhau, dằng dai mà vẫn cùng một chỗ.

” Nhãi khốn, năng lực học tập của cậu không tồi, trẻ nhỏ dễ dạy.”

“Anh, em vẫn luôn là một đệ tử tốt chăm chỉ mà.” Cậu vươn đầu lưỡi, tại cánh môi tôi trượt vòng quanh, hai tay đang nắm lấy cái mông tôi, từ từ vuốt ve.

“Hình như rất thích mông tôi, cứ sờ suốt thôi.” Tôi bị cậu liếm rất ngứa, không khỏi nheo mắt, dịu dàng xoa nắn gáy cậu.

“Đương nhiên thích, mông của anh vừa cong lại vừa co giãn, kẹp em chặt lắm, khiến em sướng muốn chết.” Nói là cậu liền đem đầu ngón tay chạm đến nơi tiếp nối giữa dương vật và cửa vào mật huyết, tại nơi ấy xoa quanh. Cả người tôi nhất thời giật nảy, kìm không được mà co lại.

“A... Anh, anh muốn nuốt em vào sao?” Cậu chịu không nổi mà nhú mày xin tha.

“Ai cho cậu sờ chỗ đó.”

Tôi cố nhắc người dậy, tay trái chống ngực cậu, tay phải ấn nơi đùi cậu, hai chân khoá trên thất lưng cậu hơi cố sức, bắt đầu lên lên xuống xuống, chủ động tiếp tục bằng tư thế cười.

“Anh, anh thực sự rất mê người...” Về mặt cậu như mê như say nhìn chăm chăm tôi, đỡ lấy eo tôi, phối hợp động tác của tôi mà đẩy đưa lên trước.

Tôi biết với tầm nhìn của cậu, chắc chắc thấy hết mọi thứ của tôi- cơ bắp rắn chắc khỏe đẹp, đầu ngực sưng tấy, dục vọng bùng bùng phấn chấn ngất ngưởng, còn có... Cửa hoa cúc nhỏ hẹp kẹp lấy thứ hùng vĩ của cậu, động tác khiêu dâm lên xuống...

Tất cả đều khiến khuôn mặt tôi nóng lên, nhưng không sao có cách ngừng lại.

Tuy nói ở bên dưới cậu cảm giác cũng không tồi, nhưng cá nhân tôi lại thích tư thế cười hơn. Cái tư thế này đối với tiểu 0 mà nói là chủ động nhất, chính là nắm trong tay tất cả.

Tôi bắt đầu biến hoá mọi góc độ, trước sau nhún nhún, trên dưới dập dềnh, khiến cội nguồn lửa nóng to dài của cậu, đâm chọc quần vòng ở chỗ sâu nhất trong cơ thể tôi, ve vuốt thật nhiều với vách tường mềm mại. Loại tư thế này, từ trên xuống dưới, so với tư thế bình thường còn vào sâu hơn, khiến cả hai đều hưởng thụ khoái cảm nhiều nhất.

“Anh... Thật thoải mái...”

Hơi thở cậu dần nặng nề, vẫn cố gắng nẩy lên mạnh mẽ từ đầu đến đuôi, lại thêm tôi tạo trọng lực xuống, có một ảo giác bị đâm xuyên thật là sâu.

Tôi ngửa cổ, tim đập như sấm mà chịu đựng một cơn sóng khoái cảm còn cao hơn.

Như hai gốc mây sinh đôi, tôi cùng cậu vũng vàng quần lấy nhau, lửa dục từ trong lòng càng ngày càng cháy mạnh.

Toàn bộ thế giới như đình trệ trong vòng vây lửa cháy không ngừng bốc lên, âu yếm không ngừng, mắt hôn mắt vía.

Hưởng thụ tư thế cười một hồi, cậu xoay người đem tôi áp đảo, triển khai một cuộc tiến công mãnh liệt khác.

Tôi khẽ nâng người, có thể thấy cái móng rắn chắc của cậu kịch liệt thẳng tiến, khi thì sâu, khi thì nông, khi thì tiến nhanh, khi thì thông thả, say sưa vùng lên.

Tôi bị cậu làm cho hừ ha không ngừng, chỗ sâu trong mật huyết truyền đến cơn sóng khoái cảm, sự khoái trá không ngừng bành trướng trong cơ thể, vòng xoáy dường như không có cách chống cự, khiến tôi bị thôn tính bị chìm ngập.

Chúng tôi như keo như sơn dính cùng một chỗ, cậu bắt đầu không ngừng đổi mới đủ mọi kiểu: lúc thì cắm xuyên suốt vào thật sâu, lúc thì nhẹ nhàng đưa đẩy mài dũa; lúc thì, vừa đem dương vật rút ra hoàn toàn, chỉ dùng quy đầu cực đại, tại đầu nguồn ướt át của tôi ma sát trên dưới, cố ý khiêu khích tôi, bức tôi lộ ra ánh mắt bất mãn đầy ham muốn, mới lần thứ hai cắm thật sâu vào... Khiến cho tôi muốn ngừng mà không được, rồi chết đi sống lại.

Thời gian như đứng im.

Không gian, tiếng động, ánh sáng, tất cả mọi thứ, đều ngừng lại.

Chỉ còn người con trai trước mắt này, ở nơi thế giới của tôi. Ham muốn như thủy triều đem chúng tôi vây hãm thật sâu, trôi nổi tại sát biên giới không còn phương hướng, chúng tôi lại như si như cuồng, căn bản không muốn về bờ.

“Anh, em yêu anh, thực sự rất yêu anh.” Cậu ở bên tai tôi nỉ non những lời tâm tình lửa nóng, khuôn mặt tuần mỹ mê người đầy ham muốn cùng dịu dàng, con ngươi thâm thúy đen lay láy, lấp lánh ánh sáng kinh người, tất cả đều là lí do khiến con ngựa hoang tôi mất phương hướng.

“Triển Bằng...” Tôi rên rỉ ôm chặt cậu, cố sức hôn cậu.

Đôi môi quần lấy trong một giây, đằng trước tôi bắt đầu co rút mãnh liệt, đó là dự báo cao trào.

Tôi cả người run rẩy, nhận thấy khoái cảm chưa từng có trước nay, mà cậu lại bị mật huyết của tôi không ngừng nhu động khiến cho thở hồng hộc, không khống chế được sự kịch liệt điên cuồng...

Rốt cuộc, với một cú thúc mạnh, cậu rên lên, toàn bộ nhiệt tình như dung nham bùng nổ, dâng trào, bắn hết vào trong cơ thể tôi.

Hai tay tôi bóp sâu trên lưng cậu, cả người xo quắp, huyết phía sau co rút không ngớt, nghiêm túc hút vào dương vật nóng cháy của cậu, dường như muốn nuốt toàn bộ cậu vào...

Tôi hé miệng, nhưng không phát ra bất kì âm thanh gì, chỉ cảm thấy một cơn váng vất, khoái cảm thật nhiều không ngừng cuốn tôi vào vực sâu không đáy...

“Anh...” Trong tiếng kêu dịu dàng của cậu, tôi từ từ mở mắt, run run một chút, phía trước phun ra một tia chất nhầy. Cúi đầu nhìn bụng, sót lại một đám tinh dịch trắng đục. Tôi cũng không biết bản thân tự bắn lúc nào, đại khái cùng lúc với cậu.

Không ngờ, tôi mà lại bị cậu làm cho tự động bắn tinh, cũng không hề tự biết!

“Anh, anh lúc cao trào đáng dập thật mê người...” Cậu ôm chặt tôi, quyến luyến vuốt khuôn mặt tôi.

Tôi mất một lúc mới dịu xuống, thở một hơi thật dài. Sau cao trào dư bị vẫn còn, toàn thân vẫn có cảm giác biếng nhác hơi say.

Đưa tay lấy thuốc đầu giường, châm một điếu, tôi hít một hơi thật sâu.

Sảng khoái, mãn một điếu thuốc, cứ như là đang sống như tiên vậy.

“Giờ rốt cuộc cậu đã thư thái chưa? Không còn muốn bùng nổ nữa chứ?” Tôi xoa đầu cậu.

“Anh, anh nhất định phải chịu trách nhiệm!” Cậu chớp mắt bật mạng, rất đáng thương mà nhìn tôi, rất giống như “chàng dâu nhỏ” bị ác bá bắt nạt, thấy biết bao nhiêu là bị xâm phạm.

“Chịu cái trách nhiệm gì?”

“Người ta... Người ta là lần đầu tiên...”

“Khụ khụ khụ...” Tôi bị sặc khói, ho khan một trận, cả người lạnh run, ”Ồ mắt nết, chơi tôi xong còn giả bộ đáng thương, da mặt cậu dày thật đó!”

“Không dày như thế nào có thể đuổi theo anh?” Cậu cợt nhả nói.

“Được rồi được rồi, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu. Tôi gả đi, hay là cậu cưới về, tùy đi.”

ôi vắn vẹo cái tai cậu.

“Nhưng không được từ bỏ nha.” Cậu cười vẻ thoả mãn, nhẹ nhàng chọc chọc khuôn mặt tôi, “Anh, kỹ thuật của em thế nào? Không làm đau anh chứ?”

“Là người mới mà nói, rất không tồi.” Tôi thẳng thắn nói, nhìn cậu nỗ lực như thế, cho cậu hai viên đường cũng không sao.

“Em sẽ nỗ lực tử tế!”

“Loại chuyện này, mẹ nó chứ không nỗ lực cũng được.” Tôi trừng cậu.

“Sao có thể, em xin thề phải cho anh hạnh phúc!”

” “Hạnh phúc” không phải là “sex” đâu, đừng chơi xấu.”

“Anh...”

“Làm sao?”

“Em... Em lại muốn rồi...”

“Đ*t, giờ mới được mấy phút? Tôi ngay cả thuốc còn chưa hút xong, tiểu tử cậu là tám trăm năm qua chưa yêu bao giờ sao?”

“Anh, em chỉ có mỗi mình anh, để em làm nhé, em cương đến rất khó chịu rồi, sắp nổ rồi...”

“Oa, đừng đột nhiên nhào lên, chí ít cũng để tôi hút xong thuốc đã... Đ*t, của cậu thế nào còn cương hơn lần đầu tiên, cái sự khôi phục sức khoẻ này là quá kinh người đó... A, mẹ nó chứ tôi cũng sẽ không chạy đâu, giờ mà làm là tinh tấn nhân vong đó... Tôi chơi chết cậu này nhai khốn kia...”

Giọng tôi hùng hùng hổ hổ, rất nhanh bị bao phủ nơi làn sóng nóng hổi cậu đẩy lên...

Đôi môi bị cậu ngăn chặn, thân thể bị cậu ôm chặc, cả người đều bị cậu làm cho choáng váng. Trong ngực không ngừng dâng lên cảm tình chân thật cường liệt như vậy, nhìn cậu, khiến lòng tôi yêu thương không ngừng.

Thế gian nhiều sai lầm như thế, tôi chỉ muốn nắm lấy sự “đúng đắn” trước mắt.

Ký ức quá khứ tuy là tiếc nuối mà cũng quan trọng, sẽ không cứ đơn giản mà quên đi. Tâm ý chúc phúc cho đối phương chẳng bao giờ thay đổi, nhưng sau này, trong lòng tôi cũng chỉ có người con trai này!

Đã từng cho rằng, khóc cùng cười đều là chuyện của một người, bị thương cùng hạnh phúc cũng không cần nói hết cho người khác. Cuộc sống như nước uống, ấm lạnh tự biết, có thể cậu lúc này, tôi mới hiểu được, hoá ra chia sẻ là một chuyện vui đến mức nào. Chỉ cần thấy nụ cười tươi cười của cậu, liền khiến lòng tôi nở đủ mọi loại hoa.

Tôi không có biện pháp lại cự tuyệt con người này, lần đầu tiên trong cuộc đời, liên tiếp thất bại, nhưng lại thua một cách vui vẻ như vậy.

Cậu là tử huyệt của tôi, một khi đụng tới, dù có cả một thân công phu, cũng chỉ có thể bó tay chịu trói.

Ôm lấy cổ cậu, tôi nhiệt tình đáp lại môi lưỡi ấm áp của cậu, cơ thể cả hai nhen lên chuỗi chuỗi ngọn lửa. Ngọn lửa mỹ lệ như những cụm pháo hoa bùng lên, toả xuống muôn hồng nghìn tía, chỉ còn tôi cùng cậu ôm nhau...

Sẽ không bị tách ra!

21. Chương 21: Ngoại Truyện

“Anh... Anh...” Lời mơ hồ vang lên bên tai, giác quan vốn trì trệ, bị một luồng nóng hổi cảm rẽ thật sâu trong cơ thể thiếu đến dần dần tỉnh táo...

Tôi từ từ mở mí mắt ngái ngủ, quả nhiên, nhìn thấy tình cảnh người con trai vẻ mặt hưng phấn, ghé trên người tôi không ngừng kích thích...

“Gì vào, ngày làm đêm cũng làm, ông đây sớm muộn cũng có ngày bị mi làm cho đến chết!” Tôi mắng, đầu óc còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, giọng nghe ra hết sức khàn.

Tôi biết cậu thực say đắm tôi, tuy cũng không ghét nhiệt tình của cậu, nhưng mỗi sáng sớm tỉnh lại, trong người liền cảm một khúc “thịt bự” cũng chẳng phải chuyện đáng cao hứng gì.

“Anh, ai bảo đáng anh ngủ gục cảm như vậy, hại em sáng sớm nhìn thấy anh, thằng em liền kích động ngóc lên.” Việt Triển Bằng vô liêm sỉ nói, cúi người nâng mặt tôi lên hôn triển miên, nước bọt ẩm áp toàn bộ mồm vào trong miệng tôi.

“Cứ làm một ngày một đêm như vậy nữa, ông đây mà trì thì xem mi còn chơi làm sao.” Tôi nhấc chân bò lên lưng cậu, hung hăng co phía sau lại một chút, hại cậu thiếu chút nữa bắn, vội vàng dừng lại ôm tôi trấn an.

“Anh, sẽ không đâu, phía sau anh chặt như vậy, căn bản không có “làm lưng vất vả” quá mức, để em yêu thêm vài lần nữa cũng không sao.”

Cậu như con cún con làm nũng cọ mặt tôi, không ngừng mổ nhẹ khoe miệng tôi.

Mới vừa cùng tiểu tử này vất vả tâm linh tương thông, khiến cậu được đền bù mong muốn, này tuyệt vời rồi, cơ thể cậu kiên cố đã lâu, rốt cuộc đã thú động dục được giải phóng, ngày nào cũng quấn lấy tôi làm đến trời đất tối sầm. Dù là thể lực tôi hơn người, cũng bị cậu biến thành tứ chi vô lực, đau hết cả lưng.

“Anh, bây giờ bộ dáng anh thực sự rất mê người, rất không bố trí phòng ngự, nên ngàn vạn lần không thể để người ta nhìn thấy dáng anh như vậy nhé, nếu không em sẽ muốn giết người...”

“Trừ cậu ra.. Còn có ai... Ai sẽ nhìn thấy...”

Tôi luôn luôn có tính cáu bẳn khi ngủ dậy, mỗi sáng sớm đều phải qua một trận, mới có thể hoàn toàn tỉnh táo. Hiện tại mặc dù bị cậu quấy tỉnh, nhưng cả người vẫn ở trong trạng thái mơ hồ, cơ thể đặc biệt mất cảm, âu yếm của cậu khiến cho giác quan kích thích, so với bình thường còn tăng gấp đôi. Tôi kìm không được mà bắt đầu hừ hừ ha ha, quá lười đến vô lực mà tê liệt ngã vào lòng cậu, mặc cậu muốn làm gì thì làm.

Đoán chừng đây cũng là một trong những nguyên nhân cậu thích làm tình vào buổi sáng như thế, mặc kệ dùng tư thế gì, tôi đều mơ màng màng, làm càn theo cậu.

“Bạn gái anh cũng không thể nhé... Cũng chỉ có thể cho một mình em thấy.” Cậu lại dặn dò.

“Được rồi được rồi, đồ bình dấm chua cậu.” Cơ thể tôi dần nóng lên, ôm lấy cổ cậu, ngửi thấy mùi cơ thể nam tính của cậu, cùng cậu vằn tai và tóc mai chạm vào nhau.

“Bên trong anh thật thoải mái... Em thực sự chịu không nổi...” Cậu hơi hơi lui về sau, cúi đầu hôn đầu ngực đã sưng lên không biết từ khi nào của tôi, luồng điện nhỏ tập kích lên đại não...

Dần dần có chút tỉnh táo, cảm thấy thanh sắt nóng của cậu trai cắm trong cơ thể tôi, so với lúc bình thường lại càng thêm thẳng cứng. Mấy ngày nay tôi phát hiện, cậu buổi sáng dồi dào hơn so với thời điểm khác, vận động khi thức dậy thực khiến người ta vừa yêu vừa hận, muốn ngừng mà không được.

“Anh...” Cậu rên rỉ lật tôi lại, lấy tư thế sau lưng cắm vào thật sâu.

Tư thế bình thường với sau lưng đều là tư thế cậu ưa, ở phía trước có thể nhìn biểu tình của tôi, ở phía sau có thể tiến vào rất sâu, khiến cho cậu điên cuồng không thôi.

Đương nhiên chúng tôi cũng ném thử rất nhiều tư thế khác nhau, về mặt “yêu”, cậu rất có thiên phú, tiến bộ thần tốc. Hơn nữa thân thể càng ngày càng khá, quả thực như mãnh hổ ra lồng, nhìn thấy tôi là mắt bốc ánh xanh lè.

Mỗi đêm đại chiến xong, ôm tôi ngủ, có thể cảm thấy phía dưới cậu vẫn cứng cứng, sự dồi dào của tinh lực, khiến tôi trợn mắt há hốc mồm.

Trẻ là khỏe!

Tôi cùng cơ thể cậu cực kì hợp, mỗi ngày đều phấn khởi tràn trề mà khai thác điểm mẫn cảm của đối phương, đã nghe thấy không ít tiểu 1 tiểu 0 xuyên tạc, thường xuyên ở trên cùng một cái giường, tựa như mỗi ngày ăn đồ ăn giống nhau, theo ý tôi cái loại học thuyết xằng bậy ngụy biện này quả thực là mẹ nó chứ chó xì hơi mà!

Nguyên nhân chính vì cùng với đối tượng kết giao cố định, biết rõ điểm mẫn cảm của đối phương, tâm ý tương thông, cho nên sex mới càng như cá gặp nước, này chẳng lẽ không phải chuyện tốt?

“Tiểu tử cậu... Càng ngày càng cười lên đầu tôi.”

Bị cậu mẫn đến giờ, tôi hoàn toàn tỉnh táo. Sao có thể mỗi lần đều để cậu muốn gì làm nấy? Tôi nhất thời húng khởi, vụn vụn miệng cố ý đối đầu với cậu.

Do động tác của tôi vụn vụn nhiều, dương vật đang cắm vào thật sâu ở trong cơ thể nóng ẩm của tôi vấp phải trắc trở khắp nơi, cọ đến cả người cậu phát run, thích đến không xong. Hơn nữa tôi nhấc cao mông, ma sát luôn cả đám lông của cậu, truyền đến những làn sóng cảm giác tê dại...

“Anh... Ngứa chết em... Chịu không nổi...”

Vùng mẫn cảm bị kích thích như vậy, cậu có là thánh nhân cũng không chịu được.

Cậu phấn khích muốn điên, cả người úp trên lưng tôi, đem tôi ôm chặt, không lưu một khe hở. Ở trong khuôn ngực rộng nóng như lửa, cơ hồ muốn tôi phát bồng, hai tay ở khắp người tôi sờ loạn một đường, dùng sức xoa nắn đầu ngực sưng của tôi, ngực trần trụi, cùng cả thứ đàn ông đang gắng gượng kia...

“Thật thoải mái... Anh...” Cậu rên rỉ, ở sau cổ tôi phả từng hơi khí nóng, từng chút từng chút xen vào càng sâu càng mạnh.

Dưới háng cậu thẳng cứng, hung hăng đập vào cái mông mơn mớn của tôi, hai cơ thể đủ nam tính va vào nhau vang giòn, đan cùng tiếng thở ù ù đục đục gấp gáp.

Tôi quay đầu cùng cậu hôn lưỡi, một cơn sóng khoái cảm, từ đầu lưỡi cùng mật huyết len vào trong tủy, tâm thần đều say. Do hiểu cậu nên tôi mới hưng phấn như thế, trong lòng không khỏi rung động sâu đậm.

“A... Anh, đừng lộn xộn... Nếu không sẽ bắn...” Cậu kêu lên ấn tôi xuống, dương vật trong cơ thể thoáng chốc cương thêm. Tôi mặc kệ cậu, tiếp tục lắc mông, kẹp chặt cậu, cố ý kích thích cậu. Không quá vài phút, cậu liền gào lên bắn toàn bộ trong người tôi.

Một luồng nhiệt đánh sâu vào vách tường mẫn cảm, cả người tôi váng vất, hoàn toàn bị bao trùm chiếm đoạt bởi đỉnh điểm lửa lòng...

Hưởng thụ dư vị cao trào, tôi cùng cậu ôm chặt nhau.

Cậu không ngừng hôn hai má ẩm mồ hôi của tôi, vuốt ve toàn thân tôi, còn chưa đến mười phút, phát hiện thứ đàn ông trong cơ thể tôi lại có dấu hiệu rục rịch, tôi không khỏi mở to hai mắt, “Nhãi khốn cậu, lại cương...”

Cậu nằm xuống để tôi cười trên người, một tay đỡ thắt lưng tôi, một tay âu yếm thứ đàn ông còn chưa mềm nhũn của tôi, hướng tôi cười xấu xa, “Anh, chúng ta lại một lần nữa?”

“Mẹ, cậu nào có chịu để yên...” Giọng tôi có chút khàn.

“Anh, tới nào, mới một lần sao đủ? Em rất muốn lại yêu anh vài lần nữa, đáng anh lúc cao trào, khiến em hận không thể đem anh nuốt vào một miếng luôn...” Cậu nâng người, liếm mút cổ tôi, phả bên tai nói những lời háo sắc khiến kẻ khác mặt đỏ tim đập.

Giữa hai người yêu nhau, làm tình thật sự là chuyện kì diệu. Vừa mới bắt xong, vốn tưởng rằng không thể nhanh ham muốn như vậy, nhưng người này vừa đấm vừa xoa dịu dỗ xong, tôi rất nhanh bị cậu khiến cho lại có cảm giác, không tới vài phút, thằng em lần thứ hai cương, cùng cậu khí thế ngất trời thêm một hồi...

Phát hiện tôi sắp tới cao trào, hai tay cậu nắm chặt hông tôi, cố gắng đem tôi nẩy lên.

Tôi cảm thấy bản thân như cười trên người một con ngựa hoang khỏe mạnh đầy sức sống, cười mây đạp gió, mỗi lần bay lên rơi xuống, đều có ảo giác là bị thanh sắt nóng trong cơ thể xuyên thật sâu.

Trong đầu tôi một khoảng hỗn loạn, bắt đầu lớn tiếng kêu dâm.

Cậu bị tôi kích thích đến huyết mạch sôi sục, dùng tần suất không thể tưởng tượng, vững vàng mạnh mẽ đưa đẩy nơi điểm G của tôi. Tôi bị cậu làm cho mềm oặt như nước, tê dại khó nhịn. Khi cúi đầu cùng cậu quần đầu lưỡi ẩm nóng, chúng tôi cùng bắn.

Trong nháy mắt, đầu ngón tay tê rần, đùi không ngừng co rút, ý thức như rời xa khỏi tôi. Chỉ còn mặt huyết của tôi, giống như tự có sinh mệnh, liều mạng co rút, tham lam hút lấy dương vật nóng cháy của cậu, hơn nữa sau cao trào một khoảng lâu, vẫn kìm không nổi mà mấp máy, như là say sưa thưởng thức...

Phần cảm xúc chiếm đoạt mãnh liệt ấy, ngay cả chính tôi cũng vô cùng kinh ngạc.

“Anh, thật giỏi...” Cậu trai dừng thật sâu nơi tôi, vẻ mặt siêu cấp thỏa mãn, giống như chiếm được vật báu vô giá.

“Cậu cũng không tồi...” Tôi hôn nhẹ mặt cậu.

“Em rất yêu anh.”

“Tôi cũng vậy.”

Việt Triển Bằng nhất thời lộ ra nụ cười tươi anh tuấn mê người, cậu trai giống như sông Thuột* tắm mình dưới ánh mặt trời vậy, “Anh, rốt cuộc cũng nghe thấy anh nói như vậy, em rất hạnh phúc đó.”

“Nhóc ngốc.” Xoa xoa đầu cậu, không phải không cảm kích vận mệnh, đưa cậu đến bên tôi!

Hơi nghỉ một chút, tôi cùng cậu tắm rửa.

Việt Triển Bằng thích nhất là ngâm mình ở trong bồn tắm lớn, đem tôi ôm vào lòng vừa tắm vừa chơi. Tôi vẫn không nhúc nhích, toàn bộ là cậu hầu hạ, xoa sữa tắm, chà rửa, lau khô...

Cậu rất thích ôm đồm hết thảy của tôi, thậm chí ngay cả móng tay cũng giúp tôi cắt.

Tôi cho tới giờ cũng chưa từng được ai hầu hạ như vậy, khoát tay là có gạt tàn, khát là có nước, muốn ăn cái gì cậu sẽ đưa đến tận bên môi...

Cảm giác thân mật cơ hồ hòa làm một thể này, khiến thói quen độc lập từ nhỏ của tôi cực không thích ứng. Lúc mới bắt đầu, ngay cả cửa phòng tắm cũng không cho cậu tiến vào. Nhưng sau nhìn thấy cậu ủ rũ như cún con, bộ dạng cúi đầu, lại cảm thấy thực đáng thương, chỉ có thể tùy cậu.

Hiện tại, tôi cũng dần dần quen với “Nhị thập tứ hiếu vợ chồng hoàn mỹ” này.

Cậu thích làm, thì để cậu làm thôi. Cậu vì tôi nỗ lực nhiều như vậy, tôi có cứng chiều cậu thế nào cũng không đủ. Tuy cậu có xu hướng có ngày sẽ cười lên đầu tôi, nhưng nghĩ đến quá khứ bắt nạt cậu lợi hại như vậy, trong lòng có tình ngộ có xấu hổ, đối với cậu rốt cuộc không đủ dần nổi.

Việt Triển Bằng tựa hồ đoán được lòng này của tôi, thường xuyên sắm vai heo xơi tái hổ già. Tôi tựa như thủ môn, một quả thất bại, rồi lại thất bại.

Cũng may giữa người yêu nhau, đều không phải chiến tranh, “tuần trăng mật” tôi và cậu càng ngày càng cháy mạnh hơn, lâu dài hơn.

“Anh, anh khi nào thì bắt đầu để ý em?” Việt Triển Bằng ôm tôi ngồi trong bồn tắm lớn, vừa hay nước ấm đem hai tôi bao trùm. Cậu nhẹ hôn hai má tôi, tôi quay đầu, biếng nhác vươn đầu lưỡi, cùng cậu từng chút từng chút triển miên.

“Có phải bốn năm sau nhìn thấy em, lập tức bị sét đánh với vẻ tuần tú vô địch của em hay không?”

Tiểu tử này cũng thật quá tự mãn đi!

“So ra còn sớm hơn một chút, khi cậu giống như ruồi khua lung tung, lúc đấy ngã tôi nói thích tôi... Tôi liền cảm thấy, bộ dạng cậu khi khóc thật đáng yêu, khiến cho tim tôi đập thình thịch.” Tôi cười nói.

“Gi? Cái lúc đó thì...” Việt Triển Bằng nhin không được kêu lên: “Không có khả năng đâu! Anh rõ ràng cự tuyệt em nghìn dặm mà!”

“Không phải là tôi không muốn cậu trở nên lệch lạc sao?”

“Cho nên mới cố ý đả kích em? Anh, anh thật là nhẫn tâm. Nhưng mà, em bây giờ vì anh mà lệch lạc, cho nên anh nhất định phải chịu trách nhiệm...”

“Biết rồi biết rồi.” Tôi ngăn ma âm của cậu chui vào tai, “Nhãi khôn, tôi biết mà!”

“Này cũng tạm tạm.” Cậu mặt mày hớn hờ.

“Vừa mới bắt đầu, cậu có phải đã cho tôi là 1 không?” Tôi liếc xéo cậu.

“Đúng thế, anh thấy thế nào cũng giống tuần 1, hại em thích anh xong, mất một thời gian dài chuẩn bị tâm lý, ai ngờ đang lúc giằng co, đột nhiên nhìn thấy hình ảnh anh cùng người khác trên giường...” Nói tới đây, cánh tay Việt Triển Bằng giữ tôi trong ngực bỗng siết chặt, “Một khắc ấy, đầu óc em giống như bị sét bổ trúng, cả người đều choáng váng. Em thật sự không ngờ, anh lại là 0! Đang lúc khó chấp nhận, lại bừng tỉnh hiểu ra, giống như ăn được linh dược, lập tức hoàn hồn.”

“Ai, tôi giết hại mầm non dân tộc mà.” Tôi lẩm bẩm nói.

“Anh, chuyện trước kia em mặc kệ, hiện giờ anh có em, sẽ không được trêu hoa ghẹo cỏ, dù gió đổ trăng nỡ, nếu không em sẽ nhịn không được mà đem đám đàn ông dám nhúng chàm anh toàn bộ làm thịt hết!”

Uy hiếp này... Khóe mắt tôi run rẩy, vẻ mặt đen sì.

“Em thực may mắn gặp được anh, nguyên bởi có anh, mới có em hiện tại.” Người con trai nhẹ vuốt ve hai má tôi, con ngươi đen tràn ngập dịu dàng, “Anh là mối tình đầu của em. Ngay từ đầu là vừa hận lại vừa sợ anh, cũng không biết vì cái gì, nhưng một ngày kia bị anh hấp dẫn, cho nên đây trong đầu đều là anh. Em muốn anh muốn đến điên rồi, khi ấy bị cự tuyệt thực sự thống khổ. Anh là người đầu tiên, khiến cho em nếm đủ mùi vị của kẻ thất bại; cũng là người đầu tiên, khiến em nghĩ đến mà đau lòng...”

“Đồ ngốc...” Tôi vuốt tóc cậu.

“Bốn năm sau khi rời khỏi anh, em vẫn ghen một cơn giận. Hình dáng anh khắc sâu trong đầu, xua thế nào cũng không tiêu tan. Em muốn trở thành người đàn ông đứng đầu khiến anh chần động, để anh nhìn em với cặp mắt khác xưa. Quá trình này tuy rất vất vả, nhưng mỗi ngày đều trôi qua đặc biệt phong phú. Sau đó, thật vất vả mới nhìn thấy anh...”

“Cậu khi đó nhìn qua thật trấn định, thậm chí có chút lạnh lùng.” Tôi không khỏi nói.

Khi gặp lại, cậu đích xác cho tôi cảm giác này.

“Kì thật lòng em đã sớm nổ tung, hận không thể nhào lên đem anh ôm chặt. Anh không biết em dùng nghị lực nhiều thế nào, mới khống chế được bản thân, ổn định bước chân từ từ đi đến.” Việt Triển Bằng cười ôm chặt tôi.

“Tiểu tử cậu thật là gian trá.” Tôi không khỏi cảm thán.

“Anh, ai bảo anh khó đuổi theo như vậy. Anh luôn luôn làm theo ý mình, mềm cứng không ăn, mặc kệ người khác có thích anh như thế nào, anh đều không làm gì. Nếu không phải đem mạng đánh cược, em như thế nào có thể đuổi kịp anh...”

Tôi chặn môi cậu. “Nhóc ngốc, về sau không được làm loại chuyện điên rồi ấy nữa.”

“Em sẽ không để anh lo lắng nữa.”

Việt Triển Bằng cười bỏ tay tôi ra, trao vô số nụ hôn nồng nhiệt, ở bên tai nhau, không ngừng thì thốt những lời tâm tình dịu dàng, mười phần là một đôi ngốc sa vào tình yêu cuồng nhiệt.

Tắm sạch xong, Việt Triển Bằng thay tôi lau khô người cùng tóc, mặc quần áo, sau đó, bắt đầu bận rộn nấu cơm sáng. Tôi như Thái thượng hoàng, ngồi yên trong phòng bếp tràn ánh sáng vừa xem báo, vừa chờ cậu bưng cơm sáng thịnh soạn bày hết lên bàn.

Người này càng lúc càng giống như “tiểu 1 hoàn mỹ”, mặc kệ công việc bận rộn cỡ nào, mỗi ngày sáng sớm đều tự xuống bếp, dằng dai nửa ngày, làm ra một bàn cao lương mỹ vị khiến kẻ khác phải ngó ngón cái lên.

Rõ ràng không phải không thuê nổi người giúp việc, nhưng cậu lại muốn tự nấu cơm. Mỗi lần thấy cậu đeo tạp dề bận rộn trong bếp, hay giống như chàng đầu nhỏ lau chùi bàn thu dọn việc nhà, tôi đều hoài nghi tập đoàn Việt thị có phải chịu ảnh hưởng khủng hoảng tài chính lan đến, sắp phá sản?

Nhưng mà, nhìn vẻ mặt cậu sung sướng múa may cái sạn*, liền biết cậu đích xác thích thú, hưởng chi, bốn năm trước, khi tôi nhận trách nhiệm trọng đại giáo dục nhóc vua con kiêu ngạo, việc nhà tự gánh vác, đó là điều thứ nhất tôi giáo huấn cho cậu. Lúc này mặc kệ hình ảnh trước mắt có không hợp lý như thế nào, người khởi xướng là tôi, cũng không có quyền oán giận.

“Anh, ăn sáng.”

Đem một đĩa bánh mì nướng đến trước mặt tôi, Việt Triển Bằng ngồi phía đối diện, bắt đầu dùng cơm, vừa ăn vừa thỉnh thoảng nhìn tôi, thần sắc thấy mỹ mãn.

Khi nhìn người yêu, vẻ mặt thỏa mãn ăn món mình làm, trong lòng đặc biệt hạnh phúc.

Lời cậu nói lúc trước quanh quẩn bên tai, biết chính mình được yêu, nội tâm mềm mại như nước.

“Làm sao vậy?” Thấy tôi chăm chú nhìn cậu, cậu không khỏi ngẩng đầu hỏi.

“Không có gì, ăn nhiều một chút.” Tôi mỉm cười, mang cà phê thơm nồng ngon lành cho cậu.

Cưng chiều thật sâu nặng một người, hay được một người cưng chiều thật đậm sâu cảm giác cũng không tồi. Vì cậu, tôi sẽ cố gắng thích ứng thế giới hai người, yêu một người thật tốt!

*Sông Thuật bắt nguồn từ tỉnh Sơn Đông chảy vào tỉnh Giang Tô, Trung Quốc.

*cái sạn: hay còn gọi là xéng ^^ dùng khi chiền xào

Đi vào tầng trên cùng quán cà phê, bồi bàn mặt tràn vẻ tươi cười lập tức tiến lên nghênh đón, “Chào ngài, xin hỏi muốn uống gì ạ.”

“Có Việt phu nhân đặt chỗ ở đây rồi.”

“Vâng, xin theo tôi.”

Bồi bàn đi trước ân cần dẫn đường, quán cà phê với những dãy ghế mây xanh, cực kì thanh nhã tĩnh lặng, ánh sáng bên trong nhàn nhạt nhu hòa, càng tăng thêm sự ấm áp.

Đi tới một căn phòng trang nhã, tôi từ từ đi tới chỗ người hẹn mình, tim đập hơi nhanh hơn.

“Chị Y Na.” Tôi thấp giọng chào hỏi. Trong căn phòng trang nhã chỉ có mình Việt Y Na, chị mặc một bộ âu phục trắng, có vẻ thanh lệ nền nã.

“Ngụy Dương, ngồi đi, muốn uống cái gì?” Chị hướng tôi mỉm cười.

“Tuỳ đi, nước lọc được rồi.”

“Đến quán cà phê uống nước lọc?” Chị phì cười, “Hay là một ly Latte nhé? Latte quán này mùi vị không tệ.”

“Được.” Tôi gật đầu.

Bồi bàn không lâu sau bưng lên hai ly cà phê, hương vị thoang thoang, toả khắp.

“Chị Y Na, hẹn riêng em, có chuyện gì?” Tôi khuấy khuấy ly cà phê, nhìn chị.

“Không có chuyện lớn gì, chỉ là muốn tâm sự với em.” Việt Y Na mỉm cười, nâng ly cà phê nhẹ nhấp một ngụm, nhìn tôi nói: “Cuối tuần, chị sẽ cùng Kiến Hoa quay về New York.”

“Thật sao?” Tôi hơi sững sốt.

“Lần này khả năng đi một khoảng thời gian rất dài, ngày về chưa định. Tiểu Bằng quyết định ở đây, tổng công ty đang lúc thiếu người, chị cùng Kiến Hoa dự định qua hỗ trợ, đem nơi này giao cho Tiểu Bằng để ý. Hơn nữa mẹ Kiến Hoa vừa mất, anh ấy có chút buồn bực sầu não không vui. Chị nghĩ, thay đổi hoàn cảnh, đối với anh ấy có thể tốt hơn.

“Là vậy sao...” Tôi lâm vào trầm mặc.

Cùng Việt Triển Bằng ở một chỗ xong, tôi không gặp Cô Kiến Hoa nữa. Chỉ nghe nói anh trở về quê một chuyến, đưa Cô Nguyệt Giai an táng long trọng, sau đó về thành phố, cả ngày vui đầu làm việc.

“Ngụy Dương, có một chuyện, đối với chị mà nói là rất quan trọng.” Việt Y Na nhìn tôi thật sâu.

“Chị hỏi đi.”

“Cùng ở với Tiểu Bằng, em thấy hạnh phúc không?”

Tôi ngẩn ra, chẳng biết nói thế nào, chần chờ nửa ngày, lại buồn bã nói: “Xin lỗi.”

“Làm sao lại nói như vậy, chị không trách em. Tiểu Bằng oanh oanh liệt liệt come-out, tất cả mọi người biết nó là của em, cả cha mẹ chị cũng chấp nhận rồi, em đừng nên tự trách.”

Tôi trầm mặc một lát, kiên định nhìn đôi mắt trong trẻo của chị, “Rất hạnh phúc, chưa từng hạnh phúc như vậy.”

“Đáp án của em, cùng Tiểu Bằng đều không thể cưỡng lại, thật khiến người ta ao ước.” Chị nở nụ cười, cười chân thành, có chút vui mừng.

“Chị sẽ chuyển lời cho Kiến Hoa, để anh ấy yên tâm.”

“Chị Y Na, em...”

Việt Y Na đưa tay ngừng tôi lại, “Ngụy Dương, em cái gì cũng không cần phải nói, chị kì thực đều hiểu. Nếu như, cuộc đời này không quen biết Kiến Hoa, e là chị sẽ không tiếc bất kì giá nào ngăn cản em cùng Tiểu Bằng bên nhau. Không liên quan đến kì thị, chỉ đơn thuần là nghĩ con đường này, đối với em và nó mà nói đều là quá khổ cực. Nhưng hiện tại, em là một trong những người rất quan trọng với Kiến Hoa, lại cũng là người quan trọng nhất của Tiểu Bằng. Hạnh phúc của em, trực tiếp liên quan đến hạnh phúc của những người quan trọng bên cạnh chị. Chị yêu họ, nguyên nhân chính là vì yêu họ, cho nên, chị thành tâm mong em có thể hạnh phúc.”

“Cảm ơn chị, chị Y Na.”

Người phụ nữ ngoài mặt nhìn như nhả nhặn lịch sự, đã sớm ung dung, đem tất cả nhìn nơi đôi mắt, nhưng không hề đề cập đến một chữ, còn có thể khoan dung thản nhiên như vậy.

Có người vợ như này, Cô Kiến Hoa may mắn xiết bao!

“Sau này, năng qua New York gặp bọn chị nhé?”

“Nếu có cơ hội, nhất định.”

“Y Na, Ngụy Dương... Xin lỗi, dọc đường có việc dừng lại, tới muộn vài phút.” Một người đàn ông vốc người cao ráo vội vã đi vào, đối với chúng tôi lộ nụ cười xin lỗi. Anh nhìn qua gầy hơn, nhưng khí sắc tương đối không tệ.

“Không sao, em mới vừa nói cho Ngụy Dương, chuyện chúng ta cuối tuần quay về New York.” Việt Y Na nói với anh.

Cô Kiến Hoa gật đầu, ngồi xuống gọi một ly cà phê, mỉm cười với tôi, “Ngụy Dương, em nhìn qua rất có tinh thần.”

“Anh cũng vậy.”

“Tiểu Bằng còn trẻ, có đôi lúc hành động không khỏi theo cảm tình, em thay anh nhìn nó nhé.” Cô Kiến Hoa dặn dò.

“Anh Hoa, anh suốt ngày chỉ biết gây phiền phức cho em.” Tôi giả vờ nhịn không được nói.

“Có sao?” Anh mỉm cười hỏi.

“Nói thừa, bốn năm trước cũng vậy.”

Anh cất giọng cười to, “Chính xác, tất cả đều là lỗi của anh.”

“Tiểu Bằng hiện giờ rất trưởng thành, làm việc thận trọng, năng lực cũng mạnh, sớm khác xa kẻ ăn chơi trác táng bốn năm trước rồi. Nếu không phải vì Ngụy Dương, nó sao có thể thay đổi kinh người như thế?” Việt Y Na nhìn tôi cười, có chút thâm ý, làm tôi rất xấu hổ.

“Đừng nói mỗi em, nói qua hai người, mau nhanh nỗ lực tạo người đi chứ. Sinh mấy đứa, chia cho em chơi với.” Tôi cười nói.

“Cái cậu này, cho rằng sinh em bé là sinh trứng à? Dễ thế sao?” Cô Kiến Hoa trừng mắt liếc tôi, Việt Y Na ghé bên anh, lại hơi xấu hổ đỏ mặt.

Cả buổi chiều, chúng tôi đều nói chuyện rất vui vẻ. Khúc mắc cùng bóng ma quá khứ sớm không còn tồn tại nữa, cảm giác như người một nhà.

Chia tay thì, nhìn theo bóng lưng bọn họ nắm tay nhau, tôi hít sâu một hơi, nhìn bầu trời trong suốt xa xa, trong lòng đơn thuần là cảm kích.

Buổi tối, tôi cùng Việt Triển Bằng cùng qua “Silence Forest”.

Sau một thời gian không tới, dọc đường đi, không ngừng có người tiến lại gần.

Tôi không quay đầu nhìn mấy ánh mắt đầy hâm mộ với Việt Triển Bằng, dù sao cậu được hoan nghênh như thế, tôi cũng có mặt mũi. Nhưng cậu cũng là một bình giấm chua, chốc lát có người muốn lại gần tôi, cậu liền mất lộ tia hung ác, lấy mắt giết người, nắm chặt tay tôi, một bước không rời, đáng vẻ mười phần là anh chồng hay ghen.

Mới ngồi xuống quầy bar, thì có người đưa tới năm ly cocktail, nhất tề sắp hàng trước mặt.

“Của tôi?” Tôi chớp chớp, hỏi bồi bàn AB.

“Ày... Anh Ngụy, ngại quá. Trong này hai ly là của anh, ba ly kia... Là của Việt tiên sinh.” AB nhỏ giọng nói với tôi.

Cư nhiên có người đoạt được nhiều rượu hơn tôi, đây chính là chuyện trước nay chưa có, thảo nào vẻ mặt AB là như vậy.

“A ha ha ha. Ngụy Dương a Ngụy Dương, bạn cũng có ngày hôm nay!”

Tiếng cười kiêu ngạo từ phía sau truyền đến, Nhạc Gia một thân bảnh tợn xuất hiện như hoa bướm, còn kéo theo Tiểu Kinh cùng A Địch.

“Nhạc Gia, ông đây còn chưa tính nợ cũ với mi!” Thấy cậu ta, tôi không khỏi hai mắt bốc hỏa, “Thật là có nam tính mà không có nhân tính, cứ nhiên thông đồng với nhãi kia gạt tôi, hại tôi như đồ ngốc tự đưa lên cửa, sau đó...”

“Sau đó bị cậu ta ăn sạch bách?” Nhạc Gia cười ha ha, vô liêm sỉ nói: “Vây bạn hẳn nên cảm ơn tớ, đói khát lâu quá, rốt cuộc cũng hưởng cuộc đời “hạnh phúc”. Nhìn coi vị tiểu 1 trước mắt này hoàn mỹ đến mức nào, nếu không có tớ, bạn có thể nhanh như vậy cùng cậu ta tu thành chính quả?”

“Đúng, đa tạ anh Gia giúp đỡ. Sau này có gì dạy bảo, lên núi đao xuống biển lửa, cũng không chối từ!” Việt Triển Bằng hào phóng vỗ ngực.

“Nhìn coi, Việt tiểu thiếu gia hiểu chuyện quá! Con mắt tôi thực sự quá chuẩn, bốn năm trước tôi xem trọng cậu, quả nhiên bốn năm sau, cậu thực sự leo lên hái được quả “Linh” chi*. Làm tốt lắm, chàng trai!” Nhạc Gia đưa tay ôm vai Việt Triển Bằng, hai người cười đến thấy rằng không thấy mắt, hợp nhau quá đi.

Tôi đầu hơi hơi đau, mấy kẻ dở hơi cùng nhau, về sau tôi còn đau đầu nữa.

“Biết không, Ngụy Dương sợ nhất ngựa. Có chuyện nói không lại cậu ta, chỉ cần lấy râu chọc cậu ta, nhất định phải đau hàng.” Nhạc Gia ghé bên tai Việt Triển Bằng nói, giọng tuy khê, nhưng tôi thu được hết vào tai.

“Còn nữa, anh Ngụy ăn mềm không ăn cứng. Mọi việc không thể cưỡng với anh ý được, phải dẻo mỗ khuyên, giả bộ đáng thương với một khóc hai quỵ ba thất cổ, anh ấy sẽ nghe lời cậu...” Tiểu Kinh cũng xem mồm vào.

“Này, có ý gì, các người coi như là bạn gái của tôi, bây giờ lại tay chân thò ra ngoài thế à?” Tôi vỗ bàn bồm bộp biểu thị bất mãn.

“Xi.” Bọn họ cùng kêu lên khinh bỉ tôi, “1 tốt đến hoàn mỹ gần kề tuyệt chủng như thế, đốt đèn lồng còn tìm không ra. Cậu ấy theo đuổi bạn đuổi thiếu chút nữa vênh cả đuôi, bạn lại ra sức khước từ cố ý bắt nạt cậu ấy, thực sự là đạo trời không dung!”

Tôi rồi, hoá ra mọi người đều muốn đem tôi cùng cậu ta ghép cặp, thằng nhãi này được hoan nghênh gớm.

“Tung bùng quá.” Lão Tây từ bao giờ nhập vào với bọn tôi, vẻ mặt thần bí cười, “Nghe nói chân mệnh thiên tử của Ngụy Dương giá lâm, tôi kiểu gì cũng muốn ra xem... Trước mắt là cỏ non đây sao?”

Kì thực Việt Triển Bằng nhìn qua cũng không non, chỉ là so với đám Gay già chúng tôi, vẻ mặt cậu tương đối dễ hiểu không lừa được ai.

Lão Tây vuốt cằm, vòng quanh Việt Triển Bằng một vòng, từ đầu đến chân quét một lượt, “Ngụy Dương, tiểu tử cậu cư nhiên trâu già gặm cỏ non? Cậu không phải là ghét nhất bị so với đàn ông trẻ sao? Huống hồ lại còn lớn lên với cái vẻ Cowboy lãng nhăng, căn bản không phải loại hình cậu thích mà.”

“Khụ khụ...” Tôi bị sặc rượu, ho khan.

Con bà nó, thực sự là chạm đúng chỗ đau mà!

“Cũng không phải trâu già gặm cỏ non, là cỏ non nuốt trâu già.” Việt Triển Bằng mỉm cười, con ngươi đen lấp lấp lánh, toàn thân ẩn hiện sát khí, “Còn nữa, anh của em đích thật là ghét ghép anh ấy với đàn ông ít tuổi, nhưng chỉ có em là ngoại lệ; anh ấy cũng không thích Cowboy lãng nhăng, chẳng qua là trái tim em, toàn bộ hao phí hết trên người anh em, không nhọc ngại lo.”

Lão Tây bị cậu chặn họng, đá trúng tám sắt, không nói gì một hồi.

“Tiểu thiếu gia thật sắc bén nha...” Tiểu Kinh cùng Nhạc Gia ở bên ca tụng.

“Quả nhiên không hổ là chồng anh Ngụy!” A Dịch liên tục gật đầu.

“Ngày hôm nay tôi mời toàn bộ, mọi người có thể thoả thích hưởng thụ...” Việt Triển Bằng vung tay lên, rất hào phóng mà cao giọng nói với mọi người, sau đó ôm lấy tôi...

“Nhưng mà tôi có chuyện quan trọng cần thông báo rõ, người này, đã là của tôi rồi! Những ai có ý thăm mền anh ấy, đều triệt để hết hy vọng cho tôi!” Dứt lời, cậu nâng cằm tôi lên, bỗng nhiên lấp mồm tôi...

Toàn bộ im lặng ba giây.

Sau, tiếng huýt gió, tiếng vỗ tay, tiếng khen ngợi nhiệt liệt như sấm dậy, như nước triều dâng mãnh ập vào màng tai, thỉnh thoảng còn trộn không ít tiếng còi lòng tan nát...

“Nhãi khốn, hoá ra cậu ầm ĩ muốn tới “Forest”, là để diễn màn vừa rồi.” Tôi bị cậu hôn đến sưng đỏ môi, hơi thở hỗn loạn.

“Nhiều người nhìn chăm chăm anh, em phải tạo dấu riêng!” Việt Triển Bằng ôm tôi không chịu buông, trong mắt lộ ham muốn độc chiếm mạnh mẽ.

“Cậu cho tôi là cú cứng à?” Tôi không khỏi giật khoé mắt.

“Nếu như anh không muốn, em làm cũng không thành vấn đề.” Cậu lại cười khế bên tai tôi.

“Tiểu tử thói...”

“Anh, hiện giờ toàn bộ thế giới đều biết anh là người của em, sau này đừng có trêu hoa ghẹo nguyệt nữa đó.”

“Ngày đêm làm lưng vất vả, tôi nào còn thể lực trêu hoa ghẹo nguyệt.” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Cái này được, em sẽ tiếp tục cố gắng.” Cậu lộ ra nụ cười xấu xa.

“Được rồi, cậu đã rất được rồi, đừng cố gắng nữa...”

Mẹ ơi, thêm nữa ông đây sẽ thực sự tinh tấn nhân vong.

“Anh...”

“Chờ một chút, muốn động dục về nhà đã...”

“Được, chúng ta giờ về đi!”

“Này, cậu nói thật, đ*т, không thể nào, tôi ngay cả một ly rượu cũng chưa uống hết...”

Giọng cứ như vậy, rơi rớt vào bầu trời đêm sâu xa vô hạn; mà tình cảm của chúng tôi, dường như không biết nổi gió đêm lúc nào, thản nhiên, rồi lại nhân mọi lúc, thấm vào trong lòng cả hai...

Như là vĩnh viễn sẽ không ngừng lại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuan-linh-thoi-dai>